

சங்க இலக்கியத்தில் பெருமிதம்

முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டப்பேற்றிற்காக
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப் பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

திருமதி.லோ.கலையரசி, எம்.ஏ.,(வரலாறு), எம்.ஏ.,(தமிழ்)எம்.ஃபில்,
முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழ்த்துறை

நெறியாளர்

முனைவர் திருமதி. எம்.சற்குணவதி
முதுநிலை விரிவுரையாளர்
தமிழ்த்துறை
தொலைதூரக் கல்வி நிறுவனம்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை-600 005

ஆகஸ்டு 2009

முனைவர். திருமதி. எம். சற்குணவதி,
முதுநிலை விரிவுரையாளர்,
தமிழ்த்துறை
தொலைதூரக்கல்வி நிறுவனம்,
சென்னைப்பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை - 600 005.

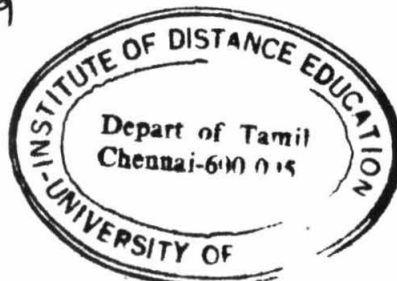
நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் பெருமிதம்” - என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வேடு முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டப் பேற்றிற்காக, என் நெறிகாட்டுதலில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தொலைதூரக் கல்வி நிறுவனத்தின் தமிழ்த்துறையில், ஆய்வாளர் **திருமதி. லோ. கலையரசி** அவர்கள், 2006 அக்டோபர் முதல் 2009 ஜூலை வரை ஆய்வு நிகழ்த்தி எழுதப் பெற்றதாகும்.

இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் ஆய்வரங்கிற்கும் இவ் ஆய்வேடு அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் இதன் மீது வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்றிதழ் வழங்குகிறேன்.

இடம் : சென்னை.

நாள் : 12.08.2009

எம்.சற்குணவதி
Dr. Mrs. M. SARGUNAVATHY
SENIOR LECTURER IN TAMIL
INSTITUTE OF DISTANCE EDUCATION
UNIVERSITY OF MADRAS
CHENNAI - 600 005.

திருமதி.லோ.கலையரசி, எம்.ஏ., (வரலாறு) எம்.ஏ., (தமிழ்) எம்.ஃபில்
முழு நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழ்த்துறை
தொலைதூரக் கல்வி நிறுவனம்
சென்னைப்பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை - 600 005.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் பெருமிதம்” - என்னும் தலைப்பில்
அமைந்த இந்த ஆய்வேடு 2006 அக்டோபர் முதல் 2009 ஜூலை
வரையில் என் சொந்த முயற்சியினால் ஆய்வு நிகழ்த்தி எழுதப்
பெற்றதாகும்.

இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும்
ஆய்வரங்கிற்கும் இவ் ஆய்வேடு அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும்
இதற்காக வேறு எந்தப் பட்டமும் அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் நான்
உறுதி கூறுகிறேன்.

இடம் : சென்னை.

நாள் : 12.08.2009.

லோ. கலையரசி.

(லோ. கலையரசி)

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் பெருமிதம்” என்ற தலைப்பில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்ள எனக்கு வாய்ப்பளித்த சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தொலைதூரக் கல்வி நிறுவனத்தின் இயக்குநர் பேராசிரியர் முனைவர். கு.மோகன்ராம் அவர்களுக்கும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தொலைதூரக் கல்வி நிறுவனத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் முனைவர் **அரங்க. இராமலிங்கம்** அவர்களுக்கும் என் பணிவான நன்றி.

இந்த ஆய்விற்கு நெறியாளராக இருந்து எனக்கு நல்ல முறையில் வழிகாட்டி உதவிய சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தொலைதூரக் கல்வி நிறுவனத்தின் தமிழ்த்துறை முதுநிலை விரிவுரையாளர் முனைவர் திருமதி.எம்.சற்குணவதி அவர்களுக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி.

ஆய்வுக்குப் பெரிதும் துணை செய்து உதவிய இராமனாதபுரம் சேதுபதி அரசகலைக் கல்லூரித் தமிழ் இணைப் பேராசிரியர் முனைவர் திருமிகு. **வீ. சேதுராமலிங்கம்** அவர்களுக்கு என் மனங்கனிந்த நன்றி.

எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கும், உலகிற்கு என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்த தந்தையார் திரு.சி.லோகநாதன் அவர்களுக்கும் யான் குடியிருந்த கோயிலாக விளங்கும் அன்னையார் **சுசீலா லோகநாதன்** அவர்களுக்கும் முனைவர் பட்டத்தைப் பெற்றே ஆக வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த அக்கரையும், ஆர்வமும் கொண்டு என்னை ஊக்குவித்த என் அன்புக் கணவர் வாழ்க்கைத் துணைவர் திரு. **டியூக் பெர்னான்டஸ்** அவர்களுக்கும் மற்றும் என் மாமனார் **அ.பீ.ச. சேகரன்**, மாமியார் **கண்மணி சேகரன்** அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியை இதன் மூலம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கல்விப் பணியில் ஏற்படும் சந்தேகங்களுக்கு முறையான விளக்கங்களைத் தந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் நல்லதொரு வழிகாட்டியாகவும் விளங்கிய முனைவர். இணைப் பேராசிரியர் **சே.இரகுராமன்** அவர்களுக்கும் என் உளங்கனிந்த நன்றியை உடமையாக்குகிறேன்.

என் ஆய்விற்குத் துணை செய்து, வேண்டிய நூல்களை எல்லாம் எடுத்துப் பயன்படுத்துவதற்கு உதவியாய் இருந்த நூலகங்களாகிய சென்னைப் பல்கலைக் கழக நூலகத்திற்கும், சென்னை பல்கலைக் கழகத்தில் அமைந்திருக்கும் தமிழ்த்துறை நூலகத்திற்கும், சென்னை கன்னிமெரா நூலகத்திற்கும், தேவநேயப் பாவாணர் மாவட்ட மைய நூலகத்திற்கும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நூலகத்திற்கும், தமிழ்மண்பதிப்பகத்திற்கும் நூல்களைக் கொடுத்து உதவிய உரிமையாளர் **கோ. இளவழகன்** ஐயா அவர்களுக்கும் என் பணி சிறக்க ஒவ்வொரு முறையும் உற்சாகப்படுத்திய **திரு.செல்வராஜ்** (ஓய்வு அஞ்சல்துறை) அவர்களுக்கும் என் நன்றியை கூறிக் கொள்கிறேன்.

என் கல்விப்பணி மேன்மேலும் சிறக்க பட்டப்படிப்பு முதல் முனைவர் பட்ட இவ்வாய்வோடு முடிவும் வரை உற்றத் துணையாக இன்னொரு தாயாக இருந்து வழிநடத்திய என் மூத்த சகோதரி.திருமதி **அன்பரசி கலாநிதி** அவர்களுக்கும் குழந்தைகள் **ஆரோன், ஈசாக்கிற்கும்** என் உளங்கனிந்த நன்றியை கூறிக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வேட்டினை கணிப்பொறி மூலம் அச்சிட்டுக் கொடுப்பதற்கு மிகவும் உதவியாய் இருந்த தோழன் திரு.**ஆனந்த்** மற்றும் **மணி** அவர்களுக்கு எனது நன்றி என்றென்றும் உரித்தாகுக.

உள்ளுறை

சங்க இலக்கியத்தில் பெரும்தம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	ஆய்வு முன்னுரை	1
ஒன்று	சங்க இலக்கியத்தில் கல்வி	6
இரண்டு	சங்க இலக்கியத்தில் வீரம்	24
மூன்று	சங்க இலக்கியத்தில் இசை	49
நான்கு	சங்க இலக்கியத்தில் கொடை	148
ஐந்து	சங்க இலக்கியத்தில் மெய்ப்பாடு	173
	ஆய்வு நிறைவுரை	198
	துணை நூற்பட்டியல்	204
	பின் இணைப்புகள்	212

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்	-	அகநானூறு
இ.ப	-	இரண்டாம் பதிப்பு
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
ஐங்குறு	-	ஐங்குறு நூறு
கலித்	-	கலித்தொகை
கழகம்	-	சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்
குறள்	-	திருக்குறள்
குறிஞ்சி	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்	-	குறுந்தொகை
சிறுபாண்	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
தகவல்	-	தகவலாளர்
திருமருகு	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பாசிரியர்
தொல்	-	தொல்காப்பியம்
நெடுநல்	-	நெடுநல்வாடை
ப.ஆ	-	பதிப்பு ஆசிரியர்
பட்டினம்	-	பட்டினப்பாலை
பதிற்று	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி	-	பரிபாடல்
புறம்	-	புறநானூறு
பெருமபாண்	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
மு.ப.	-	முதற்பதிப்பு
மேற்படி	-	மேற்கண்டுள்ள நூலின் படி

ஆய்வு முன்னுரை

நீல மேனி வாலிழை பாகத்து
ஒருவன் இருந்தான் நிழற்சீழ்
மூவகை உலகும் முகிழ்த்தன முறையே.

(ஐங்குறு நூறு கடவுள் வாழ்த்து)

முன்னுரை

தமிழ் மொழியின் பெருமையைத் தமிழர்களின் பண்பாட்டை இன்றளவும் எடுத்து இயம்புவதாகச் சங்க இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன. தமிழ் மொழிக்குச் செம்மொழி என்னும் மிகப்பெரிய அங்கீகாரம் கிடைப்பதற்குச் சங்க இலக்கியங்களே அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. சுருக்கமாகக் கூறவேண்டுமானால் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்க இலக்கியங்கள் மிகப் பெரிய இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தர்கள் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த காலக் கட்டத்தில் எழுதப்பட்ட நூல்களே சங்க இலக்கியங்கள். இந்நூல்கள் தொகுத்தும் பகுத்தும் எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு என்று பெயரிடப்பட்டன.

சங்க காலம் தொடங்கி இன்று வரை சங்க இலக்கியங்களைப் போன்று தமிழர் பண்பாட்டை உள்ளடக்கிய நூல்கள் வேறு எதுவும் இல்லை. இந்நூல்களில் சங்க கால அரசர்கள், சங்க காலப் புலவர்கள், சங்க கால மக்கள், சங்க காலச் சமுதாய நிலை, சங்க கால மக்களின் நம்பிக்கை, பழக்க வழக்கங்கள், சங்க கால மக்களின் வாழ்வியல் முறைகள், போர் முறைகள், சங்க கால மக்களின் அற வாழ்க்கை, சங்க கால மக்களின் மன நிலைகள் முதலானயாவற்றையும் உள்ளடக்கிய மனித வாழ்வின் அக, புற வாழ்க்கையைப்படம் பிடித்துக் காட்டுவதாகச் சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. அதாவது சங்க கால இலக்கியங்கள் அரசியல் சூழல், சமுதாயச் சூழல், பண்பாட்டுச் சூழல் ஆகியவற்றைத் தமிழர்களின் அடையாளங்களாகக் காட்டுகின்றன. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சங்க இலக்கியம் தொடர்பாக இந்த ஆய்வு அமைகிறது.

ஆய்வின் நோக்கம்:

பெருமிதம் என்பது ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் இருக்க வேண்டிய உயரிய பண்பாகும். அந்தப் பண்பு சங்க இலக்கியங்களில் வெளிப்படும்

தன்மையை எடுத்துரைப்பதே “சங்க இலக்கியத்தில் பெருமிதம்” என்னும் இந்த ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு எல்லை :

சங்க இலக்கியங்கள் போர், கொடை என்னும் இரண்டு நிலைகளில் புற வாழ்க்கையையும், கல்வி, இசை என்னும் இரண்டு நிலைகளில் அக வாழ்க்கையையும் எடுத்து இயம்புவதாக அமைந்துள்ளன. இந்த இரண்டு நிலைகளைத் தவிர மனித நேயம் என்னும் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதாக சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. எனவே சங்க இலக்கியங்களாகிய எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்னும் பதினெட்டு நூல்கள் இந்த ஆய்விற்கு எல்லைகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

ஆய்வு மூலங்கள் :

சங்க இலக்கியத் தொகுப்புகளான எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய பதினெட்டு நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்கள் யாவும் இந்த ஆய்வுக்குரிய முதன்மைத் தரவுப் பொருள்களாகும்.

சங்க இலக்கியம் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், இதழ்கள், கலைக்களஞ்சியங்கள், ஆய்வேடுகள், கட்டுரைகள் முதலியன இந்த ஆய்வுக்குரிய துணைமை ஆதாரங்களாகும்.

ஆய்வு அணுகுமுறை:

சங்க இலக்கியங்கள் மூலமாக வெளிப்படுத்தப்படும் கல்வி பற்றிய செய்திகளையும், வீரம் பற்றிய செய்திகளையும், இசை பற்றிய செய்திகளையும், கொடைபற்றிய செய்திகளையும், மெய்ப்பாடு பற்றிய செய்திகளையும், ஆராய விளக்குமுறை ஆய்வு என்னும் அணுகுமுறை இந்த ஆய்விற்கு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப்பகுப்பு :

சங்க இலக்கியத்தில் பெருமிதம் என்னும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வேடு, முன்னுரை, நிறைவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப் பட்டள்ளது.

இயல் ஒன்று - சங்க இலக்கியத்தில் கல்வி

இயல் இரண்டு - சங்க இலக்கியத்தில் வீரம்

இயல் மூன்று - சங்க இலக்கியத்தில் இசை

இயல் நான்கு - சங்க இலக்கியத்தில் கொடை

இயல் ஐந்து - சங்க இலக்கியத்தில் மெய்ப்பாடு

துணை நூற்பட்டியல்

பின்னிணைப்புகள்

முன்னுரை :

முன்னுரையில் ஆய்வின் நோக்கம், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு மூலங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வுப் பகுப்பு ஆகியன பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

இயல் ஒன்று:

‘சங்க இலக்கியத்தில் கல்வி’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள இவ்வியலில் சங்க கால இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள கல்வி பற்றிய செய்திகளும், கல்வி பற்றி சங்க கால மக்கள் கொண்டிருந்த உயரிய எண்ணமும், சங்க காலச் சான்றோர் கல்வியைப் போற்றிய தன்மையும் ஆகியன பற்றிய செய்திகள் ஆராயப் பெற்றுள்ளன.

இயல் இரண்டு:

‘சங்க இலக்கியத்தில் வீரம்’ என்பது இரண்டாவது இயலாகும். இதில் சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்னும் பதினெட்டு நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள வீரம் தொடர்பான செய்திகளும், சங்க கால மக்கள் வீரத்தைப் போற்றிய தன்மையும், அவை சங்க காலச் சமுதாயத்தில் பெற்றிருந்த இடமும் ஆகியன இந்த இரண்டாம் இயலில் ஆராயப் பெற்றள்ளது.

இயல் மூன்று:

‘சங்க இலக்கியத்தில் இசை’ என்னும் தலைப்பிலான இவ்வியலில் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாகும் இசைக்கூறுகளும், இசையின் தன்மையும் இசைவாணர்களின் ஏற்றமும், சங்க மக்களிடம் இசை பெற்ற இடமும் ஆகியன பற்றிய செய்திகள் இம் மூன்றாம் இயலில் ஆராயப் பெற்றுள்ளது.

இயல் நான்கு :

‘சங்க இலக்கியத்தில் கொடை’ என்பது நான்காவது இயலாகும். சங்க கால மக்கள் தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழும் பெருந்தகையுடையவர்களாக விளங்கினார்கள். பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பும் பண்புடையவர்களாக இருந்தார்கள். இவை தொடர்பான செய்திகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ள தன்மையை இவ்வியல் விளக்குகிறது.

இயல் ஐந்து:

‘சங்க இலக்கியத்தில் மெய்ப்பாடுகள்’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள இவ்வியலில் சங்க இலக்கிய அக, புறப் பாடல்கள் மனித உணர்வுகளின் அடிப்படையை எடுத்துரைக்கும் மெய்ப்பாடுகளை

ஆராய்கிறது. குறிப்பாக மனித நேயம் தொடர்பான மெய்ப்பாடுகள் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

நிறைவுரை :

மேற்கண்ட ஐந்து இயல்களிலும் கூறப்பெற்றுள்ள ஆய்வு முடிவுகள் இந்த நிறைவுரைப் பகுதியில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. மேலும் மேலாய்வுக்கான களங்களும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

இந்த ஆய்வேட்டில் அமைந்துள்ள ஐந்து இயல்களிலும் சங்க இலக்கியத்தில் எடுக்கப்பட்டுள்ள மேற்கோள் பகுதிகள் அடிக் குறிப்பில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கப் பகுதியில் குறிக்கப்பட்டுள்ள சுருக்கக் குறியீடுகள் ஆய்வு முழுவதும் ஆங்காங்கே தரப்பெற்றுள்ளன.

ஆய்விற்கு உதவிய நூல்கள், ஆய்வேடுகள் முதலியன துணை நூற்பட்டியலில் தரப்பெற்றுள்ளன.

ஆய்விற்கு உதவிய பிற தரவுகள் பின்னிணைப்பில் தரப் பெற்றுள்ளன.

இயல் ஒன்று

சங்க இலக்கியத்தில் கல்வி

‘உற்று ழிஉதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாதுகற்றல் நன்றே’

(புறநானூறு 83:1-2)

இயல் ஒன்று சங்க இலக்கியத்தில் கல்வி

கலித்தொகை, மதுரைக்காஞ்சி, தேவாரம், திருக்கோவையார் போன்ற நூல்களில் சங்கமிருந்து புலவர்கள் தமிழ் ஆராய்ந்தமைக்கான சான்றுகள் உள்ளன. எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் சங்கப்புலவர் படைப்புகள் எனச் சான்றோர் கருதுவர்.

சங்கப் பாக்கன் அகத்திணை புறத்திணைகளை விளக்கும். அகத்திணைகளும் புறத்திணைகளும் பெரும்பாலும் மலர்களின் பெயர்கள் பெற்று விளங்கின. பண்டைக்காலத்தில் குருகுலக்கல்வி முறை இருந்தது. உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் ஆசிரியரிடம் கல்வி கற்றமையை நெடுஞ்செழியன் செய்யுள் உணர்த்தும். அதியமான் ஒளவைக்கு நெடிய வாழ்நாள் தரும் நெல்லிக் கனி ஈந்தான். ஒற்றன் என்று சிறைப்படுத்திய இளந்தத்தனைக் கோவூர் சிழார் அறவுரைகேட்டு நெடுங்கிள்ளி விடுவித்தான். கல்வியாளரை மன்னர்களும் கல்வியாளரும் மதித்தனர்.

பிசிராந்தையார் அறிவுரைகேட்டுப் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி வரிக்குறைப்புச் செய்தான். தன் ஊரில் சான்றோர் வாழ்வதால் நரை திரை மூப்பின்றி வாழ்வதாகப் பிசிராந்தையார் குறிப்பிடுவார்.

சங்க இலக்கியச் சீர்மை

சமணத்துறவிகள் தமிழ்நாட்டில் சங்கம் நிறுவிச் சமயத் தொண்டும் கல்வித் தொண்டும் செய்து வந்தனர். அதைப் போலவே தமிழ்ப்புலவர்கள்

அதற்கு முன்பே சங்கம் நிறுவித் தமிழ்த் தொண்டாற்றி வந்தனர். குமரிக்கடலில் தென்பகுதியில் தென்மதுரையில் முதற்சங்கமும் கடல் கோளால் தென் மதுரை அழிந்ததும் இடைச்சங்கம் கபாடபுரத்திலும், கபாட புரம் கடல் கோளுக்கு இரையானதும், இன்றுள்ள மதுரையில் கடைச்சங்கமும் இருந்ததாக ஆய்வாளர் கருதுவர். எட்டுத் தொகை பத்துப் பாட்டுச் செய்யுட்கள் சங்கப்புவர்களின் படைப்புகளாயிருத்தல் வேண்டும்.

கலித்தொகை, மதுரைக்காஞ்சி, அப்பர் தேவாரம், திருக்கோவையார் ஆகிய நூல்களில் சங்கம் இருந்தமைக்கான குறிப்புகள் உள்ளன. பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதாளும் செல்வர்க்கு

“மதிமொழி இடன்மாலை வினைவர் போல வல்லவர்
செதுமொழிசித்த செவிசெறுவாக
முதுமொழி நீராப்புலன்றா உழவர்
புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசை சூழ் புனல் ஊர்”¹

“தொல்லாணை நல்லாசிரியர்
புணர்கூட்டுண்ட புகழ்சால்சிறப்பின்
நிலந்தருதிருவின் நெடியோன்போல”²

“தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின்
மகிழ்நனை மறு கின் மதுரை”³

“மின்காட்டும் கொடி மருங்குல் உமையாட்கென்றும்
விருப்பவன் காண் பொருப்பு வலிச் சிலைக் கையொன்காண்
நன்பாட்டுப் புலவனா ய்ச்சங்கம் ஏறி

ளி

நற்கனகக் கிழிதருமிக் கருணினோன் காண்
 பொன் காட்டக்கடிக் கொன்றை மருங்கேநின்ற
 புனக்காந்தன் கைகாட்டக் கண்டுவண்டு
 தென் காட்டும் செழும்புறவில் திருப்புத்தூரில்
 திருத்தளியான் அவன் என் சிந்தையானே” 4

“சிறைவான் புணல்தில்லைச் சிற்றம்பலத்தும் என் சிந்தையுள்ளும்
 உறைவான் உயர்மதில்கூ டலில் ஒண் திந்தமிழின்
 துறைவாய் நுழைந்தனையோன்றி ஏழிசை சூழல் புக்கோ” 5

மூன்றாம் தமிழ்ச்சங்க நூல்களே எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும்.
 பாண்டியர்களைப் போலவே சேர சோழ மன்னர்களும் சிற்றரசர்களும்
 வள்ளல்களும் புலவர்களைப் போற்றினர். புலவர்கள் தம் உள்ளத்துக்
 கற்பனைகளைப் பாடியதோடு மன்னர்களையும், வள்ளல்களையும்
 அவர்களின் நாடுகளையும் ஊர்களையும் புகழ்ந்து பாடினர்.
 அகப்பாடல்களில் வீட்டு வாழ்வைச் சிறப்பித்துப் பாடினர். வீரம், புகழ்,
 கொடை முதலியன பற்றிப் புறப்பாடல்களில் பாடினர்.

அக்காலத்தில் சிற்றூர்கள் பலவும், நகரங்கள் சிலவும் இருந்தன.
 மலையிலும், காட்டிலும், வயல்புறங்களிலும் கடற்கரையிலும் மக்கள்
 வேட்டை, மீன்பிடித்தல், உழவு முதலிய தொழில்கள் செய்து வாழ்ந்தனர்.
 அகப்பொருளை முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், பாலை, நெய்தல், கைக்கிளை,
 பெருந்திணை என்ன ஏழுதிணைகளாகப் பகுத்தனர். புறப் பொருளை
 வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், பொதுவியல் என ஏழு
 திணைகளாகப் பகுத்தனர்.

உரிப்பொருளாகிய ஒழுக்கத்தின் முதற்காரணமாக முதற்பொருளாகிய
 நிலமும் பொழுதும், துணைக் காரணமாகக் கருப் பொருளும் விளங்கின.

அகத்திணைகளும், புறத்திணைகளும் பெரும்பாலும் மலர்களின் பெயர்களைப் பெற்றிருந்தன. மலர் போன்று வாழ்வு எப்போதும் மலர்ந்திருக்க வேண்டும் எனக்கருதினர் போலும்.

முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல், வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை என்பன மலர்கள் என்பதைச் சுபிலர் குறிஞ்சிப் பாட்டின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

மலை, காடு, வயல், கடல் என நிலத்தைப் பகுத்தனர். ஆண்டினை ஆறுபெரும் பொழுதுகளாகப்பகுத்தனர். அவை கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்பன ஆகும். ஒருநாளினை ஆறாகப்பகுத்துச் சிறுபொழுது எனப்பகுத்தனர். பகலை காலை, நண்பகல், மாலை எனவும் இரவினை ஏற்பாடு, யாமம், வைகறை எனவும் பகுத்தனர். முல்லை நிலத்தில் முல்லை மலர் கார் காலத்தில் மாலையில் மலரும். குறிஞ்சி நிலத்தில் குறிஞ்சி மலர் கூதிர் காலத்தில் யாமத்தில் மலரும். பாலை மலர் வேனில் காலத்து நண்பகலில் மலரும். நெய்தல் மலர் ஏற்பாட்டில் ஆண்டு முழுதும் மலரும். தாமரை மலர் வைகறையில் ஆண்டு முழுதும் மலரும். குறிஞ்சியில் காதலர் கூடல். முல்லையில் தலைவன் கால்நடை மேய்த்து நிலம் பெயர்ந்து செல்லின் தலைவி வரவு எதிர்நோக்கி இருப்பாள். மருதத்தில் உழவர்கள் வைகறையில் எழுந்து தொழில் முனைந்து செய்யாத போது ஊடல் நிகழும். கடலில் தலைவன் மீன் பிடிக்கச் சென்றபோது ஏற்பாட்டில் தலைவி இரங்கி வருந்துவாள்.

அந்தந்த நிலத்தில் அந்த அந்தப் பண்ணைப் பாடுவர். ஐந்திணைப் பாடல்கள் எந்த வகைப்பா வகையில் அமைந்திருப்பினும் அந்த அந்தப் பண்ணில் அமைந்திருக்கும். தம்கடமை முடித்த பிறகே மக்கள் கலைகளில் ஈடுபடுவர். மக்கள் வாழ்விற்குக் கருவாக விளங்கும் பொருள்கள் கருப்

பொருள்கள். குறிஞ்சிக்கடவுள் முருகனுக்கு அந்தநில யானையும் மயிலும் ஊர்திகள் ஆயின. முல்லைநிலத் திருமால் கண்ணனாக ஆயர்கடவுளாக விளங்கினார். மருதநிலவயல் செழிக்க மழைதரும் இந்திரனைத் தெய்வமாக்கினார். நெய்தல்நிலத்தில் மழை பெய்தால் மீன் வளமும் முத்துவளமும் பெருகும். எனவே வருணனைத் தெய்வமாக வணங்கினார். பாலை நிலம் வளமிழந்த பகுதி. வாழ்க்கை போராட்டமாக அமையும். வாழ்க்கைப் போரில் வெற்றிதரும் (கொற்றம்தரும்) கொற்றவையை வழிபட்டனர். அந்த நிலத்திற்குரிய விலங்கு, பூ, மரம், பறவை ஆகியவற்றைப் பாக்களில் அமைத்துப்பாடினார். நாட்டுப்பாடல்களில் இந்த மரபைக் காணலாம். நெய்தல் நில மராமரத்தில் உள்ள குஞ்சுக்குத் தாய்ப்பறவை இரையூட்டும் காட்சி கண்ட தலைவி தலைவனை எண்ணி வருந்தும்பிரிவாற்றாமையைப்பின் வரும் குறுந்தொகைப் பாடல் உணர்த்தும்.

“ஞாயிறு பட்ட அகல்வாய் வானத்து

அளிய தாமே கொடுஞ்சிறைப் பறவை

இறைஉற ஓங்கிய நெறிஅயல் மராஅத்த

பிள்ளை உள்வாய்ச் செரீஇய

இரைகொண்டன மயின் விரையுமால் செலவே”⁶

இக்காட்சி தலைவர் சென்ற நாட்டில் இல்லையோ எனத்தலைவி எண்ணி ஏங்குவாள். பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநர் ஆற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் (கூத்தராற்றுப்படை) என்ற ஐந்தும் ஆற்றுப்படைகள் ஆகும். மதுரைக்காஞ்சி நிலையாமை உணர்த்தி நெறிப்படுத்தும் அறவழி காட்டும் நூல். பத்துப்பாட்டில் மேற்கண்ட ஆறும் புறப்பொருள் நூல்கள்.

முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, நெடுநல்வாடை என்ற நான்கும் அகப்பொருள் நூல்களாகும்.

எட்டுத் தொகையில் நற்றிணை, குறுத்தொகை, கலித்தொகை, அகநானூறு, ஐங்குறு நூறு என்ற ஐந்தும் அகப்பொருள் நூல்களாகும். பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு என்ற இரண்டும் புறப்பெருள் நூல்கள். பரிபாடல் அகமும் புறமுந்தழுவிய நூல். தொல்காப்பியர் காலத்தும் அதற்குமுன்பும் அகப்பொருள் பாடக் கலிப்பாவையும், பரிபாடலையும் பயன்படுத்தினர்.

“நாடகவழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல்சான்ற புலனென்று வழக்கும்

கலியேபரிபாட் டாயிரு பாங்கினும்

உரிய ஆகும் என்மனார் புலவர்” ⁷

வள்ளுவர் இன்பத்துப் பாலைக்குறள் வெண்பாவில் பாடினார்.

“தனியே இருந்து நினைத்தக்கால் என்னைத்

தினிய இருந்ததென் நெஞ்சு” ⁸

மேற்காண் இதழ் ஒட்டாக்குறள் தலைவி பிரிந்து வருந்தும் பொருண்மை கொண்டது.

சங்க இலக்கியங்களில் பெரும்பாலும் ஆசிரியப் பாக்களே இடம் பெற்றுள்ளன. கலித்தொகை கலிப்பாக்கள் கொண்டுவிளங்கும். பரியாடல் பரிபாடல் என்னும் பாவால் ஆனது.

பெருமிதம்

எண்வகை மெய்ப்பாடுகளில் ஒன்றே பெருமிதம். பெருமிதம் என்ற சொல்லால் வீரம் என்ற மெய்ப்பாட்டைத் தொல்காப்பியர் உணர்த்துவார்.

“நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகைஎன்று
அப்பால்எட்டே மெய்ப்பாடென்ப”⁹

மெய்ப்பாடு என்பது பொருட்பாடு

மெய்யின் கண்தோன்றுவது மெய்ப்பாடு, உள்ளத்துணர்வு மெய்யின்
கண்தோன்றல் மெய்ப்பாடு, ஒவ்வொரு மெய்ப்பாட்டினையும் நான்கு
வகையாகத் தொல்காப்பியம் உணர்த்தும்.

பெருமிதம் என்பது எல்லோருடனும் ஒப்ப நில்லாது பெருமைப்பட
நிற்றல் என்பர் பேராசிரியர்.

கல்வி, அஞ்சாமை, நன்னடையால் வரும்புகழ், வள்ளன்மை என்று
பெருமிதம் நான்கு வகையால் தோன்றும்

“கல்வி தறுகண் இசைமை கொடை எனச்
சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே”¹⁰

சங்க இலக்கியங்களில் மெய்ப்பாடுகள் அனைத்தும் குறிப்பாகவும்
வெளிப்படையாகவும் காணக் கிடைக்கின்றன.

சங்ககாலக்கல்வி நிலை

‘கல்வி’ என்ற சொல் ‘கல்’ எனும் வினையடியாகப் பிறந்ததாகும்.
கல்வி என்ற சொல்லை வள்ளுவர் கையாள்வர்.

கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு

மாடல்ல மற்றை யவை¹¹

‘கல்’ என்ற சொல் கற்பாயாக எனவும் ‘தோண்டு’ எனவும்
பொருள்தரும்.

‘மலையைக்கல்லி எலியைப் பிடித்ததுபோல்’ என்ற பழமொழியில் கல்லுதல் என்ற சொல் தோண்டுதல் என்ற பொருள் தரும்.

மணலைத் தோண்டத்தோண்ட நீர் ஊறும்

மனதைத்தோண்டத் தோண்ட அறிவுறும்

தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்

கற்றனைத் தூறும் அறிவு ¹²

‘கற்க’ என வள்ளுவர் வியங்கோள்வினை முற்றால் இருபாலாரையும் கற்கவேண்டுகிறார்.

கற்றதற்குப்பயன் கற்றபடிநின்றல் என்பது வள்ளுவர் கருத்தாகும். கற்ற அறிவு கசடு பெறக்கூடாது. அறிவு தூய அறிவாக (வாலறிவு) இருக்க வேண்டும். வாலறிவு பெற வாலறிவனாகிய இறைவன்தான் தொழ வேண்டும் என்பார்.

“கற்றதனால் ஆய பயனென் கொல்வாலறிவன்

நற்றாள் தொழார் எனின்” ¹³

சங்க காலத்தில் குலவேறுபாடின்றி அனைத்து இனத்தாரும் கல்வி கற்றனர். இருபாலாரும் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினர்.

அவ்வையார், வெள்ளிவீதியார், ஆதிமந்தியார், நக்கண்ணையார், நப்பசலையார், பொன்முடியார் என முப்பதுக்கு மேற்பட்ட பெண்பாற் புலவர்கள் சங்க காலத்தில் விளங்கினர்.

சீத்தலைச் சாத்தனார் மதுரையில் கூல வணிகம் செய்து வாழ்ந்தவர். நக்கீரனார் தந்தையார் மதுரைக்கணக்காயராயகப் பணி செய்ததாகத் தெரிகிறது. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன், தலையாவங்கானத்துச்

செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன், ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன், கோப்பெருஞ் சோழன், சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை, நலங்கிள்ளி, சோழன் நல்லுருத்திரன் பெருங்கடுங்கோ முதலிய மன்னர்கள் புலவர்களாக விளங்கினர். கபிலர் அந்தணர் குலத்தவர்.

ஆசிரியர்க்கு உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் கற்றலை ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்ற மன்னன் பாடுவதால் அரசு கல்விச் சாலைகளை நடத்தவில்லை என்பதும் அக்காலத்தில் குருகுலக் கல்வி பரவலாக இருந்தது என்பதும் புலனாகும். உ.வே.சாமிநாதய்யர், வித்துவான் தியாகராசச் செட்டியார் ஆகியோர் திரிசிரபுர மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையிடம் குருகுலக்கல்வி பயின்றோர்.

பாரதியார் காலத்திலும் ஏழைகள் கல்விகற்க முடியாத சூழ்நிலை இருந்ததால் பின்வருமாறு பாடினார்.

‘அன்னயாவினும் புண்ணியம் கோடி
ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறி வித்தல்’ ¹⁴

மக்கள் சிலர் கல்வி கூடக் கற்க இயலாமல் இருந்ததால் பாரதி கல்வி மக்கட்கு எளிதில் கிடைக்கச் செய்யவேண்டுமெனக் கூறுவர்.

‘வயிற்றுக்குச் சோறிட வேண்டும் - இங்கு
வாழும் மனிதருக்கெல்லாம்
பயிற்றிய கல்வி தந்து - இந்தப்
பாரை உயர்த்திட வேண்டும்’ ¹⁵

கீழ்க்காண் புற நானூற்றுப்பாடல் குருகுலக் கல்வியைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தும்.

‘உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறறைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே’ ¹⁶

புலவரைப் போற்றியமை

அவ்வை என்ற சொல் திருமகளைக் குறிக்கும். கலைமகள் அருள் பெற்ற திருமகள் அவ்வை. மலைப்பிளவில் கண்டெடுத்த நெல்லிக்கனி உண்டார்க்கு நீண்ட வாழ்நாள் தரும் என்றறிந்த அதியமான் நெல்லிக்கனியை உலகை வாழ வைக்கும் பாடல்கள் பாடும் அவ்வைக்கு ஈந்தான். பாற்கடல் நஞ்சுண்டு உலகைக் காத்த சிவபெருமானைப் போல் வாழ்க என அவ்வை அதியமானை வாழ்த்துவார்.

‘போர்அடு திருவின் பொலந்தார் அஞ்சி
பால் புரை பிறை நுதல் பொலிந்த சென்னி
நீல மணிமிடற்று ஒருவன் போல
மன்னுக பெருமநீயே தொகைநிலைப்
பெருமலைவிட ஏகத்து அருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது
ஆதல் நின் அகத்து அடக்கிச்
சாதல் நீக்க எமர்கீந்தனையே’ ¹⁷

கல்வியாளரை மதித்தமை

கோவூர்கிழார் ஒற்றர் என்று நெடுங்கிள்ளி சிறைப்படுத்திய இளந்தத்தன் என்ற புலவரை விடுவித்தார். பிசிராந்தையார் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பிக்கு அறிவுரைகூறி மக்களை வரிக் கொடுமையிலிருந்து காத்தார். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் மாங்குடியில் பிறந்த மருதனாரைத் தன் அவைக்களப் புலவனாக்கினான். நாட்டிலும் வீட்டிலும் கல்வி மதிக்கப் பெற்றமையைப் பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் வலியுறுத்துவான். பொருந்தில் இளங்கீரனார், நப்பசாலையார் போன்றோர் கபிலர் புலமையைப் போற்றுவர்.

கோவூர்கிழார் புலவர் இளந்தத்தனைச் சிறைமீட்டல்

நெடுங்கிள்ளி என்ற சோழ மன்னன் தன்னிடம் வந்த இளந்தத்தன் என்ற புலவரைச் சோழன் நலங்கிள்ளியிடமிருந்து வந்த ஒற்றன் எனக்

கருதிச் சிறை செய்தான். செவியுற்ற கோஷர் கிழார் நெடுங்கிள்ளிக்குப் பின்வருமாறு புலவர்களின் பெருமைகளை எடுத்துக் கூறினார்.

பழுமரம் தேடும் பறவை போல வள்ளல்களைத் தேடி விழியருமை பாராது சென்று புலமைத்திறம் காட்டிப்பாடிப் பெற்றது கொண்டு சுற்றம் பேணி விரிந்த மனத்தோடு பகுத்துண்டு வள்ளல்களின் வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்வு புரவலரைப் போன்ற பெருமை உடையது; எவர்க்கும் தீங்கு எண்ணா இயல்புடையது. புரவலர் அலைமகள் அருளுடையர் புலவலர்கள் கலைமகள் அறிவு பெற்றோர். அறிவுரை கேட்ட நெடுங்கிள்ளி புலவர் இளந்தத்தனைச் சிறைவீடு செய்தான்.

‘வள்ளியோர்ப்படர்ந்து புள்ளின்போசி
நெடிய என்னா துசுரம் பல கடந்து
வடியா நாவின் வல்லாங்குப்பாடி
பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்றம் அருந்தி
ஓம்பாதுண்டு கூம்பாது வீசி
வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கை
பிறர்க்குத் தீதறிந்தன்றோ இன்றேதிறம்பட
நண்ணார் நாண அண்ணாந் தேகி
ஆங்கினி தொழுகின் அல்லது ஓங்குபுகழ்
மண்ணாள் செல்வம் எய்திய
நும்மோர் அன்ன செம்மலும் உடைத்தே’¹⁸

பிசிராந்தையார் மக்களை வரிக் கொடுமையிலிருந்து காத்தல்

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியின் ஆட்சியில் மக்கள் வரிக் கொடுமையில் வாடினர். பிசிர் என்ற ஊரில் தோன்றிய பாண்டிய நாட்டுப் புலவர் பிசிராந்தையார் அரசனுக்குப் பின்வருமாறு அறிவுரை கூறி மக்களை வரிக் கொடுமையிலிருந்து காத்தார்.

ஒருமா அளவுள்ள குறைந்த நிலத்தில் விளைந்து முற்றிய நெல்லை அறுவடை செய்து யானைக்குச் சிறுகவளமாகக் கொடுப்பின் பல நாட்களுக்கு உணவாகும். அதுபோல முறையறிந்து மக்களிடமிருந்து வாங்கியவரி மக்களுக்கும் அரசுக்கும் பல்லாற்றானும் பயன்படும். ஆனால் நூறு வயலில் யானையைத் தானே மேயவிட்டால் அதன் வாயில் புகும் உணவை விடக் காலில் சிதையும் உணவுப் பொருள் அதிகமாகும். அதுபோல நெறியற்று இரக்கமற்ற முறையில் மக்களிடமிருந்து பெற்ற வரிப் பொருள் மக்கட்கும் அரசுக்கும் பயன்படாது வீணே சிதையும். அறிவுரைகேட்ட மன்னன் மக்கள் வரிக் கொடுமையை நீக்கினான். பழங்காலப்புலவர்கள் சமுதாயச் சிந்தனை மிக்குடையராய் விளங்கினர். பிறர்துயரைத்தன் துயராக எண்ணினர்.

‘அறிவினான் ஆகுவதுண்டோ பிறிதின்றோய்
தன்னோய் போல் யோற்றிக்கடை’ ¹⁹

மேற்காண் கருத்தடங்கிய பிசிராந்தையார் பாடல் வருமாறு

‘காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே
மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காகும்
நூறுசெற வாயினும் தமிழ்துப்புக் குணினே
வால்புகு வதனினும் கால் பெரிது கெடுக்கும்
அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளியேன
கோடியாத்து நாடுபெரிது நந்தும்
மெல்லியன் கிழவ னாசிவைகளும்
வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்
யானை புக்க புலம்போலத்
தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடுமே’ ²⁰

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் மாங்குடி மருதனாரைப் போற்றியமை.

மன்னர்கள் புலவர்கள் பாடும் புகழை விரும்பினர். திறமையுள்ள கற்றாரை அவைப்புலவர் ஆக்கிக் கொண்டனர். தலையாலங்காலத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் புலவர் அவைக்கு மாங்குடி மருதனார் தலைவராக இருந்தார். பாண்டியன் வஞ்சினம் கூறும் போது நான் பகைவெல்லாவிடின் மாங்குடி மருதன் தலைவனாக உள்ள புலவர்கள் என் நாட்டைப்பாடா தொழிவார்களாக

‘உறுதுப்பஞ்சாது உடல்சினம் செருக்கி
சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கொழுவேந்தரை
அருஞ்சமம் சிதையத்தாக்கி முரசமொடு
ஒருங்ககப் பட்டேன் ஆயின்
ஒங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடிமருதன் தலைவனாக
புலவர் பாடாது வரை கஎன்நிலவரை’ ²¹

நாட்டிலும் வீட்டிலும் கல்வியாளர் மதிக்கப்பெறல்

பண்டு குருகுலக் கல்விமுறை பரவலாக இருந்தது. உற்றுழி உதவி செய்தும், ஆசிரியர்க்கு வாழ்வு நடத்தற்குரிய பொருள் கொடுத்தும் கல்வி கற்றல் நன்று என்பது பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் கருத்து. ஒரு வீட்டில் கல்விகற்றமகன் மீது தாய் அதிக அன்பு செலுத்துவாள். ஒருகுடியில் மூத்தோனை அரசன் வரவேற்கமாட்டான். அறிவுடைய சிறந்தவனை வரவேற்று அவன் கூறிய ஆய்வுரையின்படி ஆட்சி நடத்துவான்.

சமுதாயத்திலும் தாழ்ந்த நெய்தல் நிலத்தில் ஒருவன் கல்வி கற்றிருந்தால் உயர்ந்த மலை நிலத்தவனும் வழியருமைபாராது நெய்தல் நிலத்தாசிரியனிடம் கல்வி கற்பான்.

‘உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
 பிறறைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே
 பிறப்போர் அன்ன உடன் வயிற்றுள்ளும்
 சிறப்பின்பாலால் தாயும்மனம் திரியும்
 ஒருகுடிப் பிறந்தபல்லோருள்ளும்
 மூத்தொன்வருக என்னாது அவருள்
 அறிவுடையோனாறரசும் செல்லும்
 கீழ்ப்பப்பால் ஒருவன் கற்பின்
 மேற்பால் ஒருவனும் அவன் கண்படுமே’ ²²

கபிலரின் கல்விச் சிறப்பு

பொருந்தில் இளங்கீரனாரும், மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும் கபிலரின் கல்விச்சிறப்பைப் போற்றிப் புகழ்வார்.

செய்யுளியற்றும் செந்நாப்புலவன் கபிலன். கேள்வியறிவும் கல்வியறிவும் கொண்ட கபிலன் புகழ்மிக்கவர்.

‘செறுத்தசெய்யுள் செய் செந்நாவின்
 வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க்கபிலன்’ ²³

‘பலர்புகழும் உண்மையைப் பாடுபவர் கபிலர்’ என்பர் நக்கீரர்.

கபிலர் ஐம்புல அழுக்கற்ற அருளுடைய கல்வியாளர். உலகத்துன்பம் தீர்ப் பாடிய பொய்யா நாவைக் கொண்ட கபிலர் சிறந்த புலமையாளர்.

‘நிலமிசைப்பரந்த மக்கட்கெல்லாம்
 புலனழுக்கற்ற அந்தணாளன்’ ²⁴

‘மல்லல்நன்னாட்டு அல்லல் தீர
 பொய்யா நாவில் கபிலன்பாடிய’ ²⁵

பெருங்குன்றூர் கிழார் கபிலர் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடிப்பல ஊர்களையும் பரிசிலாகப் பெற்ற செய்தியைப் பதிற்றுப்பத்தில் பாடுவர்.

‘கனவில் பாடிய நல்இசைத்
கபிலன் பெற்ற ஊரினும்பலவே’ ²⁶

‘உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மெழிக்கபிலன்’ ²⁷

கல்வியாளர் ஊர்கவலையின்றி வாழ்தல்

பிசிரகுடியில் கல்வியாளர் ஆன்றவிந்தடங்கிய சன்மார்க்க நெறியைப் பின்பற்றினர். அவ்வுரில் மக்கள் மனக்கவலையின்றி மனைவி மக்களுடன் வாழ்ந்து நரைபெறாத இளமைக்கோலத்தில் காட்சி அளித்ததாகப் பிசிராந்தையார் கூறுவர்.

‘யாண்டு பலவாகை நரை இல ஆகுதல்
யாங்காசியர் எனவினவுதிர் ஆயின்
மாண்ட என் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்
யான்கண்டனையர் என் இளையரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும் அதன்தலை
ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே’ ²⁸

தொகுப்புரை

- ❖ சமணமுனிவர்கள் சங்கம் வைத்துத் தமிழ்த்தொண்டு செய்தது போலத் தமிழ்ப் புலவர்கள் சங்கமிருந்து தமிழாய்ந்து பல தமிழ்நூல்கள் யாத்தனர்.
- ❖ பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் சங்கப்புலவர்களின் படைப்புகள் எனச் சான்றோர் கருதுவர்.
- ❖ சங்ககாலத்தில் ஆண் பெண் இருபாலாரும் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினர்.
- ❖ ஆசிரியர்க்கு உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் கற்கும் குருகுலக் கல்வி முறை இருந்ததைப் புறநானூற்றுக் குறிப்பிலிருந்து தெரிய வருகிறது.
- ❖ முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள் என்ற மூன்றும் அகத்திணை இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றன.
- ❖ அகத்திணை கட்கும் புறத்திணைகட்கும் பெரும்பாலும் மலர்களின் பெயர்களே இட்டு வழங்கினர்.
- ❖ முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், பாலை, நெய்தல், வெட்சி வஞ்சி, கரந்தை, நொச்சி, தும்பை, வாகை, என்ற மலர்களின் பெயர்கள் புறத்திணைக்கும் அகத்திணைக்கும் இட்டு வழங்கியமை தமிழர்கள் மலர்களின்பால் கொண்ட விருப்பைப் புலப்படுத்தும். மலர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் குறிஞ்சிப்பாட்டில் உள்ளன.
- ❖ குறிஞ்சி மலர் குறிஞ்சிக்குரிய சிறுபொழுதாகிய யாமத்தில் மலரும்.
- ❖ முல்லை மலர் முல்லைக்குரிய சிறுபொழுதாகிய மாலையில் கார்கால ஆவணி புரட்டாசித் திங்களில் மலரும்.
- ❖ நெய்தல் மலர் நெய்தலுக்குரிய சிறு பொழுதாகிய ஏற்பாட்டில் மலரும்

- ❖ குறிஞ்சிக் கடவுகளாகிய முருகனுக்கு யானையும் மயிலும் வாகனம் ஆயின.
- ❖ பெருமிதம் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளில் ஒன்று.
- ❖ பெருமிதம் கல்வி, தறுகண், இசைமை, கொடை என்ற நான்கனடியாகப் பிறக்கும் என்பர் தொல்காப்பியர்.
- ❖ கல்வி வால நிவைத்தர வேண்டுமென்று சான்றோர் கருதினர்.
- ❖ அதியமான் வாழ்நாள் வளர்க்கும் கருநெல்லிக் கனியை அவ்வைக்கு வழங்கினான்.
- ❖ கல்வியாளரைப் புலவர்களும் புரவலர்களும் பெரிதும் மதித்துப் போற்றினர்.
- ❖ நெடுங்கிள்ளி ஒற்றர் என்று தவறாகக் கருதிய புலவர் இளந்தந்தனைக் கோவூர்கிழார் நெடுங்கிள்ளியிடமிருந்து விடுவித்தார்.
- ❖ அறிவுடை நம்பி பிசிர் குடியைச் சார்ந்த பிசிராந்தையார் அறிவுரை கேட்டு வரிக்குறைப்புச் செய்தான்.
- ❖ மன்னர்கள் புலவர்கள் போற்றிப்பாடுவதை உயர்வாகக் கருதினர்.
- ❖ கல்வியாளர்க்கு வீட்டிலும் நாட்டிலும் நன்மதிப்பு இருந்தது என்பதைப் பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்தநெடுஞ்செழியன் பாடல் உணர்த்தும்.
- ❖ கல்வியாளர் புலனமூக் கின்றிச் சிறந்து விளங்கினர்.
- ❖ கல்வியாளர் கவலையின்றி நரை தீரை மூப்புத் தீண்டாமல் அமைதி வாழ்வு நடத்தியமையைப் பிசிராந்தையார் பாடல் உணர்த்தும்.

இயல் ஒன்று
சங்க இலக்கியத்தில் கல்வி
சான்றென் விளக்கம்

1. கலித் - 68:1-5
2. மதுரைக்காஞ்சி 716-763
3. சிறுபாண் 66-67
4. அப்பர் தேவாரம்
5. திருக்கோவையார் 20
6. குறுந்தொகை 92
7. தொல் 999
8. குறள் 1296
9. தொல் 1197
10. மேற்படி 1203
11. குறள் 400
12. மேற்படி 396
13. மேற்படி 2
14. பாரதியார் கவிதைகள்
15. மேற்படி
16. புறம் 183:1-2
17. மேற்படி 91: 6-11
18. மேற்படி 47
19. குறள் 315
20. புறம் 184
21. மேற்படி 72:6-9; 13-16
22. மேற்படி 183
23. மேற்படி 53: 11-12
24. மேற்படி 126: 10-11
25. மேற்படி 174: 9-10
26. பதிற்றுப்பத்து 85:12-13
27. அகம் 78:15-16.
28. புறம் 181

இயல் இரண்டு

சங்க இலக்கியத்தில் திருகண்
வீரம்

‘ஆற்றல் உடையோர் ஆற்றல்போற்றாதென்
உள்ளம்என்னிய மடவோன் தென்னிதின்
துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன்போல
உய்ந்தனன் பெயர்தலோ அரிதுத’

(புறநானூறு 73:5-8)

இயல் இரண்டு வீரம் சங்க இலக்கியத்தில் தருகண்

அமர்செய்து அமரத்தன்மை அடைந்த வீரர்களை அமரர் என்பர்.

மார்பில் குளித்த வேலால் மதயானையை

வீழ்த்திய மாவீரன் வீரம்,

தனயனையும், கணவனையும் போரில் இழந்த

தாய் மகனைப் போர் க்கனுப்பிய வீரம்

துஞ்சுபுலி இடறிய குருடன்போலப் பகையஞ்சும்

சோழன் நலங்கிள்ளியின் வீரம்,

வான்போல் சிவந்து விளங்கும் வாளேந்திய இளஞ்சேட் சென்னியின் வீரம், எழுவரை வென்ற மிக இளமையான தலையாலங்கானத்தான் வீரம், ஆழர் மல்லனைவென்ற போரவைக்கோப்பெருநற்கிள்ளியின் வீரம், மான் கூட்டத்தை வெல்லும் மறப்புலி போன்ற அதியமான் வீரம், மூவேந்தர் அஞ்சும் பாரியின் வீரம், மன்னர் குறுக அஞ்சும் பொதியமலைத்தலைவன் ஆய் ஆண்டிரன் வீரம், வில்வித்தையில் வல்ல வல்வில் ஓரியின் வீரம், ஏறுதழுவும் வீரம்,

விழுப் புண்தாங்கிய ஏனாதி தருக்கிள்ளி வீரம்,

அரக்குமாளிகை தீப்பற்றிய போது உடன்பிறப்புகளையும்

தாயையும் காத்த வீமனின் வீரம்,

கைலையைத் தோளால் எடுக்கத்துணிந்த இராவணன் வீரம்,

அம்புகொண்டு யானையை விரட்டிய தலை வன்வீரம்,

கடற்படைகொண்டு பகைவென்றசேர லாதன்வீரம், கூற்றுவனையும் வெல்லும் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வீரம், பகைநாட்டைப் பேய்மகள் வழங்கும் காடாக்கும் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் வீரம்,

புலிதுஞ்சு காடுபோல நாடுகாக்கும் குட்டுவன்கோதைவீரம், கூற்றுவனும் அஞ்சும் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் வீரம், படைக்கு நோய் செய்யும் படைமறவன் வீரம். பகைவரைத் தாக்கும் குதிரைமறம், இடிபோல் முழங்கும் யானைவீரம் போன்ற தறுகண்மைச் செய்திகள் இவ்இயலில் விளக்கம் பெற்றுள்ளன.

தறுகண்மையை வீரம் என்றும் பெருமிதம் என்றும் குறிப்பிடுவர். வீரத்தைப் படை வீரம், கொடை வீரம் என்று சான்றோர்பகுத்தலும் உண்டு. மன்னர்கள் வீரம், மகளிர் வீரம், யானைப்படை வீரம், குதிரைப்படை வீரம், காலாட்படை வீரம் எனப் பலவகை வீரத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுதலைச் சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது.

ஒப்பற்ற வீரம்

வேந்தன் ஏறி வந்த யானை மீதுார்ந்து ஒருவீரனின் மார்பில் வேலெறிந்தான். அந்த வேலினை மார்பினிலிருந்து பறித்து எதிர்த்து வந்த யானை மீது எறிந்தான். ஓர் யானை வீழ்ந்ததும் பெண்யானைகள் நாண ஆண்யானைகள் அனைத்தும் புறங்கொடுத்தன.

‘சீநூர் மன்னன் சிறியிலை எஃகம்
வேந்தூர் யானை ஏந்துமுகத்ததுவே.
வேந்துடன் நெறிந்த வேலே என்ஐ
சாந்தார் அகலம் உளம் கிழித்தன்றே
உளம் கழி சுடர்ப்படை ஏந்திநம் பெருவிரல்
ஒச்சினன் துறந்தகாலை மற்றுஅவன்
புன்தலை மடப்பிடிநாண
குஞ்சரம்எல்லாம்புறங் கொடுத்தனவே’¹

வீரத்தாய்

மூதில் முல்லை என்ற புறத்துறை பெரும்பாலும் தாய்மையின் வீரத்தைச் சிறப்பிக்கும். ஒக்கூர் மாசாத்தியார் என்ற பெண்பாற்புலவர் ஒருதாயின் வீரமனப்பாங்கைப் பின்வருமாறு சிறப்பிப்பார்.

முதல் நாள் போரில் இவள்தமையன் யானையை வீழ்த்துக் களத்தில் வீர வீடுயேறு அடைந்தான். இரண்டாம் நாள் போரில் பசுக்களை^ந காக்கும் வெட்சிப் போரில் கொழுகொம்பாக விளங்கிய கொழுநன் ஆகிய கணவன் இறந்து பட்டான். மூன்றாம் நாள் போர்ப்பறை ஒலித்தது. ஒரு மகனன்றி வேறு மகவில்லாத அந்த வீரத்தாய் தன் மகனை அழைத்து எண்ணெய் நீவித்தலை^லயை அழகு செய்து வேல் கொடுத்து, வெள்ளாடை உடுத்துப் (செருமுகம்) போர்க்களம் நோக்கிச் சொல்க என அனுப்பி வைத்தான். அவள் மனத்துணிவு பாராட்டத்தக்கது.

‘கெடுகசிந்தை கடிதிவந்துணிவே
மூதில்மகளிர் ஆதல் தகுமே
மேனாள் உள்ள செருவிற்சவன்தன்னை
யானைஎறித்து களத்தொழிந்தனனே
நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள் கொழுதன்
பெருநிரை விலங்கி ஆண்டுப்பட்டனனே.
இன்றும் செருப்பறை கேட்டு விரும்புற்றுமயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிது விரித்து டிஇ
பாறுமயிர்க்குடுமி எண்ணெய்நீவி
ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுமே’²

சோழன்நலங்கிள்ளியின் வீரம்

அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றில் அறம் ஒங்கி உயர்ந்து நிற்பது போலச் சோழன்நலங்கிள்ளியின் வெண்கொற்றக்குடை மற்றச்சேர பாண்டியர் என்ற இருபெருவேந்தர்களின் வெண்கொற்றக்குடை களைவிட உயர்ந்து நிற்கும். பெருவேந்தர்களை வெல்லும் திறனுடையவன்.

‘சிறப்புடை மரபின்பொருளும் இன்பமும்
அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம்போல

இருகுடைபின்பட ஒங்கிய ஒருகுடை
உருகெழுமதியின் நிவந்து சேண்விளங்க' ³

வீண்மீன் நடுவண்வெண்மதி போலப் பல பேரரசர்கள் குடை தாழ்ச்
சோழன்வெண்குடை உயர்ந்து விளங்கிற்று.

‘அறத்தான் வருவதே இன்பம் மற்றெல்லாம்
புறத்த புகழும் இல்’ ⁴

சோழனை எதிர்த்த பகைவர் தூங்கும் புலியை இடறிய குருடன்
போலவும் யானையின் காலகப்பட்ட மூங்கில் முளைபோலவும்
சிதைந்தழிவர்.

‘ஆற்றல் உடையோர் ஆற்றல் போற்றாதென்
உள்ளம் எள்ளிய மடவோன் தெள்ளிதின்
துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன் போல
உய்ந்தனன் பெயர்தலோ அரிது’ ⁵ (புறம் 73:5-8)

உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் வீரம்

பரணர் இளஞ் சேட் சென்னியின் வீரத்தைப்புகழ்வார். இளஞ்சேட்
சென்னியின் வாள் குருதியில் தோய்ந்து வான் போல் சிவந்துள்ளது. குருதி
தோய்ந்த கழற்கால் மாட்டின் கொம்புபோன்று விளங்கும். கேடயங்கள்
எண்ணற்ற அம்புகள் துளைத்த துளைகள் உடையன. குதிரைகள்
பகைவரைத்தாக்கி எருதைச் கொன்ற புலவாய்போன்றன யானைகள் பகை
வரைக்குத்திக் கொம்புகள் நுனி சிதைத்து கூற்றுவன் போன்று விளங்கும்.
சோழன் தேர்மேல் கடலில் எழும் செங்கதிர்போல் தோன்றுவான்.
சென்னியின் பகைநாடு தாயில்லாக்குழந்தைபோல் துன்புறும்.

‘வாழ்வலலந்தர மறுப்பட்டன
செல்வானத்து வனப்புப் போன்றன
தாள்,களாங் கொன கழல்பறைந்தன
கொல்ல ஏற்றின் மருப்புப் போன்றன

தோல்துவைத்தம்பின் துளைதோன்றுவ
 மாவே எறிபதத்தான் இடம்காட்டக்
 எருத்துவ்விய புலிபோன்றன.
 களிறுதவு அறியா சிவந்து உராஅய்
 நுதிமருங்கிய வெண்கோட்டான்
 உயிருண்ணும் கூற்றுப் போன்றன
 நீயே, அலங்குளைப்பரீஇ இவுளிப்
 பொலந்தேர்மிசைப் பொலிவுதோன்றிச்
 செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினை மாதோ
 அனையை ஆதல்மாறே
 தாயில் தூவாக் குழவி போல
 ஓவாது கூஉம்நின் உடற்றியோர் நாடே' ⁶

பாண்டியன் கூட காரத்துத் துஞ்சியநன் மாறன்வீரம்

ஐயூர் முடவனார் கூட காரத்துத் துஞ்சியமாறன் வீரத்தைப் புகழ்வார். ஐம்பூதங்களுள் நீர், தீ, காற்று ஆகிய பூதங்கள் தம் வன்மைகாட்டின் உய்தல் அரிது. பாண்டியன்தன் வன்மைகாட்டின் பகைவர் செம்புற்றீசல் போல் ஒருபகல் வாழ்தல் அரிது. பணித்து திறைகொடுத்தவர் நடுக்கற்று வாழ்வார்.

‘நீர்மிகின் சிறையும் இல்லை தீமிகின்
 மன்உயிர் நிழற்றும் நிழலும் இல்லை.
 வளிமிகின் வலியும் இல்லை ஒளிமிக்கு
 அவற்றோர் அன்ன சினப்போர் வழுதி
 கொண்டி வேண்டுவன் ஆயின் கொள்களனக்
 கொடுத்த மன்னர் நடுக்கற்றனரே!
 அளியரோ அளியர் அவன் அளி இழந்தோரே
 நுண்பல சிதலை அரிது முயன்நெடுத்த
 செம்புற்று ஈயல்போல
 ஒருபகல் வாழ்க்கைக் குலமருவோரே’ ⁷

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வீரம்

தலையாலங்கானம் என்பது சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள காளையார் கோயில். தலையாலங் கானத்தில் தன்னை எதிர்த்த பகைவர் எழுவரை வென்றான். ஆதலின் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற என்ற அடைமொழி கொடுத்து அழைக்கப் பெற்றான்.

தலையாலங்கானத்துக் செருவென்றான் மிக இளமையில் அரசன் ஆனான். குழந்தைப் பருவத்தில் அணியும் கிண்கிணி களைந்து பகைவர் வந்ததை அறிந்து வீரக்கழல் அணிந்தான். அண்மையில் தான் குடுமிகளையும் விழா (மொட்டை எடுத்தல்) நடைபெற்றது. தலையில் பாண்டியர்க்குரிய வேம்பின் தழையொடு உழிஞைப் பூவையும் சூடினான். பகைவர் மதில் வளைத்தல் உழிஞைபாண்டியன் அண்மையில் பாலுண்ணல் மறந்து சோறுண்ணத் தொடங்கினான். பாண்டியன் யார் மீதும் படையெடுக்க விரும்பாதவன். படைஎடுத்து வந்த பகைவரைத் தலையாலங்கானத்தில் வென்றான். வந்த பகைவரை வியக்கவும் இல்லை. இழித்துப் பேசவும் இல்லை. பகைவர் இவனை இளையன் என்று வருத்தக் கூறினர். படை ஆர்ப்பு விண்ணில் ஒலித்தது. பகைவென்றமை குறித்து மகிழவும் இல்லை. பகைவரை இகழவுமில்லை.

இளமையில் அணிந்த ஐம்படைத்தாலி கூடக் களையாத நிலையில் பகைவருடன் போரிட்டான் பகைவரை அவர் ஊர்வரை துரத்திச் சென்று அவர்கள் பணிந்து திறை கொடுத்ததும் மீண்டான். பகைவர் மனைவியர் மாணிழைகளையப் பகைவரை வென்றான். வளையால் களைந்தகையில் வளைந்தவில்லைத் தாங்கினான். ஒருநாகம் விட்ட பெருமூச்சில் எண்ணற்றகடல் போன்ற எலிக்கூட்டம் இறந்து படும். அது போலப் பாண்டியனை எதிர்த்த பகைவர் பலரும் அழிந்தனர்.

‘கிண்கிணி களைந்தகால் ஒண்கழல் தொட்டு
குடுமி களைந்த நுதல் வேம்பின் ஒண்தளிர்
நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரொடு மிலைந்து

குறுந்தொடி கழித்தகைச் சாபம் பற்றி
 நெடுந்தேர்க்கொடுஞ்சிய பொலிய நின்றோன்
 தாலி களைந்தன்றும் கிலனே பால்விட்டு
 அயினியும் இன்றயின்றனனே வயின்வயன்
 உடன்றுமேல் வந்த வம்ப மள்ளரை
 வியந்தன்றும் இழிந்தன்றும் இலனே அவரை
 கவிழ்ந்து நிலம்சேர அட்டதை
 மகிழ்ந்தன்றும் இகழ்ந்தன்றும் அதனினினும் இலனே' ⁸

‘பொருநனும் இளையன் கொண்டியும் பெரிதென
 எள்ளிவந்த வம்ப மள்ளர்
 புல்லென்கண்ணர் புலத்தில் பெயர்
 ஈண்டவர் அடுதலும் ஒல்லான் ஆண்டவர்
 மாணிழை மகளிர் நாணினர் கழியத்
 தந்தை தம்மூர் ஆங்கண்
 தெண்கிணைகறங்கச் சென்று ஆண்டட்டனனே’ ⁹

‘வெம்போர்ச்செழியனும் வந்தனன் எதிர்ந்த
 வம்பமள்ளரோ பலரே
 எஞ்சுவர் கொல்லோ பகல்தவச்சிறிதே’ ¹⁰

போரவைக் கோப் பெருநற்கிள்ளியின் வீரம்

கூத்தாடுமிடம் கூத்தாட்டவை என்றும் அறங்கூறு அவையத்தார்
 கூடுவது அறங்கூறு அவை என்றும் அழைக்கப் பெறுவது போலப் போர்
 செய்யும் அவை போரவை எனப் பெற்றது. போரவையில் வெல்லுதற்கரிய
 ஆழார்மல்லனை வென்றதால் பெருநற்கிள்ளி போரவைக் கோப்பொரு
 நற்கிள்ளி என அழைக்கப் பெற்றான்.

கட்டிலைக் கட்டுபவன் கை ஊசி விரைந்து இயங்குதல் போல
 ஊரைக் கைப்பற்ற வந்த ஆழார்மல்லனை விரைந்து தாக்கிப் பொருது
 வென்று சோழ நாட்டு மானம்காத்தான்.

‘பசித்துப் பணைமுயலும் யானைபோல

இருதலை ஓசியஎற்றிக்

களம் புகுமல்லன் கடந்தடுநிலையே’ ¹¹

‘கட்டில் நிணக்கும் இழிசினன்கையது

போழ் தூண்டுசியின் விரைந்தன்றுமாதோ’ ¹²

அதிகமான் நெடுமான் ஆஞ்சியின் வீரம்

பொதுமன்றில் தூங்கும் முரசினைக் காற்றால் இயங்கும் கிளை தாக்கி
ஒலி எழுப்பினும் அது போர் முரசு என்று வீரத்தோடு அதியமான் எழுவான்.

‘பொதுவில் தூங்கும் விசியுறு தண்ணுமை

வளிபொருதெண்கண்கேட்பின்

அதுபோர் என்னும் என்னையும் உளனே’ ¹³

புலிசினந்தால் எதிர்க்கும் மான்கூட்டம் இல்லை. ஞாயிற்றின் முன்
இருட் கூட்டம் நில்லாதோடும். மணலும் கல்லும் ஊடுருவ வண்டி
இழுத்துச் செல்லும் மாட்டுக்குச் செல்ல முடியாத வழிஇல்லை. அதுபோல
அதியமானை எதிர்ப்போர் எவருமில்ர்.

‘மறப்புலி உடலின் மான்கணம் உளவோ

மருளின் விசும்பின் மாதிரத்து ஈண்டிய

இருளும் உண்டோ ஞாயிறு சினவின்

அச்சொடு தாக்கிப் பாருற்றியக்கிய

பண்டச் சாகாட்டு ஆழ்ச்சி சொல்லிய

விரி மணல் ஞெமிரக் கல்பக நடக்கும்

பெருமிதப்ப கட்டுக்குத் துறையும் உண்டோ

எழுமரம்படுக்கும் தாள்தோய் தடக்கை

வழுவில் வன்கை மறவர்பெரும

இருநில மண்கொண்டு சிலைக்கும்

பொருநரும் உளரோ நீகளம்புகினே’ ¹⁴

யானை நீரில் குளிக்கும் போது சிறுவர்கள் அதன் கொம்புகளைக்க முஷுவர். அதே யானை மதம்பிடித்தால் யாரும் நெருங்க இயலாது. அது போல அதியமான் இரவலர் மீது அன்புடையன். பகைவர்க்கு இன்னாத தன்மையன்.

‘ஊர்க்குறுமாக்கள் வெண்கோடுகழாலின்
நீர்த்துறைபடியும் பெருங்களிறு போல
இனிய பெருமளமக்கே மற்றதன்
துன்னரும் கடாஅம் போல
இன்னாய் பெரும இன்னாதோர்க்கே’¹⁵

(புறம் : 94)

பாரியின் தறுகண்

கபிலர் பாரியின் வீரத்தைப்புகழ்வார். பாரியின் பறம்புமலையை மூவேந்தர் முற்றுகை இட்டனர்.

மூவேந்தர்களே! படையொடுவரினும் பறம்புநாடு கொளற்கரிதே. பறம்பு நாடு முந்நூறு ஊர்கள் உடையது. முந்நூறு ஊரும்பரிசிலர் பெற்றனர். பாரியும், யானும் பறம்பு மலையும் உள்ளோம். நீவிர் பாணராகவும் நும் மனைவியர் விறலியராகவும் பாடி ஆடிவந்தால் நாடும் குன்றும் ஒருங்கு தருவான் என்று கபிலர் பாரியின் தறுகண்மையைப் பாராட்டுவர்.

‘கடந்தடு தானை மூவிரும்புடி
உடன்றினிர் ஆயினும் பறம்பு கொளற்கரிதே
முந்நூறு^{நூ}ர்ந்தே தண்பறம்பு நாடு
முந்நூறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்.
யாமும் பாரியும் உளமே
குன்றும் உண்டு நீர் பாடிய செலினே’¹⁶

‘மரம்தொறும் பிணித்த களிற்றினர் ஆயினும்
புலம்தொறும் பரப்பிய தேரின் ஆயினும்

தாளில் கொள்ளலர் வாளின்தாரலன்
 யானறிகுவன் அதுகொள்ளும் ஆறே
 சுகிசிர்புரி நரம் பின்சீறியாழ் பண்ணி
 விரைஒலி கூந்தல் நும் விறலியர்பின்வர
 ஆடினார் பாடினார் செலினே
 நாடும் குன்றும் ஒருங்கியும்மே¹⁷

ஆய் அண்டிரன் வீரம்

உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் ஆய் அண்டிரன் வீரத்தைச் சிறப்பித்துப் பேசுவார்.

இரவலர் மரத்தில்தம் முழவைக்கட்டிப்படுத்திருப்பார். மந்தி முழவை அடித்து ஒலி எழுப்பும். அன்னச்சேவல் ஆடும். ஆய் அண்டிரன் பொதியமலை ஆடுமகள் குறுகல் எளிது. பகைமன்னர் குறுகல் அரிது.

‘மன்றப் பலவின் மாச்சினை மந்தி
 இரவலர் நாற்றிய விசிகூடு முழவின்
 பாடின தெண்கண் கனிசெத்து அடிப்பின்
 அன்னச்சேவல் மாறெழுந்தாலும்
 கழல்தொடி ஆய் மழைதவழ் பொதியில்
 ஆடுமகள் குறுசின் அல்லது
 பீடு கெழுமன்னர் குறுகலோ அரிதே¹⁸

வல்வில் ஓரியின் வீரம்

கொல்லிமலையை ஆண்ட வல்வில் ஓரி வில்வித்தையில் சிறத்தவன்.

வல்வில் ஓர் எய்த அம்பு யானையை ஊடுருவிப் பாய்ந்து புலியை வீழ்த்தி மானின் மெய்வழி ஊடுருவி, பன்றியை வீழ்த்திப் புற்றிலிருந்த உடும்பின் தலையில் நின்றது.

‘வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப்பகழி
 பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறிது உறீஇ
 புழல்தலை புகர்த்தலை உருட்டி உரல்தலை
 கேழற்பன்றி வீழ அயலது
 ஆழல்புற்றத்து உடும்பில் செற்றும்
 வல்வில் வேட்ட ம்வலம்படுத்திருந்தோன்
 புகழ்சால் சிறப்பின் அம்பு மிகத்தினளக்கும்
 கொலைவன்யார் கொலோ கொலைவன்மற்றிவன்’¹⁹

(புறம்/52: 1-8)

ஏறுதழுவல்

பொரும்பாலும் முல்லைநிலத்து நிகழும். இக்காலத்து மஞ்சவிரட்டு என்று அழைக்கப்பெறும். பண்டைக் காலத்து காட்டில் உள்ள காளைகளை வீட்டு விலங்காகப் பழக்குதற்கு அவற்றோடு போரிட்டு அவற்றை வீட்டு விலங்காக்கினர். அது நாளைடவில் ஏறு தழுவல் விளையாட்டாக உருவெடுத்தது, ஆய்க்குலத்து வீரர்கள் கொம்பைப்பிடித்தடக்கினர். சிலர் கொம்பினூடுபாய்ந்த நிலை பாம்பு மதியை விழுங்கவந்தமைபோல் தோன்றியது. எருதை மார்புறத்தழுவினர். காளையின் திமிலைத் தழுவிப் பிடித்தன. எருது தழுவ வந்தாரைக் குத்தித்தாக்கியது. சிலஎருதுகள் உயிர் உண்ணும் எமன்போல் தோன்றின. எருதுகள் வீரர்களைக் கொம்புகளால் குத்தின. வெண்மையான மலர்மீது அமர்ந்த இருந்தும்பிபோல் வெண்மையான காளை மீது வீரர் அமர்ந்து அடக்கினர். காளையும் காளை போன்ற வீரர் மோதிய இடம் இருபெருவேந்தர் போரிட்ட போர்க் களம் போல் காட்சியளித்தது. காளை அடக்கியவர்க்குப் பெண்ணைக் கொடுக்கும் வழக்கமும் பண்டு இருந்தது.

மருப்பிற்கொண்டும் மார்புறத்தழீஇயும்
 ரெுத்திடை அடங்கியும் இமில் இறப்புல்லியும்
 தோணிடைப் புகுதந்தும் துதைந்து பாடேற்றும்

நிரை மேற்சென்றாரை நின்மருப்புறம்சாடி
 கொளஇடம் கொளவிடா நிலுத்தன ஏறு
 கொள் வாரைக் கோட்டு வாய்ச்சாக்குத்தி,
 'செயிரில் குறைநாளால் பின்சென்றுசாடி
 உயிருண்ணும் கூற்றமும் போன்ம்
 பாடேற்றவரைப் படக்குத்திச் செங்காரி
 கோடெழுந்தாடும் கனமணி காணிகா
 நகைசால் அவிழ்பதம் நோக்கி நறவின்
 முகை சூழும்பியும் போன்ம்
 இடைப்பாய்ந்து எருத்தத்துக் கொண்டானோடு எய்தி
 மிடைப்பாயும் வெள்ளேறு காண்டிகா
 வான் பொருவானத்து அரவின்வாய்க் கோட்பட்டு
 போதரும்பான் மதியும் போன்ம்
 நறும் பொதுவரும் மாறுற்றுமாறா
 இருபெருவேந்தரும் இகலிக்கண்ணுற்ற
 பொருகளம் போலும் தொழுஉ
 வெல்புகழ் உயர்நிலைத் தொல்லியல் துதைபுதை துளங்குஇமில்
 நல்வேறு கொண்ட பொது வன்முகம் நோக்கி
 பாடில ஆயமகள்கண் ' 20

பெண்மையின் வீரம்

சீற்றில் தூண்பற்றி நின்ற தாயிடம் ஒருவன் உன்மகன் எங்கே என்று
 கேட்டான். அந்தத்தாய் 'என் மகன் எங்கிருக்கிறான் என்று தெரியாது. புலி
 சென்ற குகைபோல அவனை ஈன்றவயிறு இங்கே உள்ளது அவன்
 பேர்க்களத்தே தோன்றுவான்' என்று கூறுவாள்.

'சீற்றில் நற்றுண்பற்றி நின்மகன்
 பாண்டுளளோ என விளைவுதிஎன் மகன்
 யாண்டுளனாயினும் அறியேன் ஓரும்

புலிசேர்ந்து போகிய கல்லளை போல
 ஈன்றவயிறோ இதுவே
 தோன்றுவன் மாதோ போர்களத்தானே'²¹

பலர் ஒரு முதியதாயிடம் நின்மகன் போரில் புறங்கொடுத்துயிர் துறந்தான் என்றனர். அவள் என் மகன் போரில் புறங்கொடுத்திறந்திருந்தானாயின் அவன் பால் குடித்த மார்பகத்தை அறுத்தெறிவேன் என்று போர்க்களம் சென்று வாளால் பிணங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தாள். மார்பில் புண்பட்டு வீர வீடு பேறடைந்த மகவைக் கண்டு பெற்ற பொழுதினும் பெரிதும் மகிழ்ந்தாள்.

‘நரம் பெருந்து உலறிய நிரம்பாமென்தோள்
 முளரிமருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
 படை அழிந்து மாறினன் என்று பலர் கூற
 மண்டமார்க் குடைந்தனன் ஆயின் உண்டஎன்
 முலைஅறுத்திடுவன்யான் எனச்சினைஇ
 கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயர
 செங்களம் துழவுவோள் சிதைந்து வேறாகிய
 படுமகன் கிடக்கை காணுஉ
 ஈன்றஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே’²²

ஏனாதி திருக்கிள்ளியின் தறுகண்

ஏனாதி திருக்கிள்ளி பகைவரை எதிர்த்து நின்றலின் வாள்பட்டு வடுக்கன் நிறைந்து விளங்குதலின் கண்ணுக்கின்னாதவனாகவும் அவன் வெற்றிப் புகழ் கேட்போர் செவிக்கு இனிமையாகவும் விளங்கும். உன்னை எதிர்த்த பகைவர் புறங்கொடுத்தலின் கண்ணுக்கு இனியராகவும், புறங்கொடுத்தோடும் பழியால் செவிக் கின்னாராகவும் விளங்குவர். ஆனால் உன்னை உலகம் வியக்கும் என ஏனாதி திருக்கிள்ளியின் தறுகண்மையை கோனாட்டு எறிச் சலுார் மாடலன் மதுரைக்குமரனார் வஞ்சப் புகழ்ச்சி அணிதோன்றப் பாராட்டுவர்.

'நீயே, அமர்காணின் அமர்கடந்தவர்
 படைவிலக்கி எதிர்நின்றலின்
 வாஅள் வாய்ந்த வடு அழ் யாக்கையொடு
 கேள்விக் கினியை கட் சின்னாயே
 அவரே, நிற்கரணின் புறங்கொடுத்தலின்
 ஊற்றியாமெய்யாக்கையொடு
 கண்ணுக்கினியர் செவிக்கின்னாரே
 அதனால் நீயும் ஒன்றினியை அவரும் ஒன்றினியர்
 ஒவ்வா யாவுள மற்றே வெல்போர்க்
 கழல்புனைதிருந்தடிக்கடுமன்கிள்ளி
 நின்னை வியக்குமி லுவுலகம் அஃதே
 என்னோபெரும உரைத்திசின் மெக்கே'²³

வீமனின் தறுகண்

திருதராட்டிரன் பிள்ளைகள் துரியோதனன் துச்சாதனன் முதலிய
 நூற்றுவர் ஆவர். துரியோதனன் தாய்மாமன் சகுனிபேச்சைக்கேட்டுத்
 துரியோதனன் அரசுக்கு, பஞ்ச நூல் முதலியஎளிதில் தீப்பற்றக் கூடிய
 மாளிகை கட்டி, அதில் பாண்டவரைக் குடிய மர்த்தினான். செய்தி அறிந்த
 பாண்டவர்களின் சிறிய தந்தைவிதுரன் அரசுக்கு மாளிகையிலிருந்து
 காட்டிற்குத் தப்பிச்செல்ல ஒரு சுரங்கவழி உண்டாக்கினான்.

சுரங்கவழிபற்றி வீமனுக்குத் தெரிவித்தான். எந்த நேரத்திலும்
 துரியன் அரசுக்கு மாளிகைக்குத் தீவைப்பான் என்பதறிந்த வீமன்
 அரசுக்குமாளிகைக்குத் தீவைத்தான். தன் அண்ணன் வீமன் தம்பியர்
 அர்ச்சனன் நகுலன் சகதேவன் ஆகியோரைத் தூக்கிக் கொண்டு சுரங்க
 வழியே தப்பிக்கானகம் அடைந்தான். அந்த அரசுக்கு மாளிகையில் தங்க
 வந்தவேட்டுவர் ஐவரும் அவர்கள் தாயும் இறந்து பட்டனர். பாண்டவர்
 இறந்து பட்டனர் என உலகம் நம்பியது. வீமன் வீரத்தைக் கலித்தொகையில்
 பாலையாடிய பெருங்கடுங்கோபாடுவர். தன்இனத்தைக்காக்கும் யானை
 போல வீமன் விளங்கினான்.

‘வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற
 முகத்தவன் மக்களுள் முதியவன் புணர்ப்பினால்
 ஐவர் என்று உலகேத்தும் அரசர்கள் அகத்தராக்
 கைபுனை ஆரக்கில்லைக் கதழ் எரிசூழ்ந்தாங்கு
 களிதிகழ் கடா அத்தகடுங்களிறு அகத்தவா
 முளிகழை உயர்மலைமுற்றிய முழங்கழல்
 ஒள்ளுரு அரக்கில்லை வளிமகன் உடைத்துத்தன்
 உள்ளத்துக் கிளைகளோடு உயப்போகுவான்போல’²⁴

இராவணன் தறுகண்மை

இராவணன் விமானத்தில் ஏறி வடதிசை நோக்கிச் சென்றான். ஓங்கிய இமயமலை தடுத்தது. இராவணன் தடுத்த இமயமலை பத்துத் தலைகளாலும் இருபது தோள்களாலும் பெயர்த் தொடுக்க முயன்றான். சிவனார் பெருவிரலால் அழுத்தத் தலைகள் அழுங்கிக்குருதி கக்கின. அந்நிலையில் ஒரு தலையை எடுத்து யாழாக்கிச் சாமகானம் பாடினான். இசைக்கு இரங்கிய சிவபெருமாள் அவனுக்கு எவராலும் வெல்ல முடியாத வாளும் முக்கோடி வாழ்நாளும் தந்தார்.

‘இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்
 உமையமர்ந்துயர்மலை இருந்தனனாக
 ஐயிருதலையின் அரக்கர் கோமான்
 கொடிப் பொறிதடக்கையின் கீழ்புகுந்து அம்மலை
 எடுக்கல் சொல்லாது உழப்பான்’²⁵

யானையின் தறுகண்மை

வேங்கைமரம் பூத்துக்குலுங்கிப்புலி போலக் காட்சிதந்தது. இரவில் அதைக்கண்ட யானை புலி எனநினைத்துத் தன் தந்தங்களால் வேங்கை மரத்தைக் குத்தியது. குத்திய தந்தக்கொம்புகளை எடுக்க முடியாது வருந்திப்பிளிறிய ஒலிபோலத் தலைவியைத் தலைவன் கூடிய அலர் பரந்தது.

‘உறுபுலி உருஏய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவுகொண்டு அதன்முதல் குத்திய மதயானை
நீடிருவிட்ரகம் சிலம்பக் கூய்த்தன்
கோடு டிய்க் கல்லா துழக்கும் நாட’²⁶

தலைவன் யானையை வீரட்டிய தறுகண்மை

தோழி செவிலிக்குப் பூத்தரு புணர்ச்சி, புனல் தருபுணர்ச்சி, களிறு தருபுணர்ச்சி ஆகியவற்றைக் கூறி அறத்தொடு நின்றாள்.

வேட்டுவர் குறிஞ்சியில் தேன்இறாலைச் சிதைத்துத்தேன் எடுக்கும் போது ஆரவாரித்தனர். ஆர்ப்பொலிகேட்ட யானைபிளிறி ஓடிவந்தது. யானையைக் கண்டதலைவி அஞ்சித் தலைவனொடு பொருந்தித் தழுவினாள். தலைவன் அம்பு கொண்டு யானையைத்தாக்க யானை குருதி பொங்க ஓடியது.

‘மடி விடுவீளையர் வெடிபடுத்து எதிரக்
கார்ப்பெயல் உருமிற் பிளிறிச் சீர்த்தக
இரும்பிணர்த்தடக்கை இருநிலம் சேர்த்தி
சினம்திகழ் கடா அம்செருக்கி மரம்கொல்பு
மையல்வேழம் மடங்கலின் எதிர்தர
உய்விடம் அறியேம் ஆகி ஓய் என
திரந்த கோள் எல்வளை தெழிப்ப நாண்துறந்து
விதுப்புறு மனத்தேம் விரைந்தவற் பொருந்தி
சூர்உறுமஞ்ஞையின் நடுங்கி வார்கோல்
உடுஉறும் பகழி வாங்கிக் கடுவிசை
அண்ணல்யானை மணிமுகத்த முத்தலின்
புண் உமிழ்கு ருதி முகம்பாய்ந்து இழிதரப்
புள்ளி வரி நுதல் சிதைய நில்லாது
அயர்ந்து புறங்கொடுத்த பின்னர் நெடுவேள்
அணங்குறுமகளிர் ஆடுகளம் கடுப்ப
திணிநிலைக்கடம்பின் திரள்நிரைவளை இய

தலைவன் குடிகாத்த தறுகண்மை

நெல்விளையாமல் கொல்லி மலைக்குடி மக்கள் பசிக் கொடுமையால் வாடினர். ஒருதலைவன் தனது உயிரையும் பேணாது ஓர் ஆண்யானையின் தந்தம் ஒடித்து அதனை விற்றுப் பொருள் பெற்றுக்குடி மக்களின் பசிப்பிணி போக்கினான்

‘அருவிப்பரப்பின் ஐவமைவித்திப்
பருஇலைக்கு ளவியொடு பசுமரம்கட்கும்
காந்தள்வேலிச் சிறுகுடிபசித்தென
கடுங்கண் வேழத்துக் கோடுநொடுத்துண்ணும்
வல்வில் ஓரி கொல்லிக் குடவரை’²⁸

சேரலாதன் தறுகண்மை

சேரலாதன் கடற்படை கொண்டு பகைவரை வென்றான். வடஎல்லையில் இமயம் வரை சென்று இமயத்தில் விற்கொடியைப் பொறித்தான்

‘வலம்படுமுரசின் சேரலாதன்
முந்நீர் ஓட்டிக் கடம்பறுத்திமயத்து
முன்னோர்மருள வணங்குவில் பொறித்து
நன்நகர் மாந்தை முற்றத்து ஒன்னார்
பணிதிறை தந்தபாடு சால்நன்கலம்
பொன்செய் பாவை வயிர மொடு ஆம்பல்
ஒன்றுவாய் நிறைவுக்குவைஇ’²⁹

(அகம் 127: 3-9)

சேரலாதன் தலைநகரில் பகைவர் வந்து திறை செலுத்தினர்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் தறுகண்மை

யானை ஊர்ந்து வந்த முருகன்போலப் போர்க்களத்தில் நெடுஞ்சேரலாதன் யானை மீது ஊர்ந்து பகைவர் அரண்கொன்றான். பகைவர் காவல் மரம் தடிந்தான். இமயம் முதல் குமரி வரை உள்ளபகை வரை வென்றான்.

‘ஆரியர் துவன்றிய பேர் இசை இமயம்
தென்அம் குமரியொடு ஆயிடை
மன்மீக்கூறுநர் மறம் தபக் கடந்தே’³⁰

கூற்றுவன் வென்றயாக்கைபோல நிற்பகை நாடு பாழ் அடைந்தது. கூற்று வெகுண்டுவரினும் வெல்லும் ஆற்றலுடையவன். போரில் வல்லயானைப் படை கொண்டவன்.

‘கூற்றுவெகுண்டுவரினும் மாற்றும் ஆற்றலையே’³¹

பகைவர்காவல் மரம் சாய்க்கும் ஆற்றல் கொண்ட யானைப்படை உடையவன். ஏழு வரைவென்று அவர் முடிகளைக் கோத்து மார்பில் அணிந்தவன்.

‘எழுமுடிகெழிஇய திருஞெமர் அகலத்து’³²

பல்யானைச் செல்மெழுகட்டுவன் தறுகண்மை

உழிஞைப் போரிலும், பகைவரை வென்றான். அவனைப் பகைத்த நாடு, கழுதையும் பேய் மகளும், நரியும் இயங்கும் காடாக விளங்கியது. நிற்பகைநாட்டில் ஆண்டலைப்பறவையும் நெருஞ்சியும், பீர்க்கன் கொடிபடர்ந்த பாழ்மனைகளும் நினைந்திருக்கும்.

‘கவலை வெண்நரி கூஉம் முறை பயிற்றி
கழல்கண் கூகை குழலுகுரல் பாணிக்
கருங்கண் பேய்மகள் வழங்கும்,
பெரும்பாழ் ஆகுமன் அளியதாமே’³³

சேரமான் குட்டுவன் கோதை தறுகண்மை

சேரமான் குட்டுவன் கோதையின் சேரநாட்டில் இரவலர் எளிதாகப் புகலாம். இடையன் தன் ஆடுகளோடு புலிதூங்கும் அகன்ற காட்டில் நுழைய அஞ்சுதல் போலப் பகைவர் கோதை நாட்டில் புக அஞ்சுவர்

‘கடுமான்கோதை துப்பெதிர்ந்து எழுந்த
நெடுமொழிமன்னர் நினைக் குங்காலை
பாசிலை தொடுத்த உவலைக் கண்ணி
மாசண் உடுக்கை மடிவாய் இடையன்
சிறுதலை ஆயமொடு குறுகுதல் செல்லா
புலிதுஞ்சுவியன்புலத்தற்றே
வலி துஞ்சுதடக்கை அவனுடை நாடே’³⁴

சோழன் குள முற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் தறுதன்மை

கூற்றுவன் சினந்துவரினும் எதிர்க்கும் ஆற்றல் உடையவன். கூற்றுவனும் அஞ்சும் பெருவீரம் உடையன். கூற்றுவன் பாடும் புலவர் போல வந்து கிள்ளி வளவன் உயிரை இரந்து பெற்றுப் போயிருத்தல் வேண்டும். எப்படையையும் வெல்லும் படை கொண்டவன் கிள்ளி வளவன்.

‘செற்றன்றாயினும் செயிர்த்தன்னாயினும்
உற்றன்றாயினும் உய்வின்றுமாதோ
பாடுநர் போலக்கை கொழுதேத்தி
இரந்தன்றாகல் வேண்டும் போலந்தார்
மண்டமர் கடக்கும் தானை
திண்தேர் வளவன் கொண்ட கூற்றே’³⁵

தானைமறம்

ஒரு குடப்பாலுக்கு ஒருதுளிமோர் என்றாயினாற்போல ஒரு சிறந்த வீரன் படை முழுமைக்கும் நோய்தந்து படையினை எதிர்த்து நின்றான். அந்தவீரன் நரைவெண் கூந்தல் முதியோன் சிறுவனாவான்.

‘நறுவிரைதுறந்த நரைவெண் கூற்றல்
 இரங்குகாழன்ன திரங்குகண் வறுமுலைச்
 செம் முது பெண்டின் காதலஞ்சிறாஅன்
 மடப்பால் ஆய்மகள் வள்ளுசிர்த் தெளித்த
 குடப்பால் சில் லுறைபோலப்
 படைக்கு நோயெல்லாம் தானா யினனே’³⁶

குதிரை மறம்

இருவேராறுகள் கூடுமிடத்தில் ஒருமரம் தடுத்தல் போல இருபடைநடுவே ஒரு குதிரை இருந்து படைநடுங்கச் செய்த ஒரு வீரன் ஒப்பற்ற குதிரை மட்டும்வராது தனியாய் இருந்து போரிடும்.

‘மாவாராதே மாவாராதே
 எல்லார்மாவும் வந்தமைக்கமில்
 புல்லுளைக்கு டுமி புதல்வன்தந்த
 செல்வன் ஊரும் மாவாராதே
 இருபேர்யாற்ற ஒரு பெருங்கூடல்
 விலங்கிடு பெருமரம்போல
 உலந்தன்கொல் அவன் மலைந்தமாவே’³⁷

யானை மறம்

அரசன் யானை கடலினும் பெரிதாக முழங்கும். அந்த யானை செலுத்தும் மன்னர்கைப்பட்டோர் இரங்கத்தக்கவர் ஆவர். யானை இடிபோல் முழங்கும்.

‘ஆர்ப்பெழுகடலினும் பெரிதவன்களிறே
 கார்ப்பெயல் உருமின் முழங்கல் ஆனாதே
 யார்கொல் அளியர்தாமே யாரால்
 செறியத்தொடுத்த கண்ணி
 கவிகை மன்னன் கைப்பட்டோரே’³⁸

தொகுப்புரை

- ❖ மன்னர்களின் வீரம், மகளிர் வீரம், யானைப்படைவீரம், குதிரைப்படை வீரம், காலாட்படை வீரம் எனப்பலவகை வீரத்தைச் சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது.
- ❖ மார்பில் குளித்த வேலைப்பறித்து ஒரு வீரன் யானை மீது எறிந்தான். அந்த யானை வீழ்ந்ததும் ஏனைய யானைகள் அஞ்சிஓடின.
- ❖ முதல் நாள் போரில் தமையனையும் மறுநாள் போரில் கணவனையும் இழந்த வீரத்தாய் செருப்பறை கேட்டுத்தன் மகனைச் செருக்களம் நோக்கிச் செல்கெனவிடுத்தாள்.
- ❖ சோழன் நலங்கிள்ளியின்பகைவர் யானையின் காலகப்பட்ட மூங்கில் முளைபோல வருந்தி அழிவர்.
- ❖ இளஞ்சேட் சென்னியின் யானைக் கொம்புகள் பகைவர் மார்பகம் தோய்ந்து கூற்றுவன் போல் விளங்கும்.
- ❖ பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதி காற்றோடு கூடிய தீப்போன்று பகைவரை அழிக்கும் வலி உடையன்.
- ❖ தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் ஐம்படைத்தாலி களையாத இளம் பருவத்தே ஐம்பெருவேளிரையும் சேர சோழரையும் வென்றான்.
- ❖ போரவைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி ஆமூர்மல்லனை கட்டிலைக் கட்டுபவன் கை ஊசி விரைந்து இயங்குதல் போல விரைந்து செயலாற்றி மற்போரில் வென்றான்.
- ❖ ஞாயிற்றின் முன் இருள்மாய்தல் போல் அதியமான் முன் அவன் பகைவர் மாய்வர்.

- ❖ மூவேந்தரும் மனைவியரோடு பாணர்விறலியர் வேடமிட்டு பாடி ஆடிவரின் பாரியின் பறம்புமலை பற்றுதற்கரியது.
ஆய்அண்டிரன் பொதியமலை ஆடி வரும் பரிசிலர்க்கெய்தற்கெளிது.
பகைமன்னர் குறுகஅரிது.
- ❖ வல்வில் ஓரி விட்ட அம்பு யானையை ஊடுருவிப் புலியை வீழ்த்தி மானின் மெய் வழி ஊடுருவிப் பன்றியை வீழ்த்திப் புற்றிலிருந்த உடும்பின் மீது நின்றது.
- ❖ மலர்மீது அமர்ந்த கருந்தும்பிபோல வீரன் வெண்மையான காளையின் மீத மர்ந்து காளையை அடக்கினான்.
- ❖ ஒரு தாய் தன்மகன் புறமுதுகிட்டான் என்று செவியுற்று அவன்புற முதுகிட்டான் எனின் அவன்பாலுண்ட மார்பகம் அறுத்தெறிவேன் என்றாள். மகன் மார்பில் விழுப் புண்பட்டிருந்ததை அறிந்து பெற்ற பொழுதினும் பெரிதும் மகிழ்ந்தாள்.
- ❖ ஏனாதி திருக்கிள்ளி விழுப்புண்பட்டுக் கட்சின்னாதாவன் ஆகவும், மறப்புகழுடன் கேள்விக்கினியனாகவும் விளங்கினான்.
- ❖ அரக்கு மாளிகை தீப்பற்றியபோது வீமன் தன் உடன்பிறப்புகளையும் தாயையும் தூக்கிச் சுருங்கைவழி கானகம் சென்றான்.
- ❖ இராவணன் தன் இருபது தோள்களால் கைலை மலையைப் பெயர்த்துத் தெடுக்க முயன்றான்.
- ❖ புலிபோன்ற பூத்த வேங்கை மரத்தைக் கொம்பால் தாக்கிய யானை மலையில் எதிரொலிக்கப்பிளிறியது.
- ❖ தலைவியைத்தாக்க வந்த யானையை அம்பெய்து தலைவன் விரட்டினான்.
- ❖ ஒரு மாவீரன் யானைகளின் கொம்பொடித்து விற்றுத் தன் சுற்றத்தின் பசி போக்கினான்.

- ❖ சேரலாதன் கடற்படை கொண்டு பகைவரை வென்றான்.
- ❖ இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பகைவரின் காவல்மரம் சாய்க்கும் ஆற்றலன்.
- ❖ பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் பகைநாடு பேய்மகள் வழங்கும் காடாகமாறும்.
- ❖ சேரமான் குட்டுவன்கோதை நாடு இடையன் ஆடுகளோடு நுழைய அஞ்சும் புலி தூங்கும் காடு போன்றது.
- ❖ சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் உயிரைக் கூற்றுவன் பாடுநர் போல இரந்து பெற்றுச் சென்றான்.
- ❖ ஒருகுடப்பாலுக்கு ஒருதுளி மோர் போல ஒரு வீரன் படை முழுதும் அடக்கும் தன்மையனாய் விளங்கிப்படைக்கு நோயானான்.
- ❖ ஒருமாவீரன் செலுத்தும் குதிரை மட்டும் செருக்களத்தில் வலிமையுடன் போரிட்டது.
- ❖ ஓர் வலிய யானை இடிபோல் முழங்கிப் போரிடும்.

இயல் இரண்டு
சங்க இலக்கியத்தில் தற்குண
சான்றென் விளக்கம்

வீரம்

1. புறம் - 308
2. மேற்படி 279
3. மேற்படி 31:1-4
4. குறள் 39
5. புறம் 73:5-8
6. மேற்படி 4
7. மேற்படி 51
8. மேற்படி 77
9. மேற்படி 8:6-12
10. மேற்படி 79:4-6
11. மேற்படி 80:7-9
12. மேற்படி 82:3-6
13. மேற்படி 89:7-9
14. மேற்படி 92:3-13
15. மேற்படி 94
16. மேற்படி 110
17. மேற்படி 109:11-18
18. மேற்படி 128
19. மேற்படி 152:1-8
20. கலித்தொகை 105: 30-52
21. புறம் 86
22. மேற்படி 278
23. மேற்படி 167
24. கலித்தொகை 25:1-8
25. மேற்படி 38:1-5

26. மேற்படி 6-9
27. குறிஞ்சிப்பாட்டு 161-177
28. குறுந்தொகை 100:1-5
29. அகம் 127:3-9
30. பதிற்றுப்பத்து 11:23-25
31. மேற்படி 14:10
32. மேற்படி 16:17
33. மேற்படி 22 :25-28
34. புறம் 54:8-14
35. மேற்படி 226
36. மேற்படி 276
37. மேற்படி 273
38. மேற்படி 81

இயல் மூன்று

சங்க இலக்கியத்தில் இசைமை

‘நல்லதுசெய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
அல்லது செய்தல் ஒம்புமின் அதுதான்
எல்லாரும் உவப்பதன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமார் அதுவே’

(புறநானூறு 195:6-9)

இயல் மூன்று சங்க இலக்கியத்தில் இசைமை

உயர்ந்தோர் மனம் இசைத்த உயர்ந்த பண்புகள் யாவும் இசைமை ஆகும்.

செய்தக்க அல்லவை செய்யாமையும் நாட்டுக்கும்
வீட்டுக்கும் நன்மைபயக்கும் செய்தக்க நல்லவை
செய்தலும் நல்லோர் மனமிசைந்த இசைமைப்
பண்பாகும்.

பழியஞ்சி உயர்ந்தோர் கற்பித்த நன்னெறி நின்றலே
கற்பு என் பதுசான் றோர்கொள்கை
கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை தாய்காக்கும்
சேய்போல நாட்டைக் காத்தான்

பயனில் முதுமை வரும்முன் நல்ல னசெய்யாவிடினும் அல்லவை
யாவது செய்யாமையை உலகம் உவக்கும்.

கோவூர் கிழார் மலையமான் திருமுடிக்காரி மகவுகளைச் சோழன்
குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனிடமிருந்து யானைக்காலில் இடற
முற்பட்டபோது காத்தார்.

மறக்களத்தினும் அறம் வழுவாமற்போர் செய்தனர்.
நிலம் திருதிருவின்பாண்டியன் போல் மாபலி திருமால்கேட்ட
நிலத்தைக் கொடுத்தான் மதுரைக்காஞ்சியில் மாங்குடி
மருதனார் அரசவாழ்வு நிலையாமையை வற்புறுத்துவர்

கணவன் பிழை பொறுக்கும் கற்பு நெறியைப் புலவர்கள் போற்றினர்.

தனியாரும் அரசும் செய்யும் பொது நலச்செயல்களை
 அழிப்போர் எண்ண முடியாத்துயர் உறுவர்
 பிறந்த இடப்பெருமைகருதாது தற்கொண்டான் பேணலே
 உயர்ந்தபெண்ணுக்குப்பீடு

உலகை நீர்போல ஒழுக்கம் வாழவைக்கும் வறுமையிற் செம்மை,
 விருந்தோம்பல், செங்கோலாட்சி, ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கொள்கை,
 வணிகத்தில் நேர்மை, பிறர் உழைப்பில் வாழாமை, உதவும் உயர்பண்பு,
 பயன்பாடும் பண்பாடும் நிறைந்தமக்கட்பேறு, ஒழுக்கத்தை உயிர்போல்
 பேணல், அரசியல் நேர்மை, இன்னா உலகில் இனியவை காணல், இளமை
 நிலையாமை, செல்வ நிலையாமை, விதியின் வலிமை, அன்புச்சித்தனை,
 இறைஉணர்வு, சான்றோர்நட்பு, மானம், அருளுணர்வு, பண்பில்
 பழுதுவராமல் காத்தல், வன்மை மென்மையால் வளம்பெறல்,
 புண்பட்டோரைப் போற்றும் புனிதம், உள்ளம் கலக்கும் உண்மை காதல்,
 தன்னுயர்காணாத்தவம்;

சான்றோரின் உயர்வு பாராட்டல் , மெய்ப்பொருள் உணர்வு, ஐந்திணை
 இசைமைக் கோட்பாடுகள், செல்வத்தால் துன்பம் நீக்கல், சமயப்பொறை
 போன்ற இசைமைக் கோட்பாடுகள் இவ்இயலில் விரிவாக இடம்
 பெற்றுள்ளன.

இசைமை

சமுதாயத்தில் உயர்ந்தோர்க்கு இசைவுற்ற நல்லன அனைத்தும் இசைமைப் பெருமிதத்தைச் சாரும். நாட்டுக்கும் வீட்டுக்கும் நன்மைபயக்கும் நல்லவை கோடலுதம் அல்லவை தவிர்த்தலும் இசைமையாகும்.

நல்லன செய்தலைப்போலவே அல்லவை செய்யாமையும் அறமென்பது ஆன்றோர் கொள்கை.

‘நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
அல்லது செய்தல் ஒம்புமின்’¹

உலகம் ஒப்புக் கொண்ட நன்னெறிகள் அனைத்தும் இசைமையின் பார்ப்படும்.

‘ஒத்த தறிவான் உயிர் வாழ்வான்மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும்’²

இசைமை மெய்ப்பாட்டை வள்ளுவர் சுருங்கச் சொல்லி விளக்குவர். செய்தக்க நல்லவற்றை செய்யாமையும், செய்தக்க அல்லவற்றைச் செய்தலும் நாட்டுக்கும் வீட்டுக்கும் கேடு விளைவிக்கும்.

‘செய்தக்க அல்ல செயக் கெடும் செய்தக்க
செய்யாமை யானும் கெடும்’³

மேற்காண் குறள் கெடும் என்று மலர் வாய்பாட்டில் நிறைவுற்றுள்ளது. மலர்ந்த மலர் குடுதற்குப்பயன்படல் போலச் செய்யும் நல்லன சமுதாயத்திற்குப் பயன்பட வேண்டும்.

வாடிய மலர் குடுதற்குப்பயன்படாது கெடும். நல்லவை செய்தலும் அல்லவை தவிர்த்தலும் உலகிற்கு இசைந்த இசைமையாகும்.

இல்லத்தின் செய்திகளை வெளிப்படையாகக் கூறல் தகாது என அவற்றை விளக்கப் பழமொழி, விடுகதை, உள்ளுறை, இறைச்சி போன்ற இசைந்த உத்திகளைக் கையாண்டானர்.

‘கழனி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்

பழனவாளை கதூம் ஊரன்’⁴

வயலில் முளைத்து வளர்ந்த மாமரத்தின் கனிவயல் உழவனுக்குப் பயன்படவேண்டும். அந்தமாங்கனி வயலை ஒட்டி ஓடும் ஆற்றின் வாளை மீன் வாயில் போய் விழுகிறது. அதுபோலத் தலைவிக்குப் பயன்பட வேண்டிய தலைவன் பரத்தைக்குப் பயன் படுகிறான். தலைவனின் பரத்தமையை உள்ளுறை உத்தி விளக்குகிறது.

கற்புவாழ்வு

தலைவன் களவில் தலைவியைக்காண விழைகிறான். களவு இரண்டு மாதத்திற்கு மேல் நீடித்தல் கூடாது. அதற்குமேல் மெய்யுறு புணர்ச்சி தலைவியைக் காட்டிக் கொடுத்து விடும். ஊரார் அலர் தூற்றலால் குலத்துக்குப் பழி உண்டாகும். உயர்ந்தோர் கற்பித்த நன்னெறி நின்றலே கற்பு என்பர் சான்றோர்.

தோழிபழியலர் அஞ்சித்தலைவனை இரவுக்குறி விலக்குவாள். இரவில் யாருக்கும் தெரியாமல் பெய்த மழையைப் பகலில் மலையிலிருந்து விழும் அருவி காட்டிக்கொடுத்துவிடும். அதபோலத்தலைவன் கூட்டத்தால் தலைவிபால் காணும் மெய் வேறுபாடுதலைவன் தலைவி கூட்டத்தை வெளிப்படுத்தும். இரவில் புலிமுதலிய பல விலங்குகளால் துன்பம் விளையலாம்.

மேற்காண் கருத்துள்ள பிசிராந்தையார் பாடல் நற்குலப் பெண்கள் அலரால்வரும் பழியஞ்சலை விளக்கும்.

‘உழவையொடுழந்த உயங்குநடை ஒருத்தல்

நெடுவகிர் விழுப்புண் கழாஅக் கங்குல்

ஆலியழிதுளி பொழிந்தவைகறை

வால்வெள் ளருவிப் புனல் மலிந்தொழுகின்

இலங்கு மலை புதைய வெண்மழைகலைஇத்

கலஞ்சுடு புகையில் தோன்றும் நாட’⁴

இறைச்சிந்தனை, துன்பம் துடைக்கும் அருளுடைமை, அன்பு அலரஞ்சல், பழியஞ்சல் முதலிய நற்பண்புகள் அனைத்தும் இசைமைப் பெருமிதத்தில் அடங்கும். அருளும் அன்பும் வீடுதரும். அருளும் அன்பும் நீங்கிய ஆனமா நரகம் போன்ற துன்பம் பெறும்.

சேரமான் கருவூர்ஏறிய ஒள்வாள் கோப் பெருஞ்சேரல் இரும் - பொறையைக் கண்டதும் நரியும் அஞ்சும் தன்னுடம்பு நல்லுடம்பு ஆயினமை கண்டு நரிவெருஉத்தலையார் அவனை வாழ்த்தினார்.

அன்பு அருளும் நீங்கி நரகம் கெள்ளும் தீயவர் நட்பைக் கைவிட்டுத்தாய் தன்குழந்தையின் மீது அன்பு கொண்டு விளங்குதல் போல நாட்டுமக்களைப் பேணுமாறு நரிவெருஉத்தலையார் கூறுவர்.

‘நெமையன்ன கருங்கல் இடைதொறும்
ஆனில்பரக்கும் யானைய முன்பின்
கானக நாடனை நீயோ பெரும
நீயோர் ஆகலின் நின் னொன்று பொழிவல்
அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா
நிரயம் கொள்பவரோடு ஒன்றாது காவல்
குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி
அளிதோதானே அது பெறலருங் குரைத்தே’⁶

நிலைத்தது இது நிலையாதது இது என்பன போன்ற பொருள்ள மொழிகளைத் தொகுத்துச் சொல்வதும் இசைமையின்பாற் சேரும்.

நிலையாமை :

கருமையான தலைமயிர் கெண்டைமீனின் வெண்மையான முள்போன்று நரைபெற்று வெண்மை ஆகும். கன்னத்தில் திரை (சுருக்கம்) வரும். கன்னத்தில் திரைவரும் போது வாழ்வு நாடக அரங்கத்தின் திரை எப்போது விழும் எனக் கூறியலாது. உடல் மேடையில் உயிர்க்கூத்தன் கூத்து நடைபெறும்.

இளமை உழைக்கும் ஆற்றல் கொண்டுபயன் உடையதாக விளங்கும்.
மூப்பு செயலாற்றும் ஆற்றல் குறைதலின்பயன் குறைந்ததாகும்.

பயனற்ற பொருளை யாரும் மதிப்பதில்லை.

முதுமையையாரும் மதிப்பதில்லை.

எனவே யாயாதி என்ற மன்னன் தன்மகன் புரூரவனிடம்
தன்முதுமையைப் பெற்றுக் கொண்டு இளமையைத் தருமாறு வேண்டினன்.
புரூதவன் தன் இளமையைத் தந்தைக்குத் தந்தான். யாயாதி மன்னன் தன்
மகன் புரூரவனுக்கு அரசைத்தந்தான். மூப்புமுதிருங்கால் மழுப்படை
தாங்கிய கூற்றுவன் உடல் வேறு உயிர்வேறாக கூறுபடுத்த வருவான்.
மாற்றருங் கூற்றுவன் வரும் போது செய்ய வேண்டிய அறங்களைச் செய்ய
வில்லையே என வருந்துவர். நிலையாத இளைமை நிலைத்திருக்கும்
போதும் பயனில் மூப்பு வரும் முன்பும் இயன்ற அளவு நல்லது ஒன்றாவது
செய்யவேண்டும். நல்லது செய்ய இயலா விடின் நாட்டுக்கும் வீட்டுக்கும்
தீமை செய்யாமலாவது இருக்க வேண்டும்.

இளமைநிலையாமை, யாக்கை நிலையாகை, அழகுநிலையாமை
ஆகியவற்றை விளக்கி, நல்லவை செய்யவும் அல்லவை செய்யாமல்
இருக்கவும் நரிவெரு உத்தலையார் வேண்டுவர்.

சான்றாண்மைபல வகைப்படும். பல வகைச் சான்றாண்மையும்
நிறைந்தோர் சான்றோர். சான்றோர் தம்மை அறியாமலே அல்லது செய்து
விடக்கூடும். ஆதலில் நல்லது செய்யாவிடினும் அல்லது செய்யாமல்
இருக்குமாறு சான்றோர்களைப் புலவர் வேண்டுகிறார்.

‘பல் சான்றீரே பல்சான்றீரே

கயல் முள் அன்ன நரைமுதிர் திரைகவுட்

பயனில் மூப்பில் பல்சான்றீரே

கணிச் சிக்கூர்ம்படை கடுந்திறல் ஒருவன்

பிணிக்குங்காலை இரங்குபிர் மாதோ

நல்லது செய்தல் ஆற்றீராயினும்

அல்லது செய்தல் ஒம்புமின் அதுதான்
எல்லாரும் உவப்பது அன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமார துவே’⁷

நல்ல செய்தலும் அல்லது செய்யாமையும் உலகம் உவக்கும் செயல்.
உலகத்தை அமைதி வழியில் இட்டுச் செல்லும் சான்மார்க்க நெறியும்
அதுவே.

அருள் உள்ளம்:

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் மலையமான்
திருமுடிக்காரியை வென்றான். அவன் குழந்தைகளைச் சோழ மன்னன்
யானைக் காலில் இடறச் செய்து கொல்ல முயன்றான். அருளுள்ளம்
கொண்ட கோஷர் கிழார் செய்தியைச் செவியுற்றுக் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய
கிள்ளி வளவனுக்குப் பின் வருமாறு அறிவுரை வழங்கினார். அறிவுரை
கேட்ட சோழன் மலையமான் திரு முடிக்காரி மக்களை விடுவித்தான்.

சோழ மன்னா! நீ புறாவிற்காகத் தன்னையே கொடுக்க முன்வந்த
சிபிச்சோழன் வழி வந்தவன். இப்பிள்ளைகள் புலவர்களின் துயர்துடைத்துப்
பகுத்துண்ணும் தன்மையரின் வழியினர்.

யானை கண்டு மருண்டு அழுகை மறந்துள்ளனர். நீவிரும்பியது செய்க

‘நீயே

புறவின் அல்லல் அன்றியும்பிறவும்

இடுக்கண்பலவும் விடுத்தோன்மருகனை

இவரே, புலனுமுதுண்மார்புன்கண் அஞ்சி

தமதுபகுத்துண்ணும் தண்ணீழல் வாழ்நர்

களிறுகண் ட்மூஉம் அழாஅல்மறந்த

புன்தலைச்சிறாஅர் மன்றுமருண்டுநோக்கி

விருந்தின்புன்கணோ உடையர்

கேட்டனையாயின் நீ வேட்டது செய்ம்மே’⁸

அறம் வழுவாமை:

அறம் செய்வதற்கு அன்பு துணையாகும். நாட்டின் மீது அன்பு கொண்டு பகைப்புலத்திருந்து மக்களைக் காப்பதற்கும் அன்பு துணையாகிறது.

‘அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை’⁹

மறக்களத்தினும் அறம் தவறாமல் அன்புள்ளத்துடன் விளங்கினர்.

படை எடுத்துச் செல்லும் முன் மன்னர்கள்
பின்வருமாறு பறைஅறைந்து தெரிவிப்பார்

பசுவும், பசுவை ஒத்து எல்லாரையும் பாதுகாக்கும் அருளுடைய அந்தணரும், பெண்களும், பிணியுற்றோரும், நீத்தார் கடமை செய்யும் பொன் போன்ற புதல்வர் பெறாத வரும் போர் நடக்க இருத்தலின் நமக்குரிய பாதுகாப்பான இடத்தைத் தேடிச் செல்க.

பாண்டியன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதி அறம் வழுவாமல் போர் செய்தான் என்று நொட்டிமையார் புகழ்ந்து பஃநுளி ஆற்று மணலினும் பல்லாண்டு வாழ வாழ்த்துவார். கொல்கின்ற யானை வெயிலில் வாடக்கூடாது என அதன்மேல் குடையும் கொடியும் அமைந்து அதற்குத் தண்மைதரும் பெருவழுதியின் அருள் உள்ளத்தையும் நெட்டிமையார் பாராட்டுவர்.

‘ஆவும் ஆனியல் பார்ப்பனமக்களும்
பெண்டிரும் பிணி உடையீரும்
தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடனிறுக்கும்
பொன்போல் புதல்வர் பொறஅ திரும்
எம் அம்பு கடிவிடுதும் நும் அரண்சேர்மின்ன
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கைமறத்தின்
கொல்களிற்று மிமிசை கொடி விசம்புநிகழ்றும்

எங்கோ வாழியாகுடுமி தம்கோச்
 செந்நீர்ப்பசும் பொன் வயிரியர்க் ஈந்த
 முந்நீர் விழுவின் நெடியோன்
 நன்னீர்ப்பஃறுளி மணலினும் பலவே'¹⁰

அரசவாழ்வு நிலையாமை :

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் போர்க்
 களத்திலேயே வாழ்வைக்கழித்தான். மாங்குடி மருதனார் அவன் ஆண்ட
 மதுரைச் சிறப்பையும், மதுரையை அவனுக்கு முன்னோர் ஆண்ட
 சிறப்பையும் பாடுவர்.

பகைப்புலம் வென்று சென்ற மன்னர்கள் உலக முழுமையுள்ள கடல்
 மணலினும் பலராவர். மறக்களவேள்வியை நிறுத்தி அறக்கள வேள்வி
 செய்யுமாறு மாங்குடி மருதனார் பாண்டியனை நிலையாமை கூறி
 நெறிப்படுத்துவர்.

‘பணியார்தேளம் பணித்துத் திறைகொண்மார்
 பருந்துபறக்கல்லாப் பார்வல்பாசறை
 படுகண் முரசம் காலை இயம்ப
 வெடிபடக் கடந்து வேண்டு புலத்திறுத்த
 பனணகெழு பெருந்திறல் பல்வேல் மன்னர்
 கரைபொருதிரங்கும் கனை இருமுந்நீர்
 திரையிடு மணலினும் பலரே உரைசெல
 மலர்தலை உலகம் ஆண்டுகழிந்தோரே’¹¹

பிழைபொறுக்கும் பெண்மையின் பெரும்புகழ்:

பண்டைக் காலத்தில் நாட்டினைப் புறப்பகையிலிருந்து காக்க
 எண்ணற்ற வீரர்கள் போரிட்டு வீரவீடுபேறு அடைந்தனர். ஆதலின் மகளிர்
 தொகை பெருகிற்று. எனவே ஓர் ஆடவன் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பெண்களை
 மணக்கும் நிலை உண்டாயிற்று. தலைவன் தலைவியைத் தவிர

காமக்கிழத்தி, பின் முறைவதுவைப் பெருங்குலங்கிழத்தி தனக்கே உரிய காதல் பரத்தை எனப்பல மகளிரை மணக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. மன்னர்கள் பலரை மணந்து கொள்வது இயற்கை என்ற நிலை வந்தது. பூதப் பாண்டியன், சோழன் நலங்கிள்ளி போன்றோர் ஒரு மனைவியோடு வாழ்ந்தமையை அன்னாரின் புறநானூற்று வஞ்சினப்பாடல்கள் உணர்த்தும். காதற்பரத்தை ஒருத்தி தேரோடும் வீதியின் தன் மகவைக் கண்டு தழுவுகிறாள். அதைத் தலைவி காண்கிறாள்.

களவினை உடன்பட்ட தலைமக்கள் போல் நாணித்தலை கவிழ்ந்தாள். தலைவி தலைவன் விரும்பிய பரத்தையும் தலைவன் மகனுக்குத்தாய் என ஏற்றுத்தலைவன் பிழை பொறுப்பாள். எல்லோரும் மழலைச் சொல்லை விரும்புவர். பரத்தையும் அவன்மழலைச் சொல்லில் மயங்கி அவனைத் தூக்கிக் கொஞ்சினாள்.

பரத்தை என்ற சொல் பரம் என்ற சொல்லின் இரண்டாம் வேற்றுமை ஏற்ற உருவம். சில பெண்கள் இகத்தை விரும்பாது பரத்தை விரும்பும் கோயில் தொண்டாற்றினர். பரத்தை விரும்பிய மகளிர் பரத்தை என்ற பெயரால் அழைக்கப் பெற்றிருக்கலாம் என்று சான்றோர் கருதுவர். கோயில் தொண்டுக்கென்று அவர்களை ஒப்படைக்கும் பழக்கம் இருந்ததாகத் தெரிய வருகிறது. அத்தகைய பெண்கட்கு வாழ்க்கை இனிது நடை பெறக் கோயில்கட்கு இராசராசன் இறையிலி நிலம் விடுத்தமையைச் சோழர் வரலாற்றில் காணமுடிகிறது.

‘நாவொடு நவிலாநகை படுதிதீம்சொல்
யாவரும் விழையும் பொலந் தொடிப்புதல்வனை
தேர்வழக்கு தெருவில் தமியோற்கண்டே
கூர் எயிற்றரிவை குறுகினர் யாவரும்
காணுநர் இன்மையின் செத்தனள் பேணி
பொலங்கலம் சுமந்த பூண்தாங்கு இளமுலை
வருகமாள் என் உயர் எனப்பெரிது வந்து

கொண்டனர் நின்றோள் கண்டு நிலைச் செல்வோன்
 மாசில் குறுமகள் எவன் பேதுற்றனை
 நீயும் தாயை இவற்குளன யான்தன்
 கரையவந்து விரைவ னென் சுவைச்
 களவுடம்படுநரின் கவிழ்ந்துநிலம் கிளையா
 நாணிநின்றோள் நிலைகண்டுயானும்
 பேணிநென் அல்லனோ மகிழ்ந வானத்து
 அணங்கரும் கடவுள் அன்னோள்நின்
 மகன்தாய் ஆதல் புரைவாதாங் கெனவே¹³

மீன் முள்பேன்ற வெண்கால் மலரணிந்த மகளிர் விழாவணியும் வயலும் சூழ்ந்த ஊரனாகிய தலைவனிடம் பரத்தமைகாரணமாகப் புலத்தல் இயலவில்லை. யானைக் கொம்பு போன்ற அழகுடைய மார்பகத்தைப் பாராட்டிய பருவம் தலைவனுக்கு இனிமை தந்தது. புதல்வன் பெற்ற பின் மார்பகப் பார்படுத்தல் அஞ்சிக் தழுவிய கைநெகிழ்ந்தது. செவிலியிடம் இருக்கும், மகனிடம் சென்று நல்லோர்க்குப் பெருமை தரும் மகனாயிரு. செல்வம் மிகுந்ததலைவனுக்கு ஒத்த மனைவியாய் இருந்தேன். செல்வனைத் தூக்கி நிற்கும் என்னைத் தலைவன் தழுவினன். பல்கால் உழுத மண்போல் மனம் நெகிழ்ந்து பரத்தைபால் கூடிய தலைவன்பால் சென்றது என்று ஆற்றாமை வாயிலாக ஊடல்தந்த தலைவி தோழிக்குக் கூறினாள். தலைவன் பரத்தையின் பால் பிரிந்த பிழை பொறுத்தாள்.

‘மாக்கள் அடையமார்பகம் பொருத்தி
 மயங்கல் விடாஅல் இனவளனமயங்கி
 யானோம்பு என்னவும் ஒல்லார்தாம்மற்று
 இவைபாரட்டிய பருவமும் உளவே இனியே
 புதல்வன் தடுத்த பாலொடுதடைஇ
 திதலை அணிந்த தேம்கொள் மென் முலை
 நறுஞ்சாந்தணிந்த கேள்கிளர் அகலம்
 வீங்க முயங்கல்யாம் வேண்டினமே

தீம்பல் படுதல் தாம் அஞ்சினரே ஆயிடைக்
 கவவுக் கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மகவுநடைச்
 செவிலிகைஎன் புதல்வனை நோக்கி
 நல்லோர்க்கு ஒத்தனிர் நீயிர் இஃதோ
 செல்வர்க்கு ஒத்தனம்யாம் எனமெல்ல என்
 மகன்வயின் பெயர்தழ்தேனே அதுகண்டு
 யாமும் காதலம் அவற்கெனச்சா அய்
 சிறுபுறம் கவையினனாக உறுபெயல்
 தண்துணிக்கேற்ற பல்உழுசெஞ்செய்
 மண்போல் நெகிழ்ந்து அவற்கலுழந்தே
 நெஞ்சறை போசிய அறிவினேற்கே¹⁴

பொது நன்மைகளை அழியாமை :

சாலையை வெட்டிப் போக்குவரவுக்கு ஊறு செய்தல், நிழல் தரும் மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தல், பொது மக்கட்கு உதவும் போக்குவரவு வாகனங்களை எரியூட்டி அழித்தல், உணவுப் பொருள்தரும் வயல் கட்டு எரியூட்டல் போன்ற பாவச்செயல்கள் சமுதாயத்திற்குக் கேடு தரும் செயல்கள். மேற்கண்ட செயல்களைச் செய்தார்க்கு உய்வில்லை என்பதை வள்ளுவர் விரித்துக் கூறுவர்.

அரசும், அறவோரும் செய்யும் பொதுநலச் செயல்கட்கு ஊறுவிளைவிப்பவர் கேடு அடைதல் உறுதி.

‘எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
 செய்தநன்றி கொன்ற மகற்கு’¹⁰

பல உயிர்களைப்பால் கொடுத்துக் காக்கும் பசுவின் பால் கொடுக்கும் காம்புகளை ஊன்கருதி அறுத்தல் மாண்புள்ள மகளிர் கருவைச் சிதைத்தல், தன்னை பல ஆண்டுகள் போற்றி வளர்த்த பெற்றோரைப் பாதுகாவாதிருத்தல் முதலிய பாவச் செயல்கள் தனிப்பட்ட சிலர்க்குத் துன்பம் விளைவிக்கும். தனிப்பட்டோர் நலன்கொன்ற பாவத்திற்கு

உய்வுண்டு. ஆனால் ஒருவன் செய்த பொது நல அறச்செயல்களையும், அரசு செய்யும் சமுதாய அறங்களையும் அழிக்கும் கொடுமையாளர் இறைத்தண்டனையிலிருந்தும், இறைவன் தண்டனையிலிருந்தும் தப்ப முடியாது. சமுதாயம் பொதுநலம் அழிப்போரை வள்ளுவர் சமுதாயப் பயிர்களைக் கெடுக்கும் களையாக உருவகிப்பார். பல உயிர்களைக் காக்க உணவுப் பொருள் பயிர்களின் உணவை உண்டு கொழுக்கும் களைகளை உழவர் களைவர்.

அதுபோலப் பொது நலத்திற்குக் கேடு செய்வோரை இறைவனும் (மன்னனும்) தண்டிப்பான். இறைவனும் தண்டிப்பான் திருக்குறளை அறநூல் என்று ஆலத்தூர் கிழார் போற்றுவார்.

‘ஆன்முலை அறுத்த அறனில்லோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர்த்தப்பிய கொடுமையோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கில் கழுவாயும் உளஎன
நிலம்புடை பெயர்வதாயினும் ஒருவன்
செய்திகொன்றோர்க்கு உய்திஇல் என
அறம்பாடிற்றே ஆயிழை கணவ’¹⁶

நிலம்புடைபெயரும் போது ஒரு சிலர்க்கே கேடுண்டாகும். ஆனால் சமுதாயப்பொது அறங்களைச் சிதைக்கும்போது எண்ணற்ற உயிர்கட்குத்துன்பம் நேர்கிறது. நிலம்புடை பெயரும் பூகம்பத்தையும் மேற்காண் செய்யுள் குறிப்பிடும்.

புகழ் வளர்க்கும் பூவை :

உப்பு பிறந்த இடம் மிகப் பெரியகடல். அது தான் பிறந்த இடத்தின் பெருமை நினையாது தான் சேர்ந்தசிறிய பண்டத் தோடு கலந்து அதன் சிறுமைகருதாது அதற்குச் சுவை கூட்டுகிறது. அது போல ஒரு பெண் தான் பிறந்த இடம் எவ்வளவு பெரியதாயினும் அதைக்கருதாமல் புகுந்த இடத்தின் பெருமை வளர்க்க வாழ்நாள் முழுதும் உழைக்கிறாள். வயலில்

பிறந்தநாற்று தன்னை நட்பிய இடத்தில் கலந்து வளர்ந்து மக்கட்கு உணவுப் பொருளை விளைவிக்கிறது. நாற்றுப் போன்ற பெண்ணை நாற்றன்னாள் என்பர். அச்செல்லே நாத்துனாள் எனமருவியது.

‘உம்பமைந்தற்றால்’¹⁷

குறள் பெண்ணின் கடமைகளைப் பின்வருமாறு கூறும்.

‘தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற

சொற்காத்துச் சேர்விலாள் பெண்’¹⁸

செவிலியிடம் கண்டோர் கூற்றாகத் தலைவியின் பெருமைகளைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ பாடுவர்.

உயர்ந்த மலையில் பிறந்த உயர்ந்த சந்தனம் மலைக்குப் பயன்படுவதில்லை. அதைப்பூசிக் கொள்வோர்க்கே மணமும் பெருமையும் தரும். அது போலத் தலைவி பிறந்த இடத்தைவிடப் புகுந்த இடத்திற்குப் பெரிதும் பயன்தந்து புகழ் பெறுவாள். பெரிய ஆழ் கடலின் பிறந்த முத்துகள் கோர்த்து அணிபவர்க்கே பயன் தரும். கடலுக்குப்பயன் தருவதில்லை. அதுபோலத்தலைவி தன்னைக் கொண்ட தலைவனைப் பேணிப்புகுந்த இடத்தின் புகழை வளர்ப்பாள். வளைந்த யாழ்நரம்பில் பிறந்த இசை யாழுக்குப்பயன் தராது. இசை நுகர்பவர்க்கு இன்பம் தரும். அது போலத் தலைவி தன்னைக் கொண்ட தலைவனின் உடலையும் உள்ளத்தையும் பேணி இன்பம் தருவாள்.

உயர்ந்த குறிஞ்சி நிலத்தில் பிறந்தாலும், தாழ்ந்த நெய்தல் நிலத்தில் பிறந்தாலும், யாழிசைத்து வாழும் யாழ்ப்பாணர் குலத்தில் பிறந்தாலும் தான் பிறந்த இடத்தையும் குலத்தையும் கருதாது தற்கொண்டாற் பேணலிலேயே கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்து ஒரு தலைவி பெண்மை பேணிப் புகழ் வளர்ப்பாள்.

உடன் போக்கிற்சென்ற தலைவியைத் தேடிவந்த செவிலித்தாய்க்குக் கண்டோர் பெண்மையின் பெருமைகூறித்தேற்றுவதாகப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ கீழ்க் காண் கலித்தொகைப் பகுதியில் விளக்குவர்.

'என்மகள் ஒருத்தியும் பிறன் மகன் ஒருவனும்
 தம்முளே புணர்ந்ததாமறிபுணர்ச்சியர்
 அன்னார் இருவரைக் காணிரோ - பெரும
 காணேம் அல்லேம் கண்டனம் கடத்திடை
 ஆணெழில் அண்ணலொடு அருஞ்சரம் முன்னிய
 மாணிழை மடவரல் தாயிர்நீர் பேரறிர்
 பலவுறு நலுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கல்லதை
 மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கவை தாம் என் செய்யும்
 நினையுங்கால் நும்முகள் நுமக்குமாங்களையளே
 சீர்கெழுவெண்முத்தம் அணிபவர்க்க கல்லதை
 நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கனவதா என் செய்யும்
 தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் களையளே
 ஏழ்புணர் இன்னிசை முரல்பவர்க்கல்லதை
 யாமுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதாம் என்செயும் என ஆங்கு
 இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரல் மின்
 சிறந்தானை வழிபட்டிச் சென்றனன்.
 அறந்தலை பிரியாஆறும் மற்றதுவே'¹⁹

தாழிசையையும், சுரிதகத்தையும் இணைக்கும் இரு தனிச்சொற்கள்
 போலத் தலைவனும் தலைவியும் இரு குடும்பங்களை இணைத்துப் புகழ்
 பெருக்கி வளர்ப்பார். தாழ்ந்த இசையோடுவரும் தாழிசை போலத்
 தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கில் சென்றாலும் பெற்றோரை
 வணங்கிவழிபடுவர். சுரிதகம் கருத்தைச் சுருக்கித்தருதல் போலத்
 தலைவனும் தலைவியும் தன்னலம் சுருக்கிக் குடும்பநலமும் புகழும்
 பெருக்குவர்.

இரக்க உணர்வு :

'வருத்தம்மிகுதி சுட்டுங்காலை
 உரித்தெனமொழிபவாழ்க்கையுள் இரக்கம்'²⁰

எனத் தொல்காப்பியம் இரக்கப் பண்பைப் போற்றிக்கூறும் .
துன்பத்தை அதிகம் நுகர்ந்தோரே வாழ்வில் எல்லா உயிர்கடெத்து இரக்கம்
காட்டுவர்.

பிறிதின் துயரைத்தன்துயர் போல் கருதி இரக்கம்
காட்டல் அறிவிற்குஅழ கென்பர் வள்ளுவர்.

‘அறிவினான் ஆகுவதுண்டோ பிறிதின்றோய்
தன்னோய் போல் போற்றாக்கடை’²¹

எவ்வுயிரும் தம் முயிர் போல் எண்ணி இரக்கம் காட்டுவார் உள்ளமே
இறைவன் உறையுமிடம். இரக்கம்காட்டும் அடியாரே தன் கடவுள் என்பர்
வள்ளலார்.

‘எத்துணையும் பேதமுறாதெவ்வுயிரும்
தம்முயிர் போல் எண்ணி உள்ளே
ஒத்துரிமை உடையவராய் உவக்கின்றார்
யாவரவர் உளந்தான் சுத்த
சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும்
இடமென நான் தேர்ந்தேன் அந்த
வித்தகர்தம் அடிக்கேவல்புரிந்திட என்
சிந்தைமிக விழைந்த தாலோ’²²

கார்ப்பருவம் கண்ட தலைவி பிரிவாற்றாது வருந்துவாள். தோழி
தலைவனுடைய இரக்க உணர்வுகாட்டித் தலைவன் விரைந்து வருவான் என
உணர்த்துவான். முல்லை மொட்டுகள் நிறைந்துள்ளன. முறுக்கிய இரும்பு
போன்ற வளைந்த கொம்புகளுடைய மான்கள் துள்ளி விளையாடும் .
வண்டுகள் தம் துணையொடுமலரின் தேன் உண்ணும். குதிரையை
வேகமாக ஓட்டினால் தேரின் மணி ஒலிகேட்டு வண்டுகள்
அஞ்சிப்பறக்கும். ஆதலின் குதிரையைக் குத்துக்கோல் கொண்டு
குத்தாதிருக்குமாறும் தேரின் மணிகளின் நாவினை ஒலிக்காமல் இழுத்துக்
கட்டி விடுமாறும் தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் கூறினான். கொன்றை
மலர்ந்தது. உயிர்கள் மீது இரக்கம் கொண்ட தலைவன் காந்தர் மணம் வீசும்

நின்நலம் விரும்பி விரைந்துவருவான் எனத் தோழி கூறும் கூற்றில் தலைவன் இரக்க உணர்வு புலனாம்.

முல்லை நிலமலர்கள் மலர்வது போன்று தலைவியின் மனம் மகிழ்ச்சியில் மலரத் தலைவன் விரைந்து வருவான் என்ற பொருளும் வண்டு தேனுண்டு துணைவோடு மகிழ்வது போலத் தலைவன் உனைக் கூடி மகிழ்வருவான் என்றபொருளும் தோன்றத்தோழி தலைவியைக் கார்ப்பருவம் காட்டி வற்புறுத்தினாள்.

‘முல்லை வைந்துனை தோன்ற இல்லமாடு
பைங்கால் கொள்கை மென்பிணி அவிழ
இருப்பு திரித்தன்ன மாயிருமருப்பின்
பரல்அவல் அடைய இரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்பு புறங்கொழும்ப
கருவி வானம் கதழ் உறை சிதறி
கார்செய்தன்றேகவின் பெறுவானம்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவல்புரவி
நரம்பார்த்தன்ன வாங்குவன்டி ரிய
பூத்த பொங்கர்த் துணையொடுவதிந்த
தாதுண்பறவை பேதுறல் அஞ்சி
மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத்தேரன்
உவக்காண்தோன்றும் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கினச விழுவின் உறந்தைக் குணாது
நெடும்பெருங்குன்றத்து அகன்ற காந்தள்
போதவிழ் அலரின் நானும்
ஆய்கொடி அரிவை நின்மாணலம் படர்ந்தே’²³

இசைமைக்குரிய இனிய பண்புகள்:

புகழ்தரும் நற்பண்புகளை நற்றிணையும் புறநானூறும் தொகுத்துக் கூறும்.

‘சொன்ன சொல்தவறாமை, எங்கும்பரவிய புகழ்,
தாமரைத் தேனைச் சந்தனமரத்தில்
சேர்ந்து வைத்தாற் போன்ற இனிமை வாய்ந்த
கேண்மை, சிறியன சிந்தியாமை ஆகிய வற்றை நற்றிணை தொகுத்துக்
கூறும். ஒழுக்கம் உலகில் நீர்போன்று இன்றியமையாதது.

‘நின்ற சொல்லர் நீகுதோன்றினியர்
என்றும் எந்தோள்பிரிபறியலரே
தாமரைத்தண்தாது ஊதி மீமிசை
சாந்தில் தொடுத்ததீம்தேன் போல
புரைலமன்றபுரையோர் கேண்மை
நீரின்றமையா உலகம் போல
தம் இன்றமையா நம்நயந்தருளி
நறுநுதல் பசத்தல் அஞ்சிச்
சிறுமை உறுபவோ செய்பறியவரே’²⁴

‘ஒழுக்கம்போல உலகை உயர்ந்த நிலையில்
வாழவைப்பது மழை என வள்ளுவர் ஒழுக்கம்
நீர் போல் உலகிற்கின்றியமையாதது என விளக்குவர்.

‘நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு’²⁵

நல்ல பண்டையோர் இருத்தலால் உலகம் இருப்பதாகக் குறள் கூறும்.

‘பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலகம் அஃதிறேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்’²⁶

சாவாமைக்குரிய இந்திரர் அமிழ்தம் கிடைப்பினும்
தனித்துண்ணாமல் பகுத்துண்டல், இனமின்மை, சோம்பலின்மை, அஞ்சும்
தீயனகண்டஞ்சல், உயிர்கொடுத்துப் புகழ் காத்தல், உலகே கிடைப்
பதாயினும் பழி தரும் தீயன செய்யாமை, தமக்கென முயலாது பிறர்

நலத்திற்கார் உழைத்தல் ஆகிய நல்ல பண்புகள் உடையோர் இருப்பதால் உலகம் இன்னும் இருக்கிறது என்று கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி என்ற பாண்டிய மன்னன் உலகை வாழவைக்கும் நற்பண்புகளைத் தொகுத்துக் கூறுவர்.

‘உண்டாலம்ம இவ்வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவதாயினும்
தமியர் உண்டலும் இலரே முனிவிலர்
துஞ்சலுமில் பிறர் அஞ்சுவதஞ்சி
புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர்பழி எனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளவர் அயர்விலர்
அன்னமாட்சி அனையை ராசித்
தமக்கென முயலா நோன்தாள்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே’²⁷

கலித்தொகை ஆற்றுதல் போற்றுதல், பண்பு, அன்பு, அறிவு, செறிவு, நிறைவு, முறை, பொறை ஆகிய நல்ல பண்புகட்கு அழகாக விளக்கம் தரும்.

ஆற்றுதல் என்பது துன்புற்றோர்க்கு உதவுதல். போற்றுதல் என்பது தன்னைச் சேர்ந்தாரைப் பிரியாமையாகும். பண்பு என்பது சமுதாய நிலையறிந்து உதவியாக நடந்தல். அன்பு என்பது தன்சுற்றத்தின் மீது சினம் கொள்ளாமையாகும். அறிவிற்கழகு அறியாமல் பிறர் சொல்லும் தீய சொற்களை பொறுத்தல். செறிவு என்பது வாக்குத்தவறாமை. நிறை என்பது மறைச் செய்திகளைப் பிறர் அறியாமல் காத்தல். முறை என்பது தீயன சமுதாயத்தில் நிகழாமல் தீயோரைத்தண்டித்தல். பொறை என்பது தம்மை இகழ்வாரைச் சினவாது பொறுத்துக் கொள்ளல்.

‘ஆற்றுதல் என்பது அலந்தார்க்கு உதவல்
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தரைப்பிரியாமை
பண்பெனப் படுவது பாடறிந் கொழுகல்

அன்பெனப் படுவது தன்கிளைசெறாமை
 அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொல்நோன்றல்
 செறிவெனப்படுவது கூறியது மறாமை
 நிறைவெனப்படுவது மறைபிறர் அறியாமை
 முறை எனப்படுவது கண்ணோட ஈதுயிர்வெளவல்
 பொறை எனப்படுவது போற்றோரைப் பொறுத்தல்'²⁸

உயிரினும் மேலாக நாணம் போற்றல்:

நாணம் என்பது தீயன செய்ய நானும் உயர்பண்பு. பெண்கள் தம் காம வேட்கையை வெளிப்படையாகக் கூறநாணுவர். தலைவி உயிரைவிட நாணத்தை மேலாகக் கருதுவாள். பானையில் நீர் உண்மையைப் புறத்தே உள்ள நீர்த்துளிகாட்டும் பெண்மை பிரிவாற்றமையைக் குறிப்பாகக் காட்டுவாள்.

‘நோயலைக் கலங்கிய மதன்அழி பொழுதில்
 யானே பெண்மை தட்பம் நுண்ணிதில் தாங்கி
 கைவல் கம்மியன் கவின் பெறக்கழாஅ
 மண்ணாப் பசுமுத்து ஏய்ப்பக்க கவியிணர்
 புன்னை அரும்பிய புலவுநீர்ச் சேர்ப்பன்
 என்ன மிகன் கொல் தோழி தன்வயின்
 ஆர்வம் உடையர் ஆகி
 மார்பணங்குறுநரை அறியா தோனே’²⁹

வறுமையிற் செம்மை:

தலைவி ஒருத்தி வறுமையுற்ற நிலையிலும் தாய்விடுநாடாது தன் கணவன் வீட்டில் வறுமையுற்று எளிய உணவை உண்டு வாழ்கிறாள். தன் வீட்டில் பால் சோறு உண்ண மறுத்த செல்வநிலையில் வாழ்ந்தாள் சோறுாட்டும் போது பூத்தலை சுற்றிய கோலால் செவிலி அச்சுறுத்தவும் சோறுண்ணமறுத்தாள் கணவன் வறுமையுற்ற வீட்டின் ஒரு பொழுதுண்டு வாழ்கிறாள்.

மணல் எப்போதுநீர் கிடைக்குமோ அப்போது நீர் உண்டு ஈரம் பெறுதல் போலத்தலைவி உணவு கிடைத்தபோது உண்டு வறுமையிலும் செம்மையாக இல்லறம் நடத்தி வாழ்கிறாள். வறுமை போக்கத் தந்தை வீட்டிலிருந்து வந்த உணவுப் பொருளை விரும்பாள். தன் கணவன் உழைப்பால் கிடைத்த நீர்ச்சோறு உண்டாள். ஒருவேளை உண்ணும் ஒழுக்கத்தை வலிமையாகக் கொண்டு கணவன் வீட்டுப் புகழ் காக்கும் காரிகையாகத் தலைவி விளங்குவான் - காலில் பொற்சிலம்பு அணித்தவள்.

‘பொன் கலத்தில் சோறுண்டவள்
பிரசம் கலந்த வெண் சுவைத் தீம்பால்
விரிகதிர்ப்பொற்கலத் தொருகை ஏந்தி
புடைப்பின் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்
உண் என் நோக்குப் பிழைப்பத் தெண்ணிர்
முத்தரிப்பொன்சிலம்பு ஒலிப்பத்தத் துற்று
அரிநரைக் கூந்தல் செம் முறு செவிலியர்
பரிமெலிந் தொழியப்பந்தர் ஒடி
ஏவல் மறுக்கும் சிறுவிளையாட்டி
அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுணர்ந்தனள் கொல்
கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றென
கொடுத்த தந்தை கொழுஞ் சோறுண்ணாள்
ஒழுகுநீர் நுணங்கறல்போல
பொழுதுமறுத் துண்ணும் சிறுமதுகையளே’³⁰

விருந்தோம்பல்:

இல்லறத்தார்க்கு விருந்தோம்பும் பண்பு மிக இன்றியமையாதது. தென்புலத்தார் தெய்வம், விருந்து, சுற்றம், தான் என்ற ஐந்து நிலைகளிலும் இல்லறத்தார் தம் கடமைகளைச் சரிவரிச் செய்தல் வேண்டும்.

இல்லறத்தார் தன் வருவாயை ஆறுபங்காக்கி ஐந்து கடமைகளையும் செய்து அரசனுக்கு ஆறில் ஒருபங்கு வரியாகச் செலுத்த வேண்டும். இல்லறத்தார்க்குரிய கடமைகளில் விருந்தோம்பல் தெய்வத்திற்கு அடுத்த நிலையில் இடம்பெறும்.

‘தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தான் என்றாங்
கைம்புலத்தாரோம்பல் தலை’³¹

தொல்காப்பியர் இல்லறத்தில் கணவன் மனைவியர்க்கிடையே
நிகழும் ஊடல் தணிக்கும் வாயில்களாக விருந்தினரையும் கூறுவர்.

‘தோழிதாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பாணன்பாடினி இளையர் விருந்தினர்
கூத்தர்விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் ஆகும்’³²

முகமைர்ந்து நல் விருந்தோம்புவான் மனையின் அகம்மலர்ந்து
திருமகன் உறைவாள்.

‘அகமைர்ந்து செய்யாள்உறையும் முகமைர்ந்து
நல் விருந் தோம்புவான் இல்’³³

மேற்காண் குறள் இல் என ‘நாள்’ வாய்பாட்டில் நிறைவுற்றுள்ளது.
நாள்தோறும் செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
வானவர்போற்றும் நல்விருந்தினன் ஆவான்.

‘செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத்தவர்க்கு’³⁴

(குறள் 86)

வன்சொல் களைந்து இன்சொற்கூறி விருந்து பேணுவாரை வானவர்
விரும்புவர் என ஏலாதி விருந்தோம்பற் சிறப்பைக் கூறும்.

‘இன்சொல் அளாவல் இடமினிதூண் யார்யார்க்கும்
வன்சொல் களைந்து வகுப்பானேன் -மென்சொல்
முருந்தேய்க்கும் முட்போல் எயிற்றினோய் நாளும்
விருந்தேற்பர் விண்ணோர் விரைந்து’³⁵

நற்றிணை விருந்தோம் பற்சிறப்பை விரித்துக் கூறும். எருமைக்கன்று
கட்டிய இல்லத்தில் தலைவி வாளைமீனைப் பக்குவமாக அறுத்தாள்.

சமைக்கும் போது கண்கள் புகையால் வருந்தின. பிறை நுதலில் உள்ள வியர்வையைத் துகிலால் துடைத்தாள். ஊடல் கொண்ட தலைவி ஊடல் மறந்து இன்முகத்துடன் விருந்து பேணினான். புன் முறுவல் கொண்டு தலைவனையும் விருந்தினரையும் வரவேற்றாள்.

எருமை தன் கன்றை அன்புடன் தழுவுதல் போலத் தலைவி விருந்துடன் சென்ற தலைவனை அன்புடன் வரவேற்றாள்.³⁵

‘தடமருப் பெருமை மடநடைக்குழவி
தூண்தொறும் யாத்த காண்தகுநல் லில்
கொடுங்குழை பெய்த செழும் செய்பேதை
சிறுதாழ் செறுத்த மெல்விரல் சேப்ப
வாளை ஈர்ந்தடி வல்லிதின் வகை இப்ப
புகையுண் டமர்ந்த கண்ணள் தகைபெறப்
பிறைநுதல் பொறித்த சிறுநுதல் பல்வியர்
அம்துகில் தலையில் துடையினன் நப்புலந்து
அடடிலோளே அம்மா அரிவை
எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பான்று
சிறிய முள் எயிறு தோன்ற
முறுவல் கொண்ட முகம்காண் கம்மே’³⁶

மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையின் செங்கோலாட்சி:

ஒருவேந்தன் தன்னாலும் தன் சுற்றத்தாலும் பகைவராலும் கள்வராலும் பிற உயிர்களாலும் மக்கட்குத் தீங்குநேரா வண்ணம் காத்தல் வேண்டும்.

‘மாநிலம் காவலன் ஆவான் மன்னுயிர்காக்கும் காலை
தானதனுக் கிடையூறு தன்னால்தன்பரிசனத்தால்
ஊனமிகு பகைத்திறத்தால்கள்வரால் உயிர்தம்மால்
ஆபையம் ஐந்தும்தீர்த்து அரசாள்வான் அல்லனோ’³⁷

இரும்பொறை அறிவும் ஈரமும் பெருங்கண்ணோட்டமும் கொண்டு மக்களை இடையூறின்றிக் காத்தான்.

சோறுசமைக்கும் தீயல்லது வேறு தீ இல்லை. சூரியன் தரும் வெம்மைத்துன்பம் அன்றிச் சேர நாட்டு மக்கள் வேறு வெம்மைத்துன்பம் அறியார். வானவில் அல்லது மக்கள் கொலை வில் அறியார். வயல் உழும் நாஞ்சில் படை (கலப்பை) யன்றிவேறு படை அறியார். சேர நாட்டுக் கருவுற்ற மகளிர் அம்மண் உண் பான்றிப்பகைவர் மண் உண்ணார். அரண்மனையில் போரிடும் பணியின்றி அம்புதுஞ்சம். அறம் தவறாது மன்னன் காத்தலால் தர்மதேவதை வேலையின்றி அமைதியாக உறங்குவாள்.

‘அறிவும் ஈரமும் பெருங் கண்ணோட்டமும்
சோறுபடுக்கும் தீயொடு
செஞ்ஞாயிற்றுத் தெறல் அல்லது
பிறிது தெறல் அறியார் நின்நிழல் வாழ்வோரே
திருவில் அல்லது கொலைவில் அறியார்
நாஞ்சில் அல்லது படையும் அறியார்
திறனறிவயவரொடு தெவ்வர் தேயஅப்
பிறர்மண் உண்ணும் செம்மல்நின்நாட்டு
வயவுறு மகளிர் வேட்டுணின் அல்லது
பகைவர் உண்ணா அருமண்ணினையே
அம்புதுஞ்சம் கடியரணால்
அறம் துஞ்சம் செங்கோலையே’³⁸

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி:

ஒருதலைவன் ஒரு மனைவியோடு வாழ்வதையே பெருமையாகத் தமிழகம் கருதியது. வள்ளுவர் இக்கருத்தைக்குறளில் இரண்டு இடங்களில் குறிப்பாக வலியுறுத்திப் பேசுவர். கம்பனுடைய இராமகாதை இக்கருத்தையேகருப் பொருளாகக் கொண்டு பாடப் பெற்றது.

ஒருவன் தனக்குரிய நிலத்தைப் பேணிஉழைத்தால் அந்தநிலத்தால் பயன் எய்தலாம். அதுபோல ஒருவன் தனக்குரிய இல்லாளைப் பேணினால் அவளால் இல்லறத்தின் பயன் அடையலாம். மற்றொருவர் நிலத்தில் உழைத்தால் பயன் குறைவு எனப் பிறர் மனை நோக்காப் பேராண்மையையும் குறிப்பாக வலியுறுத்துவர்.

‘செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந்து

இயலானின் ஊடிவிடும்’³⁹

இல்லாதவர்க்குக் கொடுத்துதவாதவன் செல்வம், எழிலும் நலனும் பெற்ற ஒருத்தி மணம் செய்து கொடுப்பாரும் கணவனும் இன்றி அடைந்த மூப்பைப் போன்று பயனற்றதாகும்.

பொருள் இல்லாதவனுக்குக் கொடுப்பதைப் போல மனைவி இல்லாதவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்க வேண்டும். மனைவி இருப்பவனுக்குப் பெண்கொடுக்கலாகாது.

‘அற்றார்க்கொன் நாற்றாதான் செல்வம் மிகநலம்

பெற்றாள் தமிழள்மூத்தற்று’⁴⁰

மேற்காண்குறள் காசு வாய்பாட்டில் நிறைவுற்றுள்ளது. காசு இல்லாதார்க்குக் கொடுக்கும் போது காசு (குற்றம்) அற்றதாக மாறும். காசு பயன்படும் போது குற்றமற்றதாகும்.

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற இல்லற ஒழுக்கும் சங்க இலக்கியத்தில் புறநானுற்றில் இடம் பெற்றள்ளது. பூதப்பாண்டியன், சோழன் நலங்கிள்ளி என்ற இருபெருவேந்தரும் கூறும் வஞ்சினத்தில் மேற்காண் கருத்து இடம் பெற்றுள்ளது.

‘பகைவரைப் புறம் காணேன் ஆயின் என்மீத

பேரன்பு கொண்ட மனைவியை விட்டுப்

பிரி வேனாக என்ற பூதப்பாண்டியன் கூறும்

கூற்றில் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கருத்துவலுப்பெறும்’

‘மடங்கலின் சினை இமடங்கா உள்ளத்து
 அடங்காத் தானை வேந்தர் உடங்சியைந்து
 என்னொடு பொருதும் என்ப அவரை
 ஆரமர் அலரத் தாக்கித் தேரொடு
 அவர்ப்புறம்காணேன் ஆயின் சிறந்த
 பேரமர் உண்கண் இவளினும் பிரிக’⁴¹

சோழன்நலங்கிள்ளி என் ஆற்றல் போற்றாது என்னை இகழ்ந்து வந்த பகைவர் யானையின் காலகப்பட்ட மூங்கில் முளைபோல வருந்தப் போர் செய்யேன். ஆயின் என் காதல் மனையானை விடுத்துக் காதலில்லாப் பிறபெண்டிரோடு கூடுதலை விரும்பும் தாழ்நிலை அடைவேன் எனவஞ்சினம் கூறுவன்.

“ஆற்றல் உடையோர் ஆற்றல்போற்றாதென்
 உள்ளம் எள்ளிய மடவோன்தெள்ளிதின்
 துஞ்சுபுலி இடறியசி தடன்போல
 உய்ந்தனன் பெயர்தலோ அரிதேமைந்துடைக்
 கழைதின் யானை காலகப்பட்ட
 வன்திணிநீள் முளைபோலச் சென்றவண்
 வருந்தப்பொரே என் ஆயின் பொருந்திய
 தீதில் நெஞ்சத்துக்காதல் கொள்ப
 பல் இருங்கூந்தல் மகளிர்
 ஒவ்வாமுயக் கிடைக்குழைக என்தாரே”⁴²

வணிகரின் நேர்மையான வாழ்க்கை:

பழி அஞ்சி நடுநிலை தவறாது வணிகம் செய்தனர். கொள்வது மிகை கொளாது கொடுப்பதும் குறைவு படாது வணிகம் செய்தனர். வணிகர் இடைமை தேன்றக் காவிரிபுகும் பட்டினத்தில் வாழ்ந்தனர்.

‘நெடுநுகத்துப் பகல் போல
 நடுவுநின்றநல்நெஞ்சினார்

வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
 தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்
 கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது
 கொடுப்பதூஉம் குறைபடாது
 பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்
 தொல் கொண்டித்து வன்றிருக்கை'⁴³

பிறர் உழைப்பில் வாழாமையும:

தன் முயற்சியாலும் தனது நேர்மையான உழைப்பாலும் வந்த செல்வத்தை நுகர்தல் வேண்டும். மற்றவர் உழைப்பில் வாரக்கூடாது.

‘தம்மிலிருந்து தமது பாத்துண்டற்றால்
 அம்மா அரிவை முயக்கு’⁴⁴

தனக்குரிய மனைவியிடத்தில் இன்பம் நுகர்தல் உயர்ந்தது. அது போலத் தன் உழைப்பால் வந்த செல்வம் நுகர்தல் நன்று.

கோழன்றல்லுருத்திரன் மேற்காண்கருத்தை விளக்கி உரைப்பார். எலி பிறர் உழைப்பால் உண்டான உணவுப்பொருளைத் திருடித்தன் வளையில் வைத்து உண்டுவாழும். எலிபோன்றவர் சமுதாயத்தில் வாழத்தகுதியற்றவர். அவர் நட்பைக் கொள்ளக் கூடாது.

புலி தன்னால் அடித்து வீழ்த்தப்பெற்ற பன்றி இடப்பக்கம் வீழ்ந்தால் அதனை உண்ணாதுபட்டினி கிடந்து வலப்பக்கம் வீழ்த்திய யானையை உண்ணும். புலி போன்ற உயர்ந்தகுறிக்கோள் உடையவர் நட்பை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

‘விளைபதச் சீறிடம் நோக்கி வளைகதிர்
 வல்சிகொண்டளை மல்கவைக்கும்
 எலிமுயன்றனையராகி உள்ளதம்
 வளன்வலி உறுக்கும் உளமிலாளாராடு
 இயைந்த கேண்மை இல்லாசியரோ.

கடுங்கண்கேழல் இடம்பட வீழ்ந்தென
 அன்றவண் உண்ணாதாசிவழிநாள்
 பெருமலை விட ரகம் புலம்பவேட் டெழுந்து
 இருங்களிற் நொருத்தல் நல்வலம் படுக்கும்
 புலிபசித்தன்ன மெலிவில் உள்ளத்து
 உரனுடையாளர் கேண்மையொடு
 இயந்த வைகல் உளவாசியரோ'⁴⁵

எல்லோர்க்கும் உதவி வாழும் பாங்கு:

பெருங்சித்திரனார் குமணனைப்பாடி அவன் கொடுத்தபெரும்
 பொருளை மனைவியிடம் கொடுத்து அனைவர்க்கும் உதவ வேண்டுகிறார்.

நீ விரும்பியவர்கட்கும் உன்னை விரும்பியவர்கட்கும் கற்பனகற்ற
 கற்புடைய சுற்றத்தார்க்கும், நம்பசி போக்கக் கடன் கொடுத்து
 உதவியோர்க்கும் கொடுப்பாயாக. இன்னார்க்கு என்று வரையறுக்காமல்
 என்னிடமும் கேட் காமலே நாளை வளத்தோடு வாழ்வோம் என எண்ணாது
 எல்லார்க்கும் பொருளைப் பகுத்துக் கொடுத்து வாழ்க. பழுத்த மரம்
 உதவுவது போலக் குமணன்நமக்குக் கொடுத்த வளத்தை அனைவர்க்கும்
 உதவுக எனப் பெருஞ்சித்திரனார் மனைவியிடம் கூறுவர்.

‘நீதயத்துறை நார்க்கும் நின்நயந்துறை நார்க்கும்
 பன்மாண் கற்பின் நின்கிளைமுதலோர்க்கும்
 கடும்பின்கரும் பசி திரயாழநின்
 நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும்
 இன்னோர்க்கு என்னாது என்னொடும் சூழாது
 வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்
 எல்லார்க்கும் கொடுமதி மனைகிழவோயே
 பழந்துங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
 திருந்துவேல் குமணன் நல்கிய வளனே’⁴⁶

எங்கும் உயிர்களைத் தாங்கும் வரங்கள்:

முருகப்பெருமானிடம் அடியார்கள் பின்வருமாறு வரம் வேண்டுவர். பொன்னும் பொருளும் போகமும் இம்மைக்கும் டுமே பயன்படும். ஆனால் அன்பு, அருள், அறம் என்பன இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன்படும். இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன்படும் அன்பு, அருள், அறம் என்ற மூன்றும் அடியார்கள் முருகப்பெருமானிடம் வேண்டுவர்.

‘யாம் இரப்பவை, பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல நிற்பால்
அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்
உருளிணர்க் கடம்பின்ஒலி நாரோயே’⁴⁷

சமுதாயத்துக்குதவும் மக்கட்பேறு:

எல்லாச் செல்வங்களும் படைத்துப் பலரோடு உண்ணும் செல்வம் பெற்றிருப்பினும் சிறுவயதில் குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி இட்டும் தொட்டும் உணவுப் பொருளைக்கவ்வியும் துழந்தும் பெற்றோர் கட்கு உவகை உண்டாக்கியும் வளர்ந்த பின் சமுதாயத்திற்குப் பயன்படும் வகையில் பெற்றோர்க்கு மகிழ்வை உண்டாக்கி மயக்கும் மக்கள் பெற்றோர் கட்கு இருந்தல் சிறப்பென்பது பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியின் கருத்து.

பெற்றமக்கட்பேறு சிறு வயதிலும் வளர்ந்த பின்பும் பெற்றோர்கட்கு உவகை தருவதாய் இருந்தல் வேண்டும். வளர்ந்த பின்பு மக்கட்பேறு தரும் வன்சொல் பெற்றோர்களை குழல், யாழ் இசைக்கும் இசை மேடைகளை நாடச் செய்கிறது.

‘குழலினி துயாழினிது என்ப தம்மக்கள்
மழலைச் சொல் கேளாதவர்’⁴⁷

‘படைப்புப்பல படைத்தும் பலரோடுண்ணும்
உடைப்பெரும் செல்வராயினும் இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி

இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்
 நெய்யுடை அழசில் மெய்கட விதிர்த்தும்
 மயக்குலுமக்களை இல்லோர்க்குப்
 பயக்குறை இல்லை தாம் வாழும் நாளே'⁴⁸

சமுதாயக் கடமைகள்:

சமுதாயத்தில் அனைவரும் சமுதாயத்திற்கு^த தத்தம் கடமைகள் செய்யின் வீட்டுக்கும் நாட்டுக்கும் பயன் விளையும். நன் மக்களைப் பெற்ற தாய் மகனைச் சான்றோன் ஆகவளர்க்க வேண்டும். சான்றோனாக வளர்தற்குரிய நல்ல சூழ்நிலையைத் தந்தை ஏற்படுத்தித்தர வேண்டும். நாட்டு மக்களிடையே நல்ல நடத்தையை மன்னன் ஏற்படுத்தித்தர வேண்டும். ஒருவன் சமுதாயத்தைக் காக்கும் அறிவும் படை வன்மையும் உடையவன் ஆவதற்குச் சமுதாயம் உதவவேண்டும். தனக்குதவிய சமுதாயம் உயர்வதற்குத் தனிமனிதன் உதவ வேண்டும்.

சமுதாயக் கடமைகளைத் தாய் உள்ளம் கொண்ட
 பொன்முடியார் விளக்கிப்பாடுவர்
 'ஈன்று புறம் தருதல் எந்தலைக்கடனே
 சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக்கடனே
 நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
 வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக்கடனே
 ஒளிறுவாள் அரும் சமம் முருக்கிக்
 களிறுஎறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக்கடனே'⁴⁹

ஒழுக்கமே உயிர்:

குறிஞ்சி நில மாயினும், முல்லை நிலமாயினும், மருத நிலமாயினும் நெய்தல் நில மாயினும் அந்த நிலத்தால் பயன்விளையப் போவதில்லை. அந்த நிலத்தில் வாழும் மாந்தர் நன் முயற்சியும் ஒழுக்கமும் கொண்டு நற்செயல் செய்யின் அந்த நிலம் பயன்தரும் நன்னிலமாகும். வள்ளுவர் ஒழுக்கத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுவர்

‘நாடா கொன்றோ காட கொன்றோ
அவலா ரகான்றோ மிசை யாகொன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே’⁵⁰

‘ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும்’⁵¹

அரசியல் நேர்மை:

அரசியல் நடத்துவோர் நேர்மையும் அறமும் தவறாமல் இருத்தல் வேண்டும்.

‘அரை சியல்பிழைத் தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும்’⁵²

அரசியலில் கடைப்பிடிக்கும் நேர்மையின்மை அரசியலாளரை அழிக்கும். குற்றமற்ற கோவலன் கொலைக்குக் காரணமான பாண்டியன் அரசு கட்டிலிருந்து வீழ்ந்து உயிர்துறந்தான்.

அரசியல் நடத்துவோர் நேர்மையை உயிர்போல் போற்றவேண்டும். மக்கட்கும் நெல்லும் நீரும் இருந்தால் அதை அமைதியோடு நுகரும் அமைதியான வாழவை அரசுதான் தரவேண்டும்.

‘நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்
அதனால், யான் உயிர் என்பதறிகை
வேல்மிகுதானை வேந்தற்குக்கடனே’⁵³

வேலும் வாளும் மன்னனைக்காவாது. அவனது நேர்மையே அவனைக்காக்கும்.

கம்பர் மக்களை உயிர் என்றும் மன்னனை உயிர்
தாங்கும் உடம்பென்றும் கூறுவர் தசரதன் மக்களுயிர்

தாங்கும் உடம்பாக விளங்கினான்.

‘உயிரெலாம் உறை வதோர் உடம்பு மாயினான்’⁵⁴

இன்னா உலகில் இனிய காணல்:

ஒரு வீட்டில் அமங்கல ஒலியும் ஒரு வீட்டில் மங்கல ஒலியும் ஒலிக்கும். புணர்ந்தோர் நல்லணி அணிவர். பிரிந்தோர் கண்ணீர் வடிப்பர். இவ்வுலகம் இன்னாமை நிறைந்தது. இதில் இன்பம் காண்டலே நன்று

‘ஒரில் நெய்தல் கறங்க ஓரில்
ஈர்ந்தண் முழவின் பாணிததும்ப
புணர்ந்தோர் பூவணி அறியப்பிரிந்தோர்
பைதல் உண்கண் பனிவார்பு உறைப்ப
படைத்தோன் மன்ற அப்பண்பிலாளன்
இன்னா தம்மஇவ் உலகம்
இனிய காணக இதன் இயல்புணர்ந்தோரே’⁵⁵

தாய்மகளைப்பழி அஞ்சி இற்செறிப்பு நிகழ்த்தல்:

தலைவியின் உடல் புது அழகு பெறும் மார்பில் பொன் போன்ற தேமல் ஏற்படுகிறது. முலையும் பருத்து விளங்கும்

‘தலைவியை நோக்கி நற்றாய் நீ மிக அழகுற்று விளங்குவாய்
எனப்பல முறை தலைவியைத் தழுவி வெளியே
செல்லவிடாது இற்செறிப்பாள்
பின்னுவிட நெறித்த கூந்தலும் பொன்னென
ஆகத்த நம்பிய சுணங்கும் வம்புவிடக்
கண்ணுருத் தெழுதரும் முலையும் நோக்கி
எல்லினைப் பெரிதெனப்பன்மாண் கூறிப்
பெருந்தோர் அடைய முயங்கி நிடு நினைந்து
அருங்கடிப்பருத்தனளையாயே’⁵⁶

செல்வம் நிலையாமை :

நரம்பறுந்த யாழில் இசைநிலையாமை போலவும், அறிநெறியிலிருந்து விலகியவனிடம் பொருள் நிலையாமை போலவும், இரக்கமில்லா அரசைப் போலவும், கெட்டபோது இகழும் நட்பும் போலவும் பொருள் நிலையாது.

‘அற்கா இயல் பிற்றுச் செல்வம்’⁵⁷

‘விழுநார்க்கு இறைச்சியாய் விரங்கவர்பு இசைக்குங்கோல்
எழும் தம் பயன்கெட இடைநின்ற நரம்பறுடம்
யாழினும் நிலையிலாப் பொருளையும் நச்சுபவோ
மரீஇத்தாம் கொண்டாரைக் கொண்டக் கால்போலாது
பிரியுங்கால் பிறர்எள்ளப் பீடுஇன்றிப்புறம்மாறும்
திருவினும் நிலையிலாப் பொருளையும் நச்சுபவோ
புரைதவப்பயன் நோக்கார் தம் ஆக்கம் முயல்வாரை
வரைவின்றிச் செலும் பொழுதில் கண்ணோடாதுயிர் வெளவும்
அரசினும் நிலையிலாப் பொருளையும் நச்சுபவோ’⁵⁸

இளமைநிலையான :

நெய்தடவி ஐவனகயாக முடிக்கப்பெறும் கூந்தல் அழகு பாராட்டப்பெறும். கூந்தல்கருளை இழந்தநிலையில் பாராட்டப் பெறுவதில்லை. பல்இறைக்கும் செறிமுறை முல்லை எனப்பாராட்டுப் பெறும். பல்விழுந்த பிறகு இளமைக்களை இழந்த முகம் பாராட்டப் பெறுவதில்லை.

தாமரை அரும்புபோன்று அழகுடன் விளங்கும் இளமுலை பாராட்டப் பெறும். இளமைகழிந்து முதுமையான நிலையில் தளர் முலை பாராட்டப் பெறுவதில்லை.

‘நறுமுல்லை நேர்முகைஒப்ப நிரைத்த
செறிமுறைபாராட்டினாய் மற்றும் பல்லின்
பறி முதல் பாராட்டினையோ - ஐயா

நெய் இடைநீவி ஒளிவிட்டன்ன
 ஐவகை பாராட்டினாய் மற்றெம் கூந்தல்
 செய்வினை பாராட்டினையோ - ஐய
 குளனணி தாமரை பாசரும் பேய்க்கும்
 இளமுலை பாராட்டினாய் மற்று எம்மார்பின்
 தளர்முலை பாராட்டினையோ⁵⁹

விதியின் வலிமை :

வெள்ளத்தின் வழிச்செல்லும் புணைபோலவிதியின் வழியே உயிர் செல்லும். உயிர் தன் வினையாகிய விதிவழியே செல்லும். 'யாதும் ஊர்' என்ற நிலை வருவதற்கும், யாவரும் உறவாவதற்கும் நன்று வருவதற்கும், தீதுவருவதற்கும், துன்பம் வருவதற்கும் இன்பம் வருவதற்கும், உயர்ந்த வாழ்விற்கும், தாழ்ந்த வாழ்விற்கும், பெரியோர் என்ற நிலை வருவதற்கும், வாழ்வில் சிறியோர் என்ற நிலைவருவதற்கும் விதியே காரணம். எனவே உயர்ந்த வாழ்வு கண்டு இன்புறவோ வாழ்வின் தாழ்நிலைகண்டு துன்புறவோ கூடாது.

விதி ஒருவரைப் பெரியவராக்குகிறது. ஆதலின் பெரியோரைக் கண்டு வியத்துலுமில்லை. விதி ஒருவரைச் சிறியவராக்கிறது. ஆதலின் சிறியோரைக் கண்டு இகழ்தலும் இல்லை. கணியன் பூங்கூன்றன் விதிக்குச் சரியான விளக்கம் தருவர். கீழ்க்காண் செய்யுளில் முறை வழிப்படுதல் என்பது இடை நிலைத்திவகமாக நின்று விதியின் வலியை விளக்கி நிற்கும்.

யாதும் ஊரே கோதர் என்ற நிலை முறை வழிப்படுதல்
 யாவரும் கேளீர் என்ற நிலை முறை வழிப்படுதல்
 சேர்தலும் முறைவழிப்படுதல். வாழ்தலும்
 நோதலும் தணிதலும் முறைவழிப்படுதல்.
 சாதலும் வாழ்தலும் முறைவழி ப்படுதல்.
 பெரியோரை வியத்தலும் முறைவழிப்படுதல்
 சிறியோரை இகழ்தலும் முறைவழிப்படுதல்

நீர் வழிப்படுஉம் புனை போல் ஆருயிர்
முறைவழிப்படுஉம்.

‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற் றோரன்ன
சாதலும் புது வதன்றேவாழ் தல்
இனிதென்று மகிந்தன்றும் இலமேமுனிவின்
இன்னாது என்றலும் இலமே மின்னொடு
வானம் தண்துளி தலைஇ ஆனாது
கவ்பொருதிரங்கும் மல்லல் பேரியாற்று
நீர்வழிப்படுஉம் புனைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப்படுஉம் என்பது திறவோர்
காட்சியில் தெளிந்தனம் ஆதலின் மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் சிலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே’⁶⁰

அன்புச்சிந்தனை :

தலைவன், தலைவி, நற்றாய், செவிலி, தோழி முதலியவர்களின்
அன்புச் சிந்தனை விளக்கம்பெறும்.

தலைவி அன்பு :

பெற்ற கன்றுக்கும் உதவாமல் வளர்த்தவனுக்கும் உதவாமல் பசுவின்
பால் வீணேசிதைவது போலத் தன்மேனி அழகு தனக்கும் உதவாது
தலைவனுக்கும் உதவாமல் வீணேபசலை நோய் உண்ணும் எனத்தலைவி
தலைவன்மேல் அன்பு கொண்டு புலம்புவாள்

‘கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது
நல்லான் தீம்பால் நிலத்துக்காங்கு

எனக்கும் ஆகாது என்னைக்கும் உதவாது
பசலை உணீஇயர் வேண்டும்
திதலை அல்குல் என்மாமைக்க வினே'⁶¹

தலைவன் அன்பு :

கார்காலம் தொடங்கிற்று தலைவி தலைவன் கார்காலத்தில் வருவதாகக் கூறியிருந்தார். வரவில்லையே என்று ஏங்குவாள். ஆதலின் நல்ல குதிரையைத் தேரில் பூட்டி விரைந்து செல்க' எனத்தேர்ப்பாகனுக்குத் தலைவன் கூறும் கூற்றில் தலைவன் தலைவிபால் கொண்ட அன்பு புலனாகும்.

‘கருவிவானப் பெயல் தொடங்கின்றே
பெருவிறல் காதலிகருதும் பொழுதே
விரிஉளை நன்மாப் பூட்டி
பருவரல் தீரக்கடவுமதிதேரே’⁶²

தோழியின் அன்பு :

உடன் போக்கின்போது தோழி தலைவனுக்குக் கூறும் உரையில் தலைவியின்பால் தோழி கொண்ட பேரன்புபுலனாம்.

‘பழையன் பகைவர் மீதெறிந்த வேல்தப்பாது. அதுபோல தலைவியைப்பிரியேன் என்ற நின்தப்பாதை சொல்லை நம்பிய தலைவியின் அண்ணாந் தேந்திய வனமுலை தளர்ந்து சாயினும் கருங்கூந்தல் நரைபெற்று முதுமைஉறினும் தலைவியைக்கடைசி வரை பாதுகாத்தல் வேண்டும். பூவால் ஊர் பொலிவுற்றது போல நின்னால் இவள் பொலிவுறவேண்டும்’ எனத்தோழி கூறும் கூற்றில் தோழி தலைவன்தலைவியர் வாழ்வில் கொண்ட பேரன்பு புலனாம்.

‘அண்ணந்தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்றேர் மேனி மணியின் தாழ்ந்த

நன்னெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்
 நீத்தல் ஒம்புமதி பூக்கேழ் ஊர
 இன்கடுங்களின் இழை அணிநெடுந்தேர்க்
 கொற்றச்சோழர் கொங்கர்ப்பணி இயர்
 வெண்கோட்டு யானைப் பேரூர் கிழவோன்
 பழையன் வேல் வாய்த்தன்னநின்
 பிழையா நன்மொழிதேறிய இவட்கே⁶³

நற்றாய் அன்பு:

ஊர் அலர் எழ அதைநினையாது தலைவனொடுகுன்றம் கடந்து
 சென்ற தன் மகள் தன்னையும் நனைத்தாளோ எனக்கூறி ஏங்கும் நற்றாயின்
 கூற்றில் நற்றாயின் அன்பு புலனாம்.

‘என்னும் உள்ளினள் கொல்லோ தன்னை
 நெஞ்சுணத் தேற்றிய வஞ்சினக் காளையொடு
 அழுங்கல் முதூர் அலர் எழ
 செழும்பல் குன்றம் இறந்த என் மகளே⁶⁴

செவிலி அன்பு :

பாணர் முல்லைப் பண்பாடத் தலைவி முல்லை மலர் அணிந்து
 தலைவனொடும் புதல்வனொடும் மகிழ்ந்து இல்லறம் இனிது நடத்து
 தலைப்பற்றிச் செவிலி கூறும் கூற்று செவிலியின் அன்பைப்புலப்படுத்தும்.

‘பாணர்முல்லை பாடச்சுடரிழை
 வாணுதல் அரிவைமுல்லை மலைய
 இனிதிருந்தனனே நெடுந்தகை
 துனிதீர் கொள்கைத்தன் புதல்வனொடு பொலிந்தே⁶⁵

இறைஉணர்வு:

சிவன், திருமால், முருகன், கொற்றவை முதலிய தெய்வ வழிபாடும்,
 இல்லுறை தெய்வ வழிபாடும், நடுகல் வழிபாடும் விரிவாக விளக்கம் பெறும்.

நடுகல்வழிபாடு:

போரில் மாய்ந்த சிறந்த மறவர்களை மதித்துப் போற்றி அவர்கள் பெயரும் பீடும் கல்லில் பொறித்து நட்டு மாலை சூட்டி வழிபட்டனர்.

நடுகல்வழிப்பாட்டைப்பற்றித் தொல்காப்பியம் அறுவகையாகப் பகுத்துக்கூறும்.

‘காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்த மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தல் என்று
இருமூன்று மரயில் கலவொடு புணர்’⁶⁶

யானைப் போரில் இறந்து பட்ட மறவனுக்கு நடுகல் வழிபாடு செய்தமை பற்றிப் புறநானூற்றில் மாங்குடி கிழார் சிறப்பிக்கிறார்.

‘ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி
ஒளிநேந்து மருப்பின் களிநெறிந்து வீழ்ந்தெனக்
கல்லே பரவின் அல்லது
நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே’⁶⁷

மராமரநிழலில் ஒருமறவனுக்கு நடுகல்வழிபாடு நிகழ்த்திய செய்தியை மலைபடுகடாம் கூறும்.

‘செல்லும் தேளத்துப்பெயர் மருங்கறியார்
கல்வெறிந்து எழுதிய நல்லரை மராஅத்த
கடவுள் ஓங்கிய காடு ஏசு கவலை
ஒட்டாதன்ற ஒன்னாத்தெவ்வர்
கட்டினும் பணிக்கும் சுரம் தவப்பலவே’⁶⁸

முருகன் :

குறிஞ்சி நிலக்கடவுள் முருகன் என்பர். மலையில் வாழ் மயிலும் யானைவும் முருகனுக்கு ஊர்திகள் ஆயின.

குறுந்தொகையில் முருகன் வாழ்த்து உள்ளது. முருகன் மருதநிலத் தாமரை ஒத்த சேவடி உடையவன். கடலில் தோன்றிய பவளமேனியன் குன்று வடிவாய் மாயம் செய்த தாருக அரசனை வேலால் அழித்தவன். முல்லைநிலக் குன்றிமணி போன்ற சிவந்த உடுக்கை உடையவன். சேவல் கொடி உடையோன். இவ்வுலகம் அவன் காப்பில் இன்புறும். 'தாமரை' என்ற மங்கலச் சொல்லில் வாழ்த்துத் தொடங்கும். ஒப்பிலா முருகனுக்குப் பல ஒப்புமை காட்டிப் பேசுவர்.

‘தாமரை புரையும் காமர்சேவடி
பவளத் தன்ன மேனித் நிகழொளி
குன்றிஏய்க்கும் உடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சுபக எறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேல்
சேவலம் கொடியோன் காப்ப
ஏமவைகல் எய்தின்றால் உலகே’⁶⁹

கடுவன் இளையினனார் முருகப்பெருமானிடம் இம்மைக்கு மட்டும் உதவும் பொன்னும் பொருளும் போகமும் வேண்டாது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உதவும் அன்பும் அருளும் அறமும் வேண்டுவதாகப் பரிபாடல் நூல் கூறும்.

‘யாம் இரப்பவை
பொருளும்பொன்னும் போகமும் அல்ல நிற்பால்
அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்
உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதாரோயே’⁷⁰

நக்கீரரின் திருமுருகாற்றுப்படை பத்துப்பாட்டின் கடவுள் வாழ்த்துப் போல் அமைந்துள்ளது.

நீலக்கடல் மீதெழும் ஞாயிறு புறஇருள் அகற்றும். நீலமயில் மீதமுர்ந்தருளும் முருகன் உயிர்களின் அகஇருள் அகற்றுவான். உலகம் உவப்ப ஞாயிறு தோன்றுவான் உலக உயிர்க்கணங்கள் உவக்க முருகன் தோன்றுவன்.

‘உலகம் உவப்ப வலனேர்புதிரிதரு
பலர் புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டாங்கு
ஓவற இமைக்கும் சேண் விளங்கவிர்ஒளி
உறுநர்த்தாங்கிய மதன் உடை நோன்தாள்
செறுநர்த்தேய்த்த செல்உறழ் தடக்கை
மாசில்கற்பின் வாணுதல் கணவன்’⁷¹

திருமுருகாற்றுப்படையில் ஆறுபடை வீடுகளைப் பற்றியும்
ஆறுமுகங்களைப் பற்றியும், அடியார்களைப் பற்றியும் நக்கீரர்
முருகாற்றுப்படையில் விரித்துரைப்பார்.

நக்கீரர் தவமியற்றும் போது ஓர் ஆலிலை நீர்த்துறையில் வீழ்ந்துபாதி
இலை மீன் வடிவும், பாதிஇலை பறவை வடிவும் பெற்று ஒன்றை ஒன்று
ஈர்த்தது, நக்கீரர் தவம் கலைந்ததும் ஒரு பூதம் நக்கீரரைப் பற்றிச்சென்றது.
தொளாயிரத் தொன்பதின்ரொடு நக்கீரர் சேர்ந்தார்.

‘பூதம் ஆயிரவரைப்புடைத்துத் தின்பதற்கு முன்னீராடச்
சென்றது. நக்கீரர் பெருமான் முருகப் பெருமான் மீது
திருமுருகாற்றுப்படை பாடினார். முருகப் பெருமான்
வேல் பூதத்தின்மீது பாய்ந்து பூதத்திற்கு வீடுபேறு தந்தது.
நக்கீரர் முதலிய ஆயிரவார்க்கும் பூதத்திடமிருந்து
விடுதலை கிடைத்தது. சங்கத்தில் தருமி என்ற
சிவனடியாரைப் பழித்த நக்கீரரைத் தொளாயிரத்துத்
தொன்பதின்மரும் பூதத்திடம் அகப்பட்டதும் பழித்தனர்.
அடியார்கட்குச் செய்த தீமை ஏறத்தாழ ஆயிரம்
மடங்காகச் செய்தவர்க்கே வரும் என்ற உண்மை
நக்கீரர் வரலாற்றால் புலனாகும்’⁷²

முருகன் திருப்புகழ்:

சிவன் நெற்றிக்கண்ணில் பிறந்த ஆறுபொறிகளை ஐம்பூதத்தில்
ஒன்றாகிய தீக்கடவுள்தாங்கிவிண் வழியே காற்றுத்தள்ள மண்ணில் வந்து

ஆறுகார்த்திகைப் பெண்கள் வயிற்றில் கருவாகி நீரில் தாமரைமலரில் குழந்தைகளாகக் கிடக்க உமை ஒன்று சேர்க்க முருகன் ஆறுமுகன் ஆனான்.

மலைமகளாகிய உமையின் மகன். மாற்றான தீயகருத்துக் கொண்டோர்க்குக் கூற்றுவன் போன்றவன். விற்படைத்தலைவன். அருளுடையோர் பெறும் அருட் செல்வம். புலவர் சொல்மாலையிடும் மலை போன்றவன். வள்ளி தெய்வயானைகணவர். வேல் எந்திய செல்வன். புலவர் வாழ்த்தும் புகழுடையோன். அடியார் புகழும் பேரருளாளன். அருட் பரிசில் தருபவன். சூரபன்மனைத் தோல்வியுறச் செய்த வலியை உடையவன்.

‘ஐவருள் ஒருவன் அங்கை ஏற்ப
அறுவர்பயந்த ஆறமர்செல்வன
ஆல்கெழுகடவுள் புதல்வ! மால்வரை
மலைமகள் மகனே! மாற்றோர் கூற்றே
வெற்றி வெல்மோர்க் கொற்றவை சிறுவ
வானோர் வணங்குவில் தானைத் தலைவ!
மாலைமார்ப! நூலறி புலவ!
அந்தணர் வெறுக்கை அறிந்தோர் சொல்மலை
மங்கையர் கணவ! மைந்தர் ஏறே!
விண்பொரு நெடுவரை குறிஞ்சிக்கிழவ!
நசையுநர்க்கார்த்தும் இசைபேராள!
பரிசிலர்த் தாங்கும் உருகெழுநெடுவேள்
சூத் மருங்கறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி
போர்மிகு பொருந்’⁷³

திருமால்:

முல்லை நிலக்கடவுள் திருமால்

‘மாயோன் மேய காடுறை உலகம்’⁷⁴

நற்றிணையின் கடவுள் வாழ்த்தாகத் திருமால் வாழ்த்து அமையும். திருமால் மண்ணைச் சேவடியாகவும், நீர்க்கடலினை உடையாகவும், விண்ணை மெய்யாகவும், எண்திசைகளைக் அகளாகவும் ஞாயிற்றையும் திங்களையும் கண்களாகவும் கொண்டு தீமை போக்கும் சக்கரப் படை கொண்ட வேதமுதல்வன் ஆவான்.

‘மாநிலம் சேவடியாகத்தூநீர்
வளைநரல் பெளவம் உடுக்கையாக
விசும் புமெய் யாகத் திசைசையாக
பசங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண்ணாக
இயன்ற எல்லாம் பயின்றநகத்தடக்கிய
வேதமுதல்வன் என்ப
தீதற விங்கிய திகிரியோனே!’⁷⁵

துளசி மாலை அணிந்த திருமால் வீடு பேறுநல்குதற்குரியர்

‘நாறிணர்ந்துழா யோன் நல்கின் அல்லதை
ஏறுதல் எளிதோ வீறுபெறு துறக்கம்’⁷⁶

தீயில்தெறலாகவும், பூவில்மணமாகவும், கற்களில் மாணிக்கமாகவும், சொல்லில் வாய்மையாகவும் அறத்தில் அன்பாகவும், மறத்தில் வலிமையாகவும், வேதத்தின் உட்பெருளாகவும், ஞாயிற்றின் ஒளியாகவும், திங்களின் தண்ணொளியாகவும் உலகில் அனைத்துப் பொருளாகவும் திருமால் விளங்குவதாகக் கடுவன் இள வெயினனார் திருமாலைச் சிறப்பித்துக் கூறுவர்.

‘தீயினுள் தெறல் நீ பூவினுள் நாற்றம்நீ
கல்லினுள் மணியும் நீ சொல்லினுள் வாய்மைநீ
அறத்தினுள் அன்புநீ மறத்தினுள்மைந்துநீ
வேதத்து மறைநீ பூதத்து முதலும் நீ
வெஞ்சுடர் ஒளியும் நீ! திங்களுள் அளியும் நீ
அனைத்தும்நீ அனைத்தின் உட்பொருளும் நீ’⁷⁷

அறிவில் கொடுமை நீங்கித் தூய்மை ஓங்கத்திருமல் திருவடி
தொழுதல் நன்று எனப்பரிபாடல் கூறும்

‘கடும்பொடும் கடும் பொடும்பரவுதும்
கொடும்பாடு அறியற்க எம்மறிவெனவே’⁷⁸

வள்ளுவர் அறிவில் தூய்மை பெற வள்ளுவன் திருவடி தொழுமாறு
கூறுவர். அறிவுதூய்மை இழப்பதால் பல தீயன சமுதாயத்தில் நிகழும்.

‘கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழார் எனின்’⁷⁹

சத்துவடிவனான பிரகலாதன் திருமால் அடியவன். இராட்சசனான
இரணியன் பிரகலாதன் தந்தை. மகனான பிரகலாதனை இரணியன்
இரணியாய நமஹ என்று சொல்லாததற்காகத் துன்புறுத்தினான். திருமால்
அடியவரைக்காக்க நரசிம்ம அவதாரம் கொண்டு தன் உகிரால் இரணியன்
மார்பகம் பிளந்து இரணியனுக்கு வீடளித்தார்.

‘செயிர்தீர் செங்கட் செவ்விதின் புகழ்
புகைந்த நெஞ்சின்புலர்ந்த சாந்தின்
பிருங்கலாதன் பலபல பிணிபட
அலந்துழி, மலர்ந்த நோய்கூர் நடுக்கத்து
இகழ்வோன்இ கழா நெஞ்சினைக, நீ இகழா
நன்றாநட்ட அவன் நன்மார்பு முயங்கி
ஒன்றா நட்டவன் உறுவரை மார்பின்
படிமதம் சாம்ப ஒதுங்கி
இன்னல் இன்னரொடு இடி முரசு இயம்ப
வெடிபடா ஓடி தூதடியொடு
தடிதடி பலபட வகிர்வாய்ந்த உனிரினன்’⁸⁰

சிவபெருமான் :

சிவபெருமான் இருதிருவடிகளில் மூவகை உலகமும் தோன்றியதாக ஐங்குறு நூற்றுவாழ்த்து விளக்கும்.

‘நீலமேனி வாலிழை பாகத்து
ஒருவன் இருதாள் நிழற்கீழ்
மூவகை உலகம் முகீழ்த்தன முறையே’⁸¹

அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய இருதொகை நூல்களிலும் சிவபெருமான் வாழ்த்துகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

‘மழுவாள் நெடியோன்’⁸¹

என மதுரைக்காஞ்சி சிவபெருமானைக் குறிப்பிடுகிறது.

சிவபெருமான் வலம்வரும்போது நின் சென்னி (தலை) பணிக!
எனப்பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் காரிகிழார்பாடுவர்.

‘முக்கட்செல்வர் நகர்வலம் செயற்கே
இறைஞ்சுக பெரும நின்சென்னி’⁸²

கொற்றவை வழிபாடு:

‘தலைவியின் துயர் தீரத் தலைவன்வெற்றி பெற்று விரைந்து வருக’
எனச் செவிலித்தாயர் கொற்றவையை வழிபடுவர்.

‘இன்னா அரும்படர் தீரவிறல்தந்து
இன்னே முடிகதில் அம்ம’⁸³

இல்லுறை தெய்வ வழிபாடு:

பிரிந்து சென்ற தலைவன் விரைந்து வரும் பொருட்டு இல்லுறை தெய்வத்தை மெல்விரல் கூப்பி வணங்குவோம் என்ற தோழி கூற்றினால் இல்லுறை தெய்வ வழி பாட்டைத் தொல்குபிலரின் அகநானூற்றுப் பாட்டு உணர்த்தும்.

‘வல்லே வருக வரைந்த நாளென
நல்லிளை மெல்விரல் கூப்பி
இல்லுறை கடவுட் ஆக்குதும்பலியே’⁸⁴

மலைவாழ்தெய்வங்கள் மலர் அணிந்து தாம் வேண்டிருவில்
திரியும் எனக் கபிலர் பாடல் உணர்த்தும்

‘சூருடைச் சிலம்பில் சுடர்ப்பூ வேய்ந்து
தாம் வேண்டிருவின் அணங்குமார் வருமே’⁸⁵

சமயப் பொறை:

திருமாலைப் பாடிய கடுவன் இளவெயினனார் முருகனையும்
திருமாலையும் பரிபாடலில் பாடினார். கேசவனார் நல்லச்சுதனார் என்று
திருமால் பெயர்கொண்ட புலவர்கள் முருகப் பெருமானைப் பாடியுள்ளனர்.
தாமோதரனார், கேசவனார் கண்ணனார் என்ற திருமால் பெயர் தாங்கிய
புலவர்களும் கந்தன் குமரன் என்ற முருகன் பெயர் தாங்கிய புலவர்களும்
முதுகூத்தன், நல்லுருத்திரன் என்ற சிவன் பெயர் தாங்கிய புலவர்களும்
சங்கப் பாடல்கள் பல பாடியுள்ளனர். இதனால் சங்கப் புலவர்களின் சமயப்
பொறை புலனாகிறது.

எளிய வழிபாடு :

எருக்கம் பூவைக்கூட வழிபாட்டுக்குப்பயன்படுத்தினர். கொன்றை
மாலை சிவபொருமான் விரும்பி அணியும் மாலையாகும்.

‘நல்லவும் தீயவும் அல்ல குவி இணர்ப்
புல்லிலை எருக்கம் ஆயினும் உடையவை
கடவுள் பேணேம் என்னா’⁸⁶

கற்பை மதிக்கும் உயர்நிலை :

தோழிதாய்க்கு உடன்போக்கு உணர்த்தி அறத்தொடு நின்றாள்.
தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு நிகழ்த்தியதைத் தாயால் அறிந்த

தலைவியின் தந்தை தன்னையர் வில் அம்பு ஏந்திச் சினந்தொழுந்தனர். பின் சினம் ஆறினர். கற்பைக் காப்பான் வேண்டித்தலைவனோடு சென்ற தலைவியின் நிலையைப் போற்றினர். இருவர்பாலும் குற்றமில்லை என்பதை உணர்ந்தனர்.

‘அறத்தொடுநின்றே னைக்கண்டு திறப்பட
என்னையர்க்கு உய்த்து உரைத்தாய்யாய்
அவரும் தெரிகணைநோக்கிச்சிலை நோக்கிக் கண்சேந்து
ஒருபகவெல்லாம் உருத்தொழுந்தாறி
இருவர்கண் குற்றமும் இல்லையால் என்று
தெருமந்து சாய்ந்தார்தலை’⁸⁸

சான்றோர் சான்றோரைச் சார்ந்திருத்தல்:

பூமிக்கடியில் கிடைக்கும் பொன்னும், கடலில் கிடைக்கும் பவளமும் முத்தும், மலையில் பிறந்த மாணிக்கமும் வெவ்வேறிடங்களில் தோன்றினும் மாலையாகத் தொடுக்கும் போது ஒன்று சேர்ந்தாற்போலச் சான்றோர் வெவ்வேறு இடங்களில் தோன்றினும் சான்றோரையே சார்ந்திருப்பர். சோழநாட்டில் பிறந்த கோப்பெருஞ்சோழனும் பாண்டிய நாட்டில் தோன்றிய பிசிராந்தையாரும் உணர்வொத்த ஆழமான நட்புடையராய் விளங்கினர்.

‘பொன்னும்து கிரும் முத்தும் மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடச் சேய ஆயினும் தொடைபுணர்ந்து
அறவிலை நன்கலம் அமைக்குங்காலை
ஒருவழித் தோன்றியாங்கு என்றும் சான்றோர்
சான்றோர் பாலர் ஆப.’⁸⁹

மானம்:

எஞ்ஞான்றும் தன்நிலையில் தாழாமையும் தாழ்வு வந்துழி உயிர்வாழாமையும் மானம். கோச்செங்கட் சோழன் சேரமான் கணைக் கால்

இரும் பொறையை வென்று சிறைப்படுத்தினான். சிறையிலிருந்த சேரன் நீர் வேட்கை மிக்குத் தண்ணீர் கேட்டான். சிறைக்காவலன் சிறிது காலம் தாழ்த்துத் தண்ணீர் கொணர்ந்தான். பகைவர் சிறைக்காவலன் கொடுத்த நீரைச் சேரன் மான உணர்வால் பருகாதிருந்தான்.

ஒரு பெற்றோர் மானமின்றிப் பகைவர் கையிலிருந்து தண்ணீரை வாங்கி உண்ணப் பெற்றிருப்பாரா என்ற வினாவோடு செய்யுள் நிறைவுறும்.

குழந்தை இறந்தாலும் குறையாகப் பிறந்தாலும் அது வீர வீடு பேறு அடைய வாளால் பிளந்து புதைப்பர். தற்போது குழந்தை இறந்தால் கள்ளக் காய்மர முள்ளைக்காதில் குத்திப்புதைப்பார். ஒருவர் விழுப்புண்படா து இறத்தலைத் தமிழர் விரும்பார்.

‘குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆள்அன்றென்றுவாளில் தப்பார்
தொடர்ப்படுஞ்மலியின் இடர்ப்படுத்திரிய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை இன்றி வயிற்றுத்தீத்தணிய
ஈன்மரோஇவ் உலகத்தானே!’⁹⁰

கபிலரின் அருள் உள்ளம் :

பாரி மறைந்தான், பாரியின் நண்பர் கபிலர் பாரி மகளிரைத் தக்கவன் ஒருவனுக்கு மணமுடிக்க எண்ணினார். விச்சிக்கோன் அடங்கா மன்னரை அடக்கும் ஆற்றலும், மடங்கா விளையுள் கொண்ட நாடும் உடையவன். முல்லைக் கொடி தன்னைப் பாடாவிட்டாலும் அது வாடித்தரையில் கிடப்பதைக்கண்டு அதற்குவிடை உயர்ந்த தேரினைப் படர்தற்கு ஈந்து முல்லை நிலத்திலிருந்து குறிஞ்சி நிலம் வரை நடந்து சென்றவன் பாரி. அத்தகைய பாரி மகளிரை ஏற்றுமணம் புரிதலே தான் வேண்டும் பரிசில் என்ற கபிலர் விச்சிக்கோனிடம் வேண்டுவார். விச்சிக்கோன் யானைப்படை கொண்டவன்.

‘நிணம் திண்டு நெருக்கிய நெருப்புத்தலை நெடுவேல்
 களங் கொண்டு கனலும் கடுங்கண்யானை
 விளங்குமணிக் கொடும்பூண் விச்சிக்கோவே
 இவரே, பூந்தலை அறாஅப்புனை கொடி முல்லை
 நாத்மும்பு இருப்பப்பாடாதாயினும்
 கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக்கொடுத்த
 பரந்தோங்குசிறப்பின்பாரி மகளிர்
 யானே பரிசிலன் மன்னும் அந்தணன் நீயே
 வரிசையில் மணக்கும் வாள்மேம்படுநன்
 நினக்குயான் கொடுப்பக் கொண்மதி - சினப்போர்
 அடங்கா மன்னரை அடக்கும்
 மடங்கா விளையுள் நாடுகிழ வோயே’⁹¹

அழியாப் புகழ்:

ஒளவை அதியமானின் அழியாப் புகழைப்பாடுவர். தீஅதியமானின் பூத உடலை அழித்தது. ஆனால் திங்கள் போன்ற குடையும் ஞாயிறு போன்ற ஒளியும் கொண்ட அதியமானின் புகழுடலை அழிக்க முடியாது.

‘எறிபுனக் குறவன் குறையல் அன்ன
 கரிபுற விறகின் ஈம ஒள்அழல்
 குறுகினும் குறுகுக குறுகாது சென்று
 விசும்புற நீளினும் நீள்க பகங்கதிர்த்
 திங்கள் அன்ன வெண்குடை
 ஒண்ஞாயி றன்னோன் புகழ்மா யலவே’⁹²

பண்பில் பழுதுவராமல் காத்தல்:

முத்து, மாணிக்கம், பொன் ஆகியவற்றால் ஆகிய அணிகலனில் பழுது வந்தால் அவற்றைச் சரி செய்பவரிடம் கொடுத்துச் சரி செய்யலாம். ஆனால் நல்ல சால்பில் பழுது வந்தால் அதைச் சரி செய்தல் அரிது. ஆதலின் தலைவி விரும்பிய தலைவனுக்கு அவளைக் கொடுத்து அவள் கற்பைக் காத்தல் நன்று எனத்தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றாள்.

‘முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும் அத்துணை
 நேர்வரும் குரைய கலம்கெடின்புணரும்
 சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின்
 மாசறக் கழீகி வயங்கு புகழ் நிறுத்தல்
 ஆசறு காட்சி ஐயர்க்கும் அந்நிலை
 எளிய என்னார் தொல்மருங்கறிஞர்’⁹³

வன்மைமென்மையால் வளம் பெறுதல் :

வன்மையான மலை காந்தள், ஆம்பல், அனிச்சம் குவளை, குறிஞ்சி, வெட்சி, வேரி, தேமா, மணிச்சிகை, கூவிளம், வாகை, குடசம், வகுளம், காயா, மருதம், கோங்கம், பிடவம், வாழை, வள்ளி, காஞ்சி, இலவம், வஞ்சி, பித்திகம், முல்லை, நாகம், பீரம் போன்ற மென்மையான மலர்களால் வனப்புப் பெறுதல் போல வன்மையான உள்ளம் மென்மையான பண்புகளால் வாழ்வில் வனப்புப்பெறும். குறிஞ்சிப்பாட்டில் கபிலர் வன்மையான குறிஞ்சியில் பூத்த மென்மையான மலர்களை விரித்துக் கூறுவர்.

‘ஒண்ணெங்காந்தாள் ஆம்பல் அனிச்சம்
 தண் கயக்குவளை குறிஞ்சிவெட்சி
 செங்கோடுவேரி தேமா மணிச்சிகை
 உரிதுநாறு தொத்து உந்தூழ் கூவிளம்
 எரிபுரை எறுழும், கன்னிகூவிரம்,
 பசும்பிடி வகுளம் பல்லிணர்க்காயா
 விரிமலர் ஆவிரை வேரல் சூரல்
 பயினி வானி பல்லிணர்க்கு ரவம்
 குருசிலை மருதம் விரிபூங்கோங்கம்
 போங்கம் திலகம் தேங்கமழ் பாதிரி
 கரந்தை குளவி கடிகமழ்கலிமா
 காஞ்சி மணிக்குலை கள்கமழ் நெய்தல்

பாங்கர்மரா அம்பல் பூந்தணக்கம்
 ஈங்கை இலவம் விங்கிணர்க் கொன்றை
 பகன்றை பலாசம் பல்பூம்பிண்டி
 தும்பை துழாஅய் சுடர்ப்பூந்தோன்றி
 நந்தி நறவம் நறும் புன்னாகம்
 நரந்தம் நாகம் நள்ளிருள் நாறு
 மாஇருங்குருந்தும் வேங்கையும் பிறவும்⁹⁴

தன்துயர்காணாத் தலைவன்:

தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் போர்க்களத்தில் தான் பிரிந்த தலைவியைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் தன்வெற்றிக்காகப் போர் செய்த படைகளின் தியாகத்தை எண்ணிக் கண்துயிலா திருந்தான்.

யானையின் துதிக்கை வெட்டப்பட்டுப் பாம்பு போல் சுருண்டு கிடந்தது. யானை தன் துதிக்கை வெட்டப்பட்ட நிலையிலும் வீரத்துடன் பொருதது. வீரர்கள் செஞ் சோற்றுக்கடன் கழித்துப் போர் செய்தனர். அம்புபாய்ந்த குதிரை செவிசாய்த்து உண்ணாது கிடந்தது.

‘மண்டமர் நசையொடு கண்படை பெறாஅது
 எடுத்தெறி எஃகம்பாய்தலின் புண்கூர்ந்து
 பிடிக்கணம் மறந்த வேழம் வேழத்தும்
 பாம்பு பதைப்பன்ன பரூஉக்கை துமியத்
 தேம்பாய் கண்ணி நல்வலம் திருத்திச்
 சோறுவயர்த்து ஒழிந்தோர் உள்ளியும் தோல்துமிபு
 வைந்நுனைப் பகழி மூழ்கலின் செவி சாய்த்து
 உண்ணாது உயங்கும்மா சிந்தித்தும்
 ஒருகைபள்ளி ஒற்றி ஒருகை
 முடியொடு கடகம் சேர்த்தி நெடிது நினைந்து
 பகைவார்ச் சுட்டிய படை கொள்ளோன்விரல்

அரசிருந்து பனிக்கும் முரசுமுழங்கு பாசறை
இன்துயில் வதியுநன் காணான் துயர் உழந்து^{'95}

புண்பட் டோரைப் பேற்றும் புனிதம் :

மக்களைப் புறப்பகை யிலிருந்து காக்கத் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து போர்க்களம் செல்வான். தலைவன் கடமை உணர்வால் தலைவிக் குடி நடிதான வாடை தலைவனுக்கு நல்வாடையாக விளங்கியது.

வாடை உடம்பையும் உள்ளத்தையும் வாட்டுகிறது. தன் வெற்றிக் காகப் போரிட்டுப் புண்பட்டு யானையை வீழ்த்திய வீரர்களைப் பாசறையில் கண்டு ஆறுதல் சொல்வான்.

‘ஒடையொடு பொலிந்த விளைநவில் யானை
நீள்திரள்தடக்கை நிலமிசைப்புரள
களிறுகளம் படுத்த பெருஞ்செய் ஆடவர்
ஒளிறுவாள் விழுப்புண் காணிய புறம்போந்து
வடந்தைத் தண்வளி எறிதொறும் நுடங்கித்
தெற்கேர்பு இறைஞ்சிய தலைய நன்பல்
பாண்டில் விளக்கின் பரு உச்சுடர் அழல
நள்ளென்யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்
சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்
பல ரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே^{'96}

பழியஞ்சிய பாவை:

தலைவன் தலைவியைக் காணக் கையுறையாகக் குறிஞ்சியில் நிறைந்து விளங்கும் காந்தட் பூவைக் கொண்டு வந்தான். மலையில் காந்தட் பூ எங்கும் நிறைந்திருந்தலின் தலைவி காந்தட் பூச்சூடின் யாரும் ஐயப்படுவர். தலைவி தலைவனோடு வைத்த உறவு அலராக எப்பக்கமும் பரவும் ஆதலின் தோழி காந்தட் கையுறையை மறுப்பாள்.

‘செங்களம்படக் கொன்ற வுணர்த்தேய்த்த
செங்கோல் அம்பின் செங்கோட்டுயானை
கழல்தொடிச் சேளய் குன்றம்
குருதிப்பூவின் குலைக்காந்தட்டே’⁹⁷

வேற்றுவரைவு நேர்ந்தால் தலைவியின் கற்புக்குக் குற்றம் வருமென்றஞ்சிய தோழி நற்றாயிடம் குறிகூறவந்த கட்டுவிச்சியிடம் தலைவன் மலையைப்பற்றிப்பாடிய பாட்டை மீண்டும் பாடுமாறு கூறி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நின்றாள்.

‘அவல் மகளே அகவல் மகளே
மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங்கூந்தல்
அகவல் மகளே பாடுகபாட்டே
இன்னும்பாடுக பொட்டே அவர்
நன்னெடுங்குன்றம் பாடிய பாட்டே’⁹⁸

நிலையாகத் தலைவி மனம் தலைவன் பால் நின்றது என்ற கருத்தை ஒளவை நிலை மண்டில ஆசிரியப்பாவால் பாடுபவர்.

உண்மைக்காதல் :

ஒரு நாளில் ஐவகைச் சிறு பொழுதிலும் தலைவன் தலைவியை மறவாமை உண்மைக்காதல். சிறுபொழுதிலும் மறக்கக்கூடாது என்ற கருத்தில் அள்ளூர் நன்முல்லையார் பாடலின் ஐவகைச் சிறுபொழுதையும் காட்டுவர்.

‘காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்
ஊர்துஞ்சயாமமும் விடியலும் என்றிப்
பொழுதிடை தெரியின் பொய்யே காமம்’⁹⁹

காலை, பகல், மாலை, யாமம், விடியல் என்பன ஒரு நாளினைப் பகுக்கும் ஐவகைச் சிறுபொழுது, தலைவி கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து

உற்றறியும் ஐம்புலனுக்கும் ஒருங்கே இன்பம் தருபவள் என்பதை ஐவகைச் சிறுபொழுதைக் காட்டிக் கூறுவர்.

நினைத்தேன் என்று தலைவன் கூறியதும் மறந்தீரோ என்று தலைவி கூறுவதாகக் குறள் கூறும்

‘உள்ளினேன் என்றேன்மற்று என்மறந்தீர் என்றென்னைப்
புல்லாள் புலத்தக்க னள்’¹⁰⁰

பொய்யாமை:

ஒருதலைவன் பொய்த்து விடுவானோ என்றஞ்சிக் கலங்குவாள். தலைவன் தலைவியைக் கூடிப் பேசியதற்குச் சான்று ஒன்றுமில்லை. ஒரு கொக்கு தனக்குரிய மீன் இரையில் கவனம் வைத்திருந்தது. அந்தக் கொக்கும் தலைவனோ டிருந்த தன்னைப் பார்க்கவில்லை. பொய்யாமை வாழ்வில் சிறந்த அறமாகும்.

‘பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப’¹⁰¹

எனத் தொல்காப்பியர் பொய்மையும் வழுவும் தோன்றிய பின்னரே திருமணச் சடங்குகள் தோன்றின என்பவர்.

‘யாருமில்லை த்தானேகள்வன்
தானது பொய்ப்பின்யான் எவன்செய்கோ
தினைத்தாள் அன்னசிறு பசும்கால
ஒழுகுநீர் ஆரல் பார்க்கும்
குருகும் உண்டுதான் மணந்த ஓன்றே’¹⁰²

உள்ளம் கலந்த உண்மைக்காதல் :

உடலுறவு மட்டும் உண்மைக்காதல் ஆகாது. உள்ளம் கலத்தலே உண்மைக்காதல். பங்கு என்ற சொல்லில் ‘கு’ என்ற வல்லெழுத்து ங் என்ற மெல்லெழுத்தோடு சேரும் போது தன் வன்மையைக் குறைத்துக்

கொள்ளும். விண்ணிலிருந்து பெய்த மென்மையான மழை நீரால் வன்மையான நிலம் மென்மை பெறும். விண்ணிலிருந்து பெய்த மழைநீர் தான் சேர்ந்த செம்மையான நிலத்தின் நிறத்தைப் பெற்றுச் செந்நீராகும். அது போலத் தலைவனும் தலைவியும் தாம் எவ்விடத்தில் பிறப்பினும் பிறந்த இடத்தை நினையாது ஒருவார்க்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து வாழ வேண்டும்.

வன்மையான் மூங்கில் குழலிசையும் மென்மையான யாழின் நரம்பிசையும் கலந்து இன்பம் தருதல் போலத் தலைவனும் தலைவியும் இல்லறத்தில் உள்ளம் ஒன்றிய அன்புடன் இன்புற்று வாழ வேண்டும்.

‘செம்புலப் பெயல் நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே’¹⁰³

‘குழலினிதுயாழ்னிது என்ப’¹⁰⁴

‘இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்
நீயாகியர் என் கணவனை
யானாகியர் நின்நெஞ்சநேர்பவளே’¹⁰⁵

வெம்மையான பாலைநிலத்தில் ஆண் யானை தனது பசியைப் பொறுத்துக் கொண்டு தனது பெண் யானையின் பசிநீங்க யாமரத்தின் பட்டையை உரித்துப்பிழிந்து அதன் சாற்றைக் கொடுக்கும்.

‘பிடிபசிகளை இய பெருங்கை வேழம்
மென்சினை யாஅம் பொளிக்கும்
அன்பின்’¹⁰⁶

அடிசுடும் தீப்போன்ற மணல் நிறைந்த பாலையில் சிறிதளவுள்ள நீர்த்துறையில் யானைக்கன்று கலக்கிக் குடித்து எஞ்சிய சிறிதளவு நீரைத் தன்பெண் யானை உண்டபிறகு எஞ்சி இருப்பதைத் தான் உண்ணும். இலையற்ற மரங்கள் திறைந்த பாலையில் ஆண்புறா பெண் புறாவிற்கு

வெம்மை தாக்காமல் தன் சிறகால் நிழல் பரப்பும். பசுமையான மூங்கிலும் வாடிய பாலையில் பெண்மான் வெம் மையால் துன்புறாமல் ஆண்மான் தன் நிழல் கொடுத்துக்காக்கும்.

‘அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்னாவம்மையால்
துடியடிக்கயந்தலைகலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப்பின் னுண்ணும் கனிறெனவும் உரைத்தனரே
இன்பத்தின் இகந்தொரீஇ இலை தீர்ந்த உலவையால்
துன்புறாஉம் தகையவே கா டென்றார் அக்காட்டுள்
அன்புகொள் மடப்பெடை அசை இயவருத்தத்தை
மென்சிறகரால் ஆற்றும் புறவும்என உரைத்தனரே
கல்மீசை வேய்வாடக் கனை எதிர்தெறுதலால்
துன்னறும் தகையவே காடேன்றார் அக்காட்டுள்
இன்னிழல் இன்மையான்வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தனிக்கும் கலை எனவும் உரைத்தனரே’¹⁰⁷

மகவன்பு:

உயர்திணைப் பொருளைப் போலவே அஃறிணை விலங்கும் தன்மகவின் மீது அன்பு கொள்ளுதலை ஐங்குறுநூறு விளக்கும். பெண்புலி ஈன்ற குட்டிக்காகப் ஆண்புலி பலாப்பழம் பறித்துப் புதரில் ஒளித்து வைக்கும். புலிக்குட்டி நடைபழ காத நிலையில் உள்ளது.

‘குறுங்கை இரும்புலிக் கோள்வல் ஏற்றை
நெடும்புதல் கானத்து மடப்பிடி ஈன்ற
நடுங்குநடைக்குழவி கொளீஇய பலவின்
பழந்தூங்கு கொழுதிழல் ஒளிக்கும் நாடன்’¹⁰⁸

கரும்பு தின்றயானை பக்கத்தில் நின்ற மலைக்கல்லைத் தன்கன்று என நினைத்துத் தழுவும்.

‘கரும்புணக் களித்த புகர்முகவேழம்
இரும்பிணர்த்துறுகல் பிடிசெத்துத் தழுஉம் நின்
குன்றுகெழுநல்நாட்டு’¹⁰⁹

தாய் இழந்த குட்டிக்குத் தினை ஊட்டி ஆண்பன்றிக் குட்டியைத் தழுவி உறங்கும்.

‘தாஅய் இழந்த தழுவரிக் குருளையொடு
வளமலைச்சிறுதினை உணிஇ கானவர்
வரைஒங்கு உயர்சிலைக்கேழல் உறங்கும்’¹¹⁰

பெண்குரங்கு தன்குட்டிக்குச் சிவந்த தளிரை ஊட்டும்

‘அந்தச் செயலைதுப் புறழ் ஒண்தளிர்
புன்தலை மந்திவன் புறழ் ஆரும்’¹¹¹

கருவில் இருக்கும் மகவின் புன்முறுவலை விட அருங்கானகம் கடந்து தேட இருக்கும் பொருள் பெரிதன்று பெற இருக்கும் பொருளினும் பெற இருக்கும் மகவு சிறந்தது என்று தலைவி தலைவனைச் செலவு அழுங்குவிப்பாள்.

‘வேனில் திங்கள் வெஞ்சுரம் இறந்து
செலவயர்ந்தனையால் நீயே; நன்று
நின் நயந்துறைவி கடுஞ்சூல் சிறுவன்
முறுவல் காண்டலின் இனிதோ
இறுவரை நாடநீ இறந்து செய் பொருளே’¹¹²

நாட்டுப்பற்று :

வீரர்கள் வீட்டை விட நாட்டையே பெரிதாகக் கருதினர். பகை வர்மதில் தாக்கி நுனி மழுங்கிய கொம்புகளுடைய யானையும், வேலும் கொண்ட வேந்தன் பகைவென்று நாடு செல்லும் போது தான் தலைவியைக் காண முடியும் என்ற தலைவன் கூற்றால் தலைவனின் நாட்டுப்பற்றைக் காணமுடிகிறது.

‘பெருந்தோள் மடவரல் காண்குவெம் தில்ல
நீள்மதில் அரணம் பாய்ந்தெனத் தொடிபிளந்து

வைந்நுதிமமுகிய தடங்கோட்டுயானை
 வென்வேல் வேந்தன் பகை தணிந்து
 இன்னும் நன்னாட்டு முன்னுதல் பெறினே'¹¹³

‘ஒண்ணுதல் காண்குறும் வேந்து வினைவிடினே’¹¹⁴

தலைவன் தலைவியர்குறையில் நிறைகாணல் :

இல்லறத்தில் ஒருவர் குறையில் மற்றொருவர் நிறைகாண வேண்டும். தன் கணவன் விரைந்து வருவார் எனத் தலைவி விரைந்து செய்யும் மோர்க் குழம்புப் பணியை மேற்கொண்டாள். துவைக்க வேண்டிய ஆடையைத் துவைத்தலைமறந்து உடுத்துக் கொண்டாள்.

தாளிக்கும்புகையால் குவளைக் கண்கள் கலங்கின. புளித்த மோர்க் குழம்பைப் பெய்த உணவை இனிது எனக்கூறித் தலைவன் உண்டான். அதனால் தலைவி மகிழ்ந்தாள். அந்த மகிழ்ச்சி வெளிக்காட்ட முடியாமல் செவிலி தலைவி எதிர் நின்றாள். புளித்தமோர்க்குழம்பின் புளிப்பை மறைத்து அதனைத் தீம்புளிப்பாகர் என்று தலைவன் புகழ்ந்து உண்டான். இல்லறத்தில் குறையைக் கூட நிறைவாகக் கருதிப் பாராட்ட வேண்டும்.

‘முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
 கழுவுறு கலிங் கம்கழா துடிஇ
 குவளை உண்கண்குய்ப்புகை கமழத்
 தான்துழந்தட்ட தீம்புளிப்பாகர்
 நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே’¹¹⁵

எது சமைத்தாலும் தலைவியின் கைப்பட்டது வானோர் அமிழ்தம் எனத்தலைவன் பாராட்ட வேண்டும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவர்.

‘ஏனது சுவைப்பினும் நீ கைதொட்டது
 வானோர் அமுதம் புரையுமால் எமக்கென’¹¹⁶

சேரலாதன்மான உணர்வு:

கரிகால் வளவன் வெண்ணிப் பறந்தலை என்ற போர்க்களத்தில் சேரலாதனொடு போர் செய்த போது கரிகாலன் விடுந்தவேல் சேரன் மார்பில் பாய்ந்து முதுகின் வழி ஊடுருவிச் சென்றது. அதனைப் புறப்புண் என நாணிச் சேரலாதன் வடக்கிருந்து உயிர்தீத்தான்.

சேரலாதன் மான உணர்வை மாமூலனாரும் வெண்ணிக் குயத்தியாரும் பாராட்டுவர்.

வெண்ணிக் குயத்தியார் வெற்றி பெற்ற கரிகாலனை விடவேல் முதுகின் வழிச் சென்ற புண்ணைப் புறப்புண் எனநாணி வடக்கிருந்து உயிர்தீத்த சேரலாதன் மிகநல்லன் என்று சேரலாதன் மான உணர்வைப் புகழ்வார்.

‘களிறுஇயல் யானைக்கரி கால்வளவ
சென்றமர்க் கடந்தநின் ஆற்றல் தோன்ற
வென்றோய் நின்னினும் நல்லன் என்றே
கலிகொள்யாணர் வெண்ணிப்பறந்தலை
மிகப்புகழ் உலகம் செய்தி
புறப்புண்நாணி வடக்கிருந்தோனே’¹¹⁷

‘கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலை
பொருது புண் நாணிய சேரலாதன்
அழிகாமருங்கின் வாள்வடக் கிருந்தென
இன்னா இன்னுரை கேட்ட சான்றோர்
அரும்பெறல் உலகத்து அவனொடுசெலீஇயர்
பெரும்பிறிது ஆகியாங்கு’¹¹⁸

தலையால ந்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் தகவு :

எத்தகைய செல்வம் பெறினும் பழியை விரும்பாதவன்.

‘தென்புல மருங்கின் விண்டுநிறைய
வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறினும்
பழிநமக்கு எழுக என்னாய்’¹¹⁹

அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கி விருப்பு வெறுப்பற்று
துலாக்கோல் போல் நடுநிலை தவறாத ஆன்றோர் அடங்கிய
அறங்கூறவையத்தாரைக் கொண்டவன். நன்றும் தீதும் கண்டாய்ந்து
அடக்கமும், அன்பும் அறனும் கொண்டு பழிதீர்ந்த பண்புடைய
புகழ்ச்சான்றோர்க்குக் காவிதிப்பட்டம் தந்தவன்.

‘அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கி
செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்து
ஞெமன்கோல் அன்னசெம்மைத்தாகிச்
சிறந்தகொள்கை அறங்கூறவையமும்’¹²⁰

‘நன்றும் தீதும் கண்டாய்ந்து அடக்கி
அன்பும் அறனும் ஒழியாது காத்து
பழிஒரிஇ உயர்ந்து பாய் புகழ்நிறைந்த
செம்மைசான்ற காவிதி மக்களும்’¹²¹

மெய்ப்பொருள் உணர்வு :

சிவபொருமான் திரிபுரம் எரித்து உலகைக் காத்ததுபோல ஆன்மா
ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலம் அழித்து இறைமை நிலை
காத்தல் வேண்டும்.

முருகன் சூரபத்மன், தாருகாசுரன், சிங்கமுகன் என்ற மூன்று
அசுரர்களை வீழ்த்தி விண்ணவரைக் காத்தது போல ஆன்மா ஆணவம்
கன்மம் மாயை என்ற மும்மலங்களை அழித்துப் பாவச் சிறையிலிருந்து
விடுபட வேண்டும். ஒன்றிய உடையுடன் வாழ்வதைவிட ஒன்றிய
உள்ளத்துடன் வாழ்வது சன்மார்க்க நெறியாகும். செல்வம் செல்லும்
தன்மைத்து.

வாமனன் மாபலியிடம் மூன்றடி மண் பெற்று வீடு கொடுத்தார். அது போல ஆன்மா ஆணவம், கன்மம் மாயை என்ற மும் மலம் விடுத்து இறையருள் பெற வேண்டும். கொடை, செல்வம், மாண்பு, இறையருள் முதலியன எல்லாம் தவத்தான் ஆகும்.

சிவந்திரிபுரம் எரித்தமை :

கணிச்சிப்படையும் முக்கண்ணும் கொண்ட சிவனார் முப்புரம் எரித்தார். மூன்று அவுணர்கள் பொற்கோட்டை, வெள்ளிக் கோட்டை, இரும்புக் கோட்டை ஆகிய கோட்டைகளை அமைத்து நினைத்த இடத்தில் அமர்ந்தனர். அதனால் உலகமக்கள் துன்புற்றனர். சிவனார் இமயத்தை வில்லாகவும், திருமாலை அம்பாகவும், பிரமனைத் தோரோட்டியாகவும் புவியைத் தேராகவும் கொண்டு திரிபுரத்தின் மீது படை எடுத்தார். திருமால் அம்பாக இருத்தலின் திரிபுரதகனத்தில் தன்பங்கு மிக முக்கியமானது என ஆணவம் கொண்டார். சிவபெருமான் புன்முறுவலால் எரித்தார்.

ஆன்மா ஆணவம், கன்மம் மாயை என்ற மும்மலங்களைப் பொற்கோட்டையாகவும் வெள்ளிக் கோட்டையாகவும், இரும்புக் கோட்டையாகவும் எண்ணிப்பாதுகாப்பு என நினைத்தது. அந்தமும்மலமும் இறையருளால் கரையும்.

மும்மலம் களைந்தால் தான் மெய்ப்பொருள் உணர்வும் உண்டாகும்.

‘மடங்கல்போல் சினை இமாயம்செய் அவுணனைக்
கடந்தடுமுன்பொடு முக்கண்ணான் மூவெயிலும்
உடன்றக்கால் முகம் போல ஒண்கதிர்நெறுதலின்
சீறரும்கணிச் சியோன் சினவலின் அவ்யெயில்
எற்பெற்றுதிர்வனபோல்’¹²²

ஒன்றிய உள்ளம்:

ஒன்றிய உடையுடன்வாழ் வதினும் ஒன்றிய உள்ளத்துடன் வாழ்வது உயர்ந்தசன்மார்க்க நெறி.

‘ஒன்றின் கூறாடை உடுப்பவரேஆயினும்
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை’¹²³

இளமுலையைப் பாராட்டுவதினும் தளர்முலை பாராட்டுவது
சிறந்தது.

‘இளமுலை பாராட்டினார் மற்றும் மார்பின்
தளர்முலைபாராட்டினையோ’¹²⁴

செல்வம் செல்லும்தன்மைத்து:

செல்வம் உண்மையாய் உழைத்தவர்க்குரிய உரிமையாகாது
பழவினை காரணமாகப் பெயர்ந்து பெயர்ந்து உறையும் தன்மை உடையது.

‘கிழவர் இன்னோர் என்னாது பொருள்தான்
பழ வினை மருங்கின் பெயர்பு பெயர்பு உறையும்’¹²⁴

சூர் மருங்கறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி

சூரபத்மன் சிவனை நோக்கித் தவம் செய்து சிவனது சக்தி தவிர
வேறெதுவும் தன்னைக் கொல்லா வரம் வாங்கினான். சக்தியின் ஞானவேல்
பெற்ற முருகன் ஆணை வடிவனான சூரபத்மன் மீது வேலினை ஏவினான்.
மாமர வடிவாக இருந்த சூரனை வேல் இரண்டாகப் பிளந்தது. ஒரு பகுதி
சேவற்சொடியாக முருகன்கையில் உயர்ந்தது. ஒருபகுதிமயிலாக
முருகனைச் சுமந்தது. குன்ற வடிவெடுத்து மாயையால் மயக்கிய தாருகா
சூரனை முருகன் வேல் வீழ்த்தியது. ஆணவ வடிவனான சூரபத்மனும் கன்ம
வடிவனான சிங்கமுகனும், மாயை வடிவனான தாருகாசூரனும் முருகனால்
ஆற்றல் இழந்தனர். இறைவன்தான் நினைந்தே ஆவணம், கன்மம், மாயை
என்ற மும்முலங்களில் ஆற்றலை வலுவிழக்கச் செய்ய இயலும்.

‘குன்றம் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து
விண்பொரு நெடுவரை குறிஞ்சிக்கிழவ!
சூர்மருங்கறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி’¹²⁵

வாமன அவதாரம் :

கைகளில் சங்கும் சக்கரமும், தாங்கிய திருமால் வானவர் வேண்டுகோட் கிணங்கத் தாவனாகிய மாபலிச் சக்கரவர்த்தியின் 100 ஆம் வேள்வியான கொடைவேள்வியில் வாமன அவதாரம் கொண்டு தவம் செய்ய மூன்றடி மண்கேட்டார்.

மாபலி வார்த்துக்கொடுக்கும் நீர்பட்டதும் குறுமால் நெடுமாலா கவளர்ந்து மண்ணை ஓரடியாகவும் விண்ணை ஓரடியாகவும் அளந்தார். மூன்றாவதடிக்கு மாபலிதன் தலையைக் காட்டினான். திருமால் மாபலிக்குத் திருவடி தீட்சையால் வீடுபேறு கொடுத்தார். இறைவன் மாபலியிடம் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களை இரவலாகப் பெற்று வீடு பேறு கொடுத்தார். மேகம் உவர்க் கடல் நீரைப் பெற்று மழை பொழிதல் போலத் திருமால் உவர்க்கும் மலங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு உயர்ந்த அருள்மழை வழங்கினார்.

‘நனந்தலை உலகம் வளைஇநேம்யொடு
வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை
நீர் செலநிமிர்ந்த மாஅல்போலப்
பாடிமிழ் பனிக்கடல் பருகி வலனேர்பு
கோடு கொண்டெழுந்த, கொடுஞ்செல வெழிலி
பெரும்பெயல் பொழிந்த’¹²⁶

தவத்தின் பெருமை :

தவம் செய்பவர் தம் ஆன்மா நல்வழிநிற்றற்குரிய நற்கருமம் செய்வார். ஆசைவலையுட்பட்டார் தவம் செய்பவர். அவம் செய்வார்.

‘தவம் செய்வார் தம்கருமம் செய்வார் மற்றல்லார்
அவம் செய்வார் ஆசையுள்பட்டு’¹²⁷

வண்மை, மாண்பு, வளம், தெய்வம் ஆகியவையெல்லாம் தவத்தான் ஆகுவன ஆகும்.

‘வண்மையும் மாண்பும் வளனும் எச்சமும்
தெய்வ மும்யாவதும் தவமுடையோர்க்கென’¹²⁸

குறிஞ்சித்திணை காட்டும் இசைமைக் கோட்பாடுகள்:

களவொழுக்கம் வெளிப்படுவதால் உண்டாகிய அலரால் வரும் பழி அஞ்சும்நிலை சமுதாயத்தில் உள்ளது.

குலதெய்வத்திற்குத் தேன்படைத்து மலர் தூவி வழிபாடும் இறைச்சிந்தனையைச் சமுதாயம் உயர்வாக எண்ணும். தலைவி தலைவனுக்கு இரவில் வரும் இடையூறு அஞ்சி இரவுக்குறிமறுத்த அன்புள்ளத்தைச் சங்கச் செய்யுள் புலப்படுத்தும்.

தினைப்புனத்தில் யானை வருவதால் நற்றாய் தலைவியைத் தினைப்புனக்காவலுக்கு அனுப்பாத தாயன்பைச் சங்க இலக்கியம் காட்டும் கற்றபொழுக்கச் சிறப்பை விரும்பித் தலைவி தலைவனுக்கு வரும் இடையூறு எண்ணி இரவுக் குறிமறுத்த செய்தி தலைவியின் தன்னலம்கருதாத் தன்மை புலப்படும்.

பெண் கொலை நரகம் தரும். பெண் கொலை புரிந்த நன்னனை வரலாறு இகழும்.

மருத்துவர் அறஉள்ளம், புகழ் உயிர்க்கு ஊதியம், வள்ளன்மை கொண்டான் சுற்றம் வளம் பெற்று வாழ்தல், அருளாக்கம் வளர்தல், மனவளம் பிழைப்பின் மண் வளம் பிழைத்தல், காதலைக்குறிப்பாகப் புலப்படுத்தும் அறத்தொடு நின்றல் ஆகிய குறிஞ்சித்திணை காட்டும் இசைமைக் கோட்பாடுகளைச் சங்கச் செய்யுட்களில் பரவலாகக் காணமுடிகிறது.

களவொழுக்க அலரச்சம்:

களவொழுக்கம் இருதிங்கள் கடத்தல் ஆகாது. ஆதலின் தோழி அலரச்சம் கூறித்தலைவனிடம் வரைவு அறிவுறுத்துவாள். பலாப்பழம் மரத்தில் கட்டப்பெற்ற தேன்கூட்டில் வீழ்ந்து தேன் வீணை தரையில் சிந்திச்

சிதையும். தேன் கூட்டுத்தேன் கட்டிய தேனியினுக்கும் பயன்படாது சிதையும். அதுபோலத் தலைவியின் மானம் அழகு தலைவனுக்கும் பயன்படாமல் வீணே சிதையும்.

‘சாரல் பலவின் கொழுந்துணர் நறும்பழம்
இருங்கடல்விடர் அளை வீழ்ந்தென வெற்பில்
பெருந்தேன் இறாஅல் சிதறும் நாடன்
பேரமக் மழைக்கண் கலிழத்தன்
சீருடை நல்நாட்டுச் செல்லும் அன்னாய்’¹²⁹

குன்றவர்கள் சந்தனக்கட்டைகளை எரித்துக் குளிர் காய்வர். சந்தன மணம் ஊரெங்கும் பரவும்.

களவொழுக்கஅலர் ஊரெங்கும் பரவியது. சந்தனக்கட்டை அருமையறியாத குன்றவர் அதனை வெட்டினர். அதுபோலத் தலைவி காதலறியாத பெற்றோர் வேற்று வரைவு உடன்பட்டனர். ஆதலின் கற்புக் காக்க உடன்போக்கு இன்றியமையாதது என வலியுறுத்தினாள்.

‘குன்றக்குறவன் ஆரம் அறுத்தென
நறும்புகை சூழ்ந்து காந்தள்நாறும்
வண்டிமிர்சுடர் நுதல் குறுமகள்
கொண்டனர் செல்வர்தம் குன்றுகெழுநாட்டே’¹³⁰

புகையால் காந்தள்மலர் வாடல்போல் அலரால் தலைவி வாடுவாள்.

இறைச்சிந்தனை :

விரைவில் மணம் நிகழவேண்டுமெனத் தலைவி மலைஉறை குலதெய்வத்திற்கு தேன்படைத்துக் காந்தள் மலர்தூவி வழிபாடு செய்தாள்.

‘குன்றக்குறவன் காதல் மடமகள்
மன்றவேங்கை மலர்சில கொண்டு
மலைஉறைகடவுள் குலமுதல்வழுத்தி
தேம்பலி செய்த ஈர்நறும்கையள்

மலர்ந்த காந்தள் நாறிக்

கலிழ்ந்த கண்ணள் எம் அணங்கியோளே '131

அன்புள்ளம் :

தலைவன் இரவில் தலைவியைக் காணவரும் வழியில் அஞ்சத்தக்க பன்றிகள் துணையொடு தினைமேய்ந்து மலையில் நடமாடும். அவற்றால் தலைவனுக்குத் துன்பம் வரக்கூடாதே எனத் தலைவி தோழிக்கு ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியால் அறத்தொடுநிற்பாள். விரைந்து வரைந்து கொள்ள வரைவைத் தலைவி வற்புறுத்துவாள். வன்மையான பன்றி கூடத்தன் துணையொடு உளைதலைவிரும்பும். மென்மையான தலைவன் தன்னுடன் உறையும் தலைவி வரைவு விரும்பாதிருத்தல் நன்றன்று எனத் தொழியிடம் அறத்தொடுநின்றாள்.

‘சிறுதினை மேய்ந்த தறுகண்பன்றி

துறுகல் அடுக்கத்துத் துணையொடு வதியும்

இலங்குமலை நாடன் வருஉம்

மருந்தும் அறியும்கொல் தோழி அவன் விருப்பே '132

தாயன்பு:

தலைவி தினைப்புனம் காக்கச் செல்வது வழக்கம். அங்கு தலைவன் தலைவியைக் கண்டு செல்வான். மலைத்தினைப் புனத்தில் யானைகள் இயங்குதலின் நற்றாய் தலைவியைத் தினைப்புனக்காவலுக்கு அனுப்பவில்லை. தினைப் புனக்காவலை விடச் செல்வ மகளைக் காப்பது நாற்றாயின் முதற்கடமை ஆயிற்று. இரவுக்குறி இடையீடும் இற்செறிப்பும் கூறித்தோழி தலைவனை வரைவறிவுறுத்தினாள்.

‘சாரல் புறத்த பெருங் குரல் சிறுதினைப்

பேரமர் மழைக்கண் கொடிச்சி கடியவும்

சோலைச் சிறுகிளி உண்ணும்நாட

ஆரிருள் பெருகினவாரல்

கோட்டுமா வழங்கும் காட்டகநெறியே '133

புதல்வன் ஈன்றதாய் முலைவாய் கசக்கிப் பால் கொடுப்பாள்.

‘புதல்வன் ஈன்ற பூங்கண்மடந்தை
முலைவாய் உறுக்கும் கைபோல் காந்தட்
குலைவாய்தோயும் கொழுமடல்வாழை’¹³⁴

கற்பொழுக்கச் சிறப்பு :

தலைவன் களவொழுக்கம் விரும்பி வருவான். தலைவிபுதுநலம் இழந்தமையைத் தலைவனிடம் கூறி இருள்போன்ற களஒழுக்கம் விடுத்து நிலவு போன்ற ஒளியுடைய கற்பொழுக்கம் விளக்கத் தம் வீட்டிற்கு வரைவு வேண்டி வருமாறு தோழி தலைவனிடம் வற்புறுத்துவாள்.

‘இவளே
நின்சொல் கொண்ட என் சொல்தேறி
பசுநனை ஞாழல் பல்சினை ஒருசிறை
புதுநலன் இழந்த புலம்புமார் உடையள்
உதுக்காண் தெய்ய உள்ளல் வேண்டும்
நிலவும் இருளும் போலப் புலவுத்திரை
கடலும் கானலும் தோன்றும்
மடல்தாழ் பெண்ணைஎம் சிறுநல் ஊரே’¹³⁵

தன்னலம் கருதாத் தகைசால் பூங்கொடி:

தலைவன் இரவில் தலைவியைக் காண வருகிறான். அவன் வரும் வழி யானை புலியைத் தாக்கிக் கொல்லும் அஞ்சத்தக்க நிலை உடையது. தலைவன் தனக்குத்தரும் உடலின்பம் கருதாது தலைவி தலைவன் வரும் ஆறுகுறித்து அஞ்சுவாள்.

யானை புலியைத் தாக்கும் ஒலியை அருவி ஒலி அடக்கிவிடும்.

‘ஒலிவெள் ளருவி ஓங்குமலை நாடன்
சிறுகட் பெருங்களிறு வயப்புலிதாக்கி

115

மருத்துவன் அறஉள்ளம்:

வாதம், பித்தம், சிலேட்டுமம் என்ற மூன்று நாடிகளும் அளவோடு இயங்க வேண்டும். உடலில் காற்று, தீ, நீர் என்ற மூன்றும் அளவோடு வைத்திருத்தலே மூன்று நாடிகளின் பணியாகும்.

‘மிகினும் குறையினும் நோய் செய்யும் நூலோர்
வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று’¹³⁸

நோய்வந்தால் நோய்க்குரிய எந்தநாடி மிகுந்துள்ளது என அறிந்து அதன்வேகம் தணிக்க மருந்து தருதல் வேண்டும். மருந்து தரும்போது நோயாளன் விரும்புவதை அருந்துதலைத் தவிர்த்து நோயின் மிகுதியும் குறையும் ஆய்ந்து மருந்து கொடுத்தல் வேண்டும்.

மருத்துவன் அறவோராக இருத்தல் வேண்டும்.

‘மனத்துக்கண்மாசில னாதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீபிற’¹³⁸

மருத்துவன் மனம் தேன்மனமாக இருத்தல் வேண்டும். நோயாள னிடமிருந்து பொருள் பறிக்கும் ஊன்மனமாக இருத்தல்தகாது. மருத்துவன் போலத் தலைவன் நம் பிரிவு நோயின் தன்மையும் காரணமும் அறிந்து பிரிவாற்றாமைக்கு மருந்து கொடுத்தல் வேண்டும்.

தலைவியின் கைக்குப் பொன்வளையல் அழகு தராது. தலைவியின் பிரிவு நோய்க்கு வரைவே மருந்தாகும். தலைவியை நோயாளியாகவும், பிரிவாற்றாமையை நோயாகவும், தலைவனை மருத்து வராகவும் நற்றங் கொற்றனார் நற்றிணைப்பாடலில் உருவகம் செய்வார்.

‘திருந்துகோல் எல்வளை வேண்டியான் அழவும்
அரும்பிணி உறுநர்க்கு வேட்டது கொடாஅது
மருந்தாய்ந்து கொடுத்த அறவோன் போல
என்ஐ வாழிய பலவே மன்னிய

மலைகொழு நாடனொடு நம்மிடைச்சிறிய
தலைப்பிரிவு உண்மை அறிவான் போல
நீப்ப நீங்காது வரின்வரை அமைந்து
தோள்பழி மறைக்கும் உதவி
போக்கில் பொலந்தொடி செநீஇயோளே¹³⁹

மேற் காண் பாடலில் நற்றங்கொற்றனாரின் மருத்து வப்புலமை புலனாகும்.

தலைவியோடு உடன் உறைதலே தலைவிக்கு உயிர் என்பது ஒளவையார் கருத்து.

‘காதலர்
ஒருநாள்கழியினும் உயிர்வேறு படுஉம்
பொம்மல்ஓதி¹⁴⁰

இசைபட வாழ்தல் உயிர்க்கும் ஊதியம் :

உடல் வளர்க்கும் ஊதியம் பொருள். உயிரை வளர்க்கும் ஊதியம் ஈகையினால் வரும்புகழ். புகழ் தோன்ற நல்லவை செய்து வாழ்வோர் செல்வம் நாள்தோறும் வளரும் எனக்கபிலர் கூறுவர்.

‘ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு¹⁴¹

உயிர்க்கு என்று பிறப்பு வாய்பாட்டில் மேற்காண் குறள் நிறைவுறும். ஈந்து புகழ் உடல் பெற்றோர் மீண்டும் பூத உடல் பெற்றுப்பிறத்தல் இல்லை.

புகழ் தோன்ற வாழ்வார் செல்வம் வளர்தல் போல யானை புலியை விடுத்து கருங்கால் வேங்கை மரத்தைத் தாக்கிச்சினம் தணியும்.

‘இசைபட வாழ்பவர் செல்வம் போல
காண்தொறும் பொலியும் கதழ்வாய் வேழம்
இருங்காழ் வயப் புலிவொஃஇ அயலது

கருங்கால் வேங்கை ஊறு பட மற்ற
பெருங்சினம் தணியும் குன்றநாடன்¹⁴²

வள்ளன்மைச் சுற்றம் வளத்துடன் வாழ்தல் :

கொடை வள்ளலின் சுற்றம் வளமுடன் வாழ்தல் போல் யானை
உண்ண வளைந்து கொடுத்த தினைப்புனத்தைச் சுற்றிய மலைப்பகுதி
வளை, கூதளம் முதலியன பூக்களுடன் பொலித்து விளங்கும்.

கொடுப்பதைத் தடுக்காதவன் சுற்றம் உண்ணுணவும் உடுக்க
உடையும் பெற்று நீடுவாழும் என்பதை வள்ளுவர் எதிர் மறைமுகத்தான்
கூறுவர்.

‘கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூஉம்
உண்பதூஉம் இன்றிக்கெடும்’¹⁴³

கொடைவள்ளல் உண்ண உணவும் உடுக்க உடையும் பெற்று
என்றும் வாழ்வான்.

‘முறஞ்செவி யானைத் தடக்கையின் தடைஇ
இறைஞ்சிய குரல பைந்தாள் செந்தினை
இரையோன் வண்மைபோல பலஉடன்
கிளை யொடு உண்ணும் வளைவாய்ப்பாசினம்
குல்லை குளவி கூதளம் குவளை
இல்லமொடு மிடைந்த ஈர்ந்தண் கண்ணியன்’¹⁴⁴

அருளாக்கம் வளர்தல்:

அருள்உள்ளம் கொண்டவன் செல்வம் நாளும் வளர்ந்து பொலிவு
பெறும். அது போலத் தலைவன் மணக்கவரும் செய்திகேட்ட தலைவியின்
பொலிவு நாளும் வளரும்.

‘அருள்வல் லான்ஆக்கம்போல் அணிபெறும்’¹⁴⁵

மனவளம் பிழைப்பின் மண்வளம் பிழைக்கும்:

மக்கள் மனவளம் பிழைப்பின் வாழும் மலை வளம் பிழைக்கும்.
மக்கள் அறநெறி பிழைத்தால் மலையில் வள்ளிக்கிழக்கு விளையாது.
மலையில் தேன் கிடைக்காது. தினப்புனம் நன்கு விளையாது.

‘சிறுகுடியிரே சிறுகுடியிரே

வள்ளி கீழ்விழாவரை மிசைத்தேன்தொடா

கொல்லை குரல்வாங்கி ஈனா - மலைவாழ்நர்

அல்ல புரிந்தொழுக லான்’¹⁴⁶

காதலைக் குறிப்பாகப்புலப்படுத்தும் நாகரிகநிலை :

காதலை வெளிப்படையாகப் பேசுதல் பெண்மையின் நாகரிகமன்று.
ஆதலால் தலைவியும் தோழியும் இறைச்சிந்தனை பற்றிய குரவைக்
கூத்துப்பாட்டின் வாயிலாகவும், சந்தன உரலில் தினையை இட்டுப்பாடும்
உலக்கைப்பாட்டின் வாயிலாகவும் காதலைக் குறிப்பாகப்புலப்படுத்தும்
அறத்தொடுநிற்றல் உத்தியைக் கையாள்வர். முத்துப்பதித்தயானைத்தந்தம்
உலக்கையாகப் பயன்படும்.

குரவைக் கூத்துப்பாட்டிலும், உலக்கைப்பாட்டிலும் அவ்வச்
சந்தங்களைக் கபிலர் கையாள்வர். வரை உறைசெய்தவம் உவப்ப உவந்து,
குரவைதழீ இயாம்பாடக்குரவையுள் கொண்டு நிலைமூன்றடிபாடிக்காண்

‘நன்னாள்தலைவரும் எல்லை நமர்மலைத்

தன்நாண்தாம் தாங்குவார்என் நோற்றனர்கொல்

புனவேங்கைத்தாதுறைக்கும் பொன்னறைமுன்றில்

நனவில் புணர்ச்சி நடக்கலும் ஆங்கே

கனவில் புணர்ச்சி கடிதுமாம் அன்றோ’¹⁴⁷

அகவினம்பாடுவாம் தோழி அமார்க்கண்

நகைமொழி நல்லவர் நாணும் நிலைபோல்

தகைகொண்ட ஏனலுள் தாழ்குரல் உரீஇ

முகைவளர் சாந்துரல் முத்தார்மருப்பின்
வகைசால் உலக்கை வயின் வயின்ஓச்சி
பகையில் நோய்செய்தான் பயமலை ஏத்தி
அகவினம் பாடுவாம் நாம்.

‘புரிவிரி புதைதுதை பூத்ததந்த தாழ்சினை
தளிரன்ன எழில்மேனி நகைவாடநோய் செய்தான்
அருவரை அடுக்கம்நாம் அழித்தொன்றுபாடுவாம்’¹⁴⁸

தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றது :

தெருவில் மணற் சிற்றிலைச் சிதைத்த ஒருவன் நம்இல்லத்தில் வந்து
தண்ணீர் கேட்டுநின்றான். அன்னை தண்ணீர் கொடுக்கக் கூறினாள்.
பொற்செம்பில் தண்ணீர் கொடுத்தேன். அவன் என் வளைக் கை
பற்றினான். அன்னாய்! இவன் செய்தது என் என்றேன். அன்னை வெளியே
வந்தாள். உண்ணுநீர்விக்கினான் என்றாள். கடைக்கண்ணால் என்னை
நோக்கினான் என்றுதலைவி தோழிக்குத்தன் காதலை வெளிப்படுத்தி
அறத்தொடுநின்றாள்.

‘சுடர்த்தொடீஇ கேளாப் தெருவில் நாம் ஆடும்
மணற்சிற்றில் காலில் சிதையா அடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யும் சிறுபட்டி மேலோர்நாள்
அன்னையும் யானும் இருந்தோமா! இல்லீரே
உண்ணுநீர் வேட்டேன் என வந்தாற் கன்னை
அடர்பொன்சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழாய்
உண்ணுநீர் ஊட்டிவா என்றாள் எனயானும்
தன்னை அறியாது சென்றேன்மற் றென்னை
வளைமுன்கை நலியத் தெருமந் திட்டு
அன்னாய் இவனொருவன் செய்தது காண் என்றேனா
அன்னை அலறிப்படர்தரத் தன்னை யான்

உண்ணுநீர் விக் கினான் என்றோனா அன்னையும்
தன்னைப்புறம் பழித்து நீவ மற்றென்னைக்
கடைக்கணால் கொல்வான்போல் நோக்கி நகைக்கூட்டம்
செய்தானக் கள்வன் மகன் '149

கள்ளாகிய தேன்போன்றவன் எனும் பொருளில் கள்வன் என்று
தலைவனைக் குறிப்பிட்டான்.

முல்லைத்திணைகாட்டும் இசைமைக்கோட்பாடுகள்:

மனைவி மக்களோடு நடத்தும் இல்லற இன்பம் எவ்வுலகிலும்
இல்லை என ஐங்குறுநூறு கூறும்.

தலைவன் கூறிய கார் காலத்தில் தலைவன் வராமே குறித்துத்
தலைவி வருந்துதல் தலைவியின் தளராத அன்பை விளக்கும்.

இல்லறப்பெருமை :

புதல்வனோடு தலைவனும் தலைவியும் நடத்தும் இல்லற இன்பம்
உம்பர் உலகிலும் பெறுதற்கரிது. தந்தை புதல்வனைத் தழுவினன்.
இருவரையும் தாய் தழுவினள். இந்த இல்லற இன்பத்திற்கு உலகத்தையே
கொடுப்பினும் தகும். குட்டியோடு படுத்திருக்கும் ஆண்மான் போலவும்
பெண் மான்போலவும் தலைவன் தலைவி தன் மகவோடு காட்சிதருவர்.

‘மறியிடைப்படுத்த மான்பிணைபோல
புதல்வன் நடுவணன் ஆக நன்றும்
இனிது மன்ற அவர் கிடக்கை முனிவின்று
நீல்நிற வியலகம் கவைஇய
ஈனும் உம்பரும்பெறலருங்குரைத்தே’¹⁵⁰

‘புதல்வன்க வையினன் தந்தை மென்மொழிப்
புதல்வன்தாயோ இருவரும் கவைஇயனள்
இனிதுமன்ற சுவர் கிடக்கை
நளிஇரும் பரப்பின் இவ்வுலகுடன் பெறுமே’¹⁵¹

தலைவன் பால் தாழா அன்பு :

கார்காலத்தில் வருவதாகத்தலைவன் கூறிச்சென்றான். கார்காலம் வந்தது. முல்லை மலர்கள் தொகுப்பாக இருந்து மலர்ந்து சிரிக்கின்றன. ஆனால் தலைவி கார்மேகம் எனக்கண்ணீர் விட்டு அழுவாள். கார்காலம் தலைவியோடு சேர்ந்து கண்ணீரைக் கொட்டுவதற்கு மாறாக முல்லை காட்டிச் சிரித்தது. தலைவன் பால் தலைவி கொண்ட தாழாத அன்பு புலனாகும். பொருள்வளம் கருதிச் சென்ற தலைவன் தலைவியின் பொலிவு வளம் சுருங்கலைக் கருதாது சென்றான்.

‘இளமைபாராள் வளம்நசை இச்சென்றோர்
இவணும்வாரர் எவணரோஎனப்
பெயல்புறம் தந்த பூங்கொடி முல்லைத்
தொகுமுனக இலங்கெயிறாக
நகுமேதோழி நறுந்தண் காரே’¹⁵²

பாலைத்திணைகாட்டும் இசைமைக் கோட்பாடுகள் :

தலைவன் சென்றபாலை வழித்துன்பம் கருதிய தலைவியின் அன்பு, தலைவி உடன் போக்கின் போது புலம்பு நற்றாய் அன்பு, பிரிவாற்றாத தலைவியின் பேரன்பு மழைகண்ட உழவன் உழுது நிலத்தால் பயன் பெறுதல் போலத் தலைவியின் பேரன்பு நினைக்கும் தலைவன் அன்பு, தலைவனை உயிரெனக்கருதும் தலைவியின் அன்பு, பிறர்க்கெனவாழும் அருள் உள்ளம், மகவன்பு, முயற்சி திருவினை ஆக்கல், சுற்றம் பேணும் தூய்மை, இன்மை எள்ளப்பெறல், நடுகல்வழிபாடு, தீ நெறிப்பொருள் தீமைதரல், இளமை நிலையாமை, பொய்ச்சாட்சியின் புன்மை, மடியின்மை போன்ற பாலைத்திணை காட்டும் இசைமைக் கோட்பாடுகள் இப்பகுதியில் விளக்கம் பெற்றுற்றன.

பாலையின் பாழ்வழி நினைத்த பாவை அன்பு :

பாலை சார்ந்த அருஞ் சுரத்தில் கோவலர் ஆநிரை மேய்த்தனர். பகக்களுக்கும் மேயக்கும் இடையர்கட்கும் தண்ணீர் கிடைக்கப்

பசுமேய்க்கும் கோலால் மணலில் நீர்வேட் கைதீர்க்க ஊற்றுத் தோண்டினர். சிறிதளவு உள்ள ஊற்றுநீரை யானை குடித்தது. குடிநீர் கிடைக்காத கொடுஞ்சுரத்தின் வழிப்பொருள் வயிற்பிரிந்த தலைவனை நினைத்துத் தலைவியின் அன்புள்ளம் துயருற்றது.

‘கல்லாக்கோவலர் கோலில் தோண்டிய
ஆன்றிர்ப்பத்தல் யானைவெளவும்
கல்லதரிக் கவலை செல்லின்மெல்லியல்
பல்நெடுங்கூந்தல் புலம்பும்
வயமான்தோன்றல் வல்லா தீமே’¹⁵³ 146-

வாவல் பறவை வேம்பின்பழம் தின்னும் மாலை தலைவன் பிரிந்து சென்ற நாட்டு இல்லை போலும், தலைவன் வருவதாகக் கூறிச் சென்ற கார்ப்பருவம் வந்தது. அவர் இன்னும் வந்திலர் எனத்தலைவி தலைவன் பால் அன்பு கொண்டு வருந்தினள்.

‘அம்ம வாழிதோழி சிறியிலை
குறுஞ்சினை வேம்பின் நறும்பழம் உணிய
வாவல் உகக்கும்மாலையும்
இன்றுகொல்தோழி அவர் சென்ற நாட்டே’¹⁵⁴

தாயன்பு :

தலைவி தனது வீட்டில் சிலம்புகழி நோன்பு செய்யாது தலைவன் உடன் சென்றாள்.

யானைகள் நீர் வேட்கையோடு அலையும் வழியே தலைவனுடன் சென்ற தலைவி விளையாடிய பந்தும் பாவையும், கழங்கும், கிளியும், பாவையும், பாவையும் காணுந்தொறும் துன்பம் மிகும் என நற்றாய் கூறும் கூற்றில் நற்றாய் தலைவிபால் வைத்திருந்த பேரன்பு புலனாம்.

‘நீர்நசைக்கு ஊக்கிய உயவல் யானை
இயம்புணர் தூம்பின் உயிர்க்கும் சத்தம்

சென்றனள் மன்றன் மகளே
பந்தும் பாவையும் கழங்குமெமக்கொழித்தே’¹⁵⁵

‘இது என் பானவக் சினியநன் பாவை
இதுஎன் பைங்கினிஎடுத்த பைங்கினி
இதுஎன் பூவைக்கினியசொல் பூவைஎன்று
அலமருநோக்கின் நலம்வரு சுடர் நுதல்
காண்தொறும் காண்தொறும்கலங்க
நீங்கினளோஎன் பூங்க ணோளே’¹⁵⁶

உடன்போகிய தலைமகன் தலைவியோடு மீள்தற்பொருட்டுக் கரையு
மாறு காக்கையிடம் நற்றாய் வேண்டுவாள். நன்னிமித்தம் காட்டிக் கரையில்
பச்சூன் சோறு காக்கை சுற்றத்தோடு உண்ணத் தருவதாக நற்றாய்
நவின்றாள்.

‘மறுவில் தூவிச் சிறுகிருங் காக்கை
அன்புடை மரபினின் கிளையோடு ஆரப்
பச்சூன்பெய்த பைந்நிண வல்சி
பொலம்புனை கலத்தில் தருகுவென்மாதோ
வெஞ்சின விறல்வேல் காளையொடு
அஞ்சில் ஓதியை வரக்கரைந்தீமே’¹⁵⁷

பிரிவாற்றாப் பெரியவன் அன்பு :

பாலை வெம்மையால் பொரிந்த ஓமை மரக் கிளையிலிருக்கும்
ஆண்புறா தன் பெண்புறாவை அழைக்கும் சுரத்தின் வழியே பொருள்
வயின் பிரிந்த தலைவன் பிரிவாற்றார் என என்னிடம் சொல்லாது சென்றார்.
யானை ஓமைபரப் பட்டையை உரித்துண்ணும். அதுபோல ஊர் என்
மெலிவுகண்டு அலர்தூற்றம் என்றுதலைவி தோழியிடம் துன்புற்றுரைப்பாள்.

‘கானயானை தோல் நயந்துண்ட
பெரிதாள் ஓமைவளி பொருநெடுஞ்சினை

அலங்கல் உலவை ஏறிஒய்யெனப்
 புலம்புதருகுரல புறவுப்பெடை பயிரும்
 அத்தம் நண்ணிய அருங்குடிச்சீறூர்ச்
 சேர்ந்தனர் கொல்லோ தாமேயாம்தமக்கு
 ஒல்லேம் என்ற தப்பற்குச்
 சொல்லாது ஏகல் வல்லுவோரே'¹⁵⁸

தலைவன் அன்பு :

ஓர் ஏர் வைத்திருக்கும் உழவன் மழைபெய்ததும் தன்நிலத்தை உழ
 விரைந்தோடுவான். அதுபோலத் தலைவன் வினை முற்றியதும்
 கார்ப்பருவம் வந்ததும் தலைவியை நோக்கி விரைவான்.

உழவன்தனக்குரிய நிலத்தை உழுது பயிரிட் டு அதன் பயனை நுகர்
 தல்போலத் தலைவன் தனக்குரிய தலைவியை நன்கு பேணி இல்லறப்பயன்
 அடை வான்.

‘ஈரம்பட்ட செல்விப் பைம்புனத்து
 ஓர் ஏர் உழவன்போல
 பெருவிதுப் புற்றன் றால்நோகோ யானே’¹⁵⁹

தலைவனை உயிரெனக்கருதல் :

தலைவன் தனது கடமையை உயிராகக் கருதுவான். தலைவி
 தலைவனை உயிராகக் கருதுவாள். தலைவன்புறக் கடமைகளை உயிராகப்
 பேணி நாட்டையும் வீட்டையும் காப்பான். தலைவி அக்கடமை செய்யும்
 தலைவனை உயிரெனப் பேணுவாள்.

‘வினையே ஆடவர்க்குயிரே வாள்நுதல்
 மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்’¹⁶⁰

தலைவி தனது வயலில் அண்மையில் ஈன்றபசு விளைபயிரைத்
 தின்னத்தான் விளையாடும் பந்தால் எறிந்து ஆவைத்துரத்தினள். பாவை
 வைத்து விளையாடித் தேனும்பாலும் உண்ணமறுக்கும் செல்வி உயிரனைய
 தலைவனுடன் தாயைப் பிரிந்து உடன் போக்கில் சென்றாள்.

‘இல்எழுவயலை ஈற்றா தின்றெனப்
 பந்துநிலத் தெளிந்து பாவைநிக்கி
 அவ்வயிறு அலைத்த என் செவ்வியல் குறுமகள்
 யானும்தாயும் மடுப்பதேனொடு
 தீம்பால் உண்ணாள் விங்குவனள் விம்மி
 நெருநலும் அனையர் மன்னே! இன்றே
 மையணற்காளை பொய் புகவாக
 அருஞ்சுரம் இறந்தனள் என்பதன்
 முருந்தேர் வெண்பல் முகிழ்நகை திறந்தே’¹⁶¹

பிறர்க்கென முயலும் பேர நள் நெஞ்சம் :

ஆண்யானை நீர் மொண்டு பெண் யானைக்குக் கொடுக்க ஓடும்
 அரும்சுரம் கடந்து தலைவன் அறவழியில் பொருள் தேடச் சென்றுள்ளார்.
 அறவழியில் தேடிய பொருள் இன்பம் தரும். அறவழியில் தேடாப் பொருள்
 துன்பம் தரும் எனவே நூல்கள்

‘அறம்பொருள் இன்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே’¹⁶²

என்று அறவழியில் வரும் பொருளைப்புகழும், அறவழியில் தேடிய
 பொருளைத் தன்னலத்திற்குப் பயன்படுத்தாமல் பெரும்பாலும் பொது
 நலத்திற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும். பிறர்க்கெனமுயலும் பேர நள்ளெஞ்ச
 மொடு பொருள் வயின் பிரிந்த தலைவன் சென்ற வழியில் பெண்
 யானைக்கு நீர் கொண்டு செல்லும் ஆண்யானையைப் பார்த்து விரைவில்
 நமைக்காண வருவார் என்றதலைவி தோழிக்குக் கூறினான். இக்கருத்தைக்
 கீழ்க்காணுமாறு புறநானூறு கூறும்.

‘தமக்கென முயலா றோன்நாள்

பிறர்க்கொன முயலுநர் உண்மையானே’¹⁶³

யாமரத்தில் நிறம்மாறும் ஒந்திகுளிர்மை குறித்து ஏறும். யானைகல்
 லூற்றில் சிறிதளவு ஊறிய நீரைத் தந்துணைக்கு மொண்டு கொண்டு
 செல்லும்.

‘கல்ஊற்று ஈண்டகயன்அற வாங்கி
 இரும்பிணர்த் தடக்கை நீட்டி நீர் நொண்டு
 பெருங்கையானைபிடி எதிர்ஓடும்
 கானம்வெம்பிய வறங்கூர் கடத்திடை
 வேனில் ஓதி நிறம் பெயர் முதுபோத்து
 பாண்யாழ்கடைய வாங்கிப் பாங்கர்
 நெடுநிலையாஅம் ஏறும் தொழில
 பிளர்ச்சென முயலும் பேரருள்நெஞ்சமொடு
 காமர் பொருட்பிணிக்போகிய
 நாம் வெம்காதலர் சென்ற ஆறே’¹⁶⁴

பொருந்தும் நல்வழியில் பயன்படும் வகையில் செலவு செய்வது தான் பொருள்.

பொருளால் பொருள் பொதிந்த வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும். வாழ்வு பொருளுள்ள வாழ்வாக இருத்தல் வேண்டும். பொருள்பட வாழும் பொருள் வாழ்வு இம்மையில் பயன்தரும். அருள்வாழ்வு மறுமைக்குப் பயன்தரும்.

‘அருளிலார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை பொருள் இலார்க்கு
 இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு’¹⁶⁵

அன்பு வழியிலும் அருள்வழியிலும் வரும் பொருள் ஆக்கம் தரும். அன்புவழியிலும் அருள்வழியிலும் வராத பொருள் அழிவுதரும்.

‘அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
 புல்லார் புரள விடல்’¹⁶⁶

தனக்கு மிஞ்சியது தானம் ஒன்றுதான் பிறர்க்கு ஈந்தவர் தனக்குத்தானே புண்ணியம் ஈந்தவர். பொருள் அருஞ்செயல் கட்குப் பயன்பட வேண்டும்.

‘அருஞ்செயல் பொருட் பிணிப் பிரிந்தரைக’¹⁶⁷

மகவன்பு :

புலியோடு போர் செய்த செங்கோட்டு யானை தன்துணைக்கும் தன் கன்றுக்கும் வேங்கை மரத்தின் பொற்பூக்களை உதிர்த்துக் கவளமாக்கி ஊட்டும் அன்புக் காட்சியைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ காட்டுவர்.

‘புலிபொரச் சிவந்த புலாலம் செங்கோட்டு
ஒலியல் முத்தம் ஆர்ப்பவலி சிறந்து
வன்சுவல் பராரை முருக்கிக் கன்றொடு
மடப்பிடி தழி இய தடக்கைவேழம்
தேன் செய் பெருங்கிளை இரிய வேங்கைப்
பொன்புரை கவளம் புறம் தருபு ஊட்டும்
மாமலை விடரம் கனவஇ காண்வர
கண்டிசின் வாழியோ குறுமகள்’¹⁶⁸

யானை தன் பிடிக்கும் கன்றுக்கும் மூங்கில் முளைபறித்தூட்டும்.

‘ஈன்றுநாள் உலந்த மெல்நடை மடப்பிடி
கன்றுபசி களையிய பைங்கண்யானை
முற்றா மூங்கில் முளைதருபு ஊட்டும்’¹⁶⁹

முயற்சி திருவினை ஆக்கும் :

‘தெய்வத்தான் ஆகா தெனின் உம்முயற்சி
மெய்வருத்தக் கூலிதரும்’¹⁷⁰

என வள்ளுவர் முயற்சியின் பெருமையை உணர்த்துவார். முயற்சி புகழும், இன்பமும் ஈகையும் தந்து உயர்ச்சி தரும்.

ஒருவருக்குக் கைகால் முதலிய உறுப்புக் குறைபாடு பழியன்று. ஆனால் அறியவேண்டுவன அறிந்து முயற்சி செய்யாமலிருப்பதே பழியாகும்.

‘பொறியின்மை பார்க்கும் பழியன் றறிவறிந்து
ஆள்வினை இன்மை பழி’¹⁷²

‘முயற்சி திருவினை ஆக்கும்’¹⁷²

முயற்சியின் பெருமையினைக் கருவூர்க் கோசனார் பின்வருமாறு கூறுவர்.

‘இசையும் இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும்

அசையுநர் இருந்தோர்க் கரும்புணர்வு ஈன்ம்’¹⁷³

சுற்றம் பேணும் தாய்மை :

தந்தைவீட்டைக்கடந்து வந்த தலைவியை நோக்கித் தலைவன் உடன் போக்கின் போது பின்வருமாறு கூறுவான்.

யானைபட்டை உரித்த வேங்கைமர நிழலில் விளையாடுக. சுற்றத்தாரைத் தவிர வேறுயாரும் வரின் போர்க்கஞ்சேன். உன் சுற்றம்வரின் போரிடாது மறைவேன். தலைவி சுற்றத்தையும் தன் சுற்றமாகப் பேணினான். பாவைபோலத் தலைவி தலைவன் கூறிய வண்ணம் தாய் வீட்டை விட்டு உடன் போக்கிற்கு உடன்பட்டாள்.

‘மனைவரை இறந்து வந்தனை ஆயின்
அணிமிகு கானத்து அகன்புறம்பரந்த
கடுஞ்செம்மூ தாய் கண்டும் கொண்டும்
நீவிளையாடுக சிறிதே யானே
மழகளிறு உரிஞ்சிய பராரை வேங்கை
மணலிடு மருங்கின் இருபுறம் நோக்கி
அமர்வரின் அஞ்சேன் பெயர்க்குவென்
நுமர்வரின் மறைகுவென்மாஅ யோளே’¹⁷⁴

இல்லாரைஎல்லாரும்எள்ளல் :

நீர்த்துறையில் நீர்வற்றியதும் நீர்த்துறை மலரைவிட்டு வண்டினம் தேனிறைந்த மரத்தின் மலரை நாடும். அதுபோலச் செல்வம் உள்ள போது மாந்தர் செல்வரிடம் செல்வர். செல்வம் நீங்கிய வறுமையுற்ற போது மாந்தர் விலகுவர்.

‘இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர் செல்வரை
எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு’¹⁷⁵

மேற்காண் உண்மையினைக் கீழ்க்காண் அகநானூற்றுப் பகுதி
தெளிவுறுத்தும்.

‘நிறைந்தோர்த்தேரும் நெஞ்சமொடு குறைந்தோர்
பயன்இன்மையின் பற்றுவிட்டு ஓ ரூஉம்
நயனில் மாக்கள் போல வண்டினம்
சுனைப் பூநீத்துச் சினைப்பூப்படர’¹⁷⁶

நடுகல் வழிபாடு:

ஆநிரைகவர்ந்த வெட்சி வீரர்களிடமிருந்து நிரைமீட்டும் போரில்
ஈடுபட்டு மீட்டகன்றின் கண்ணீர்துடைத்து வீழ்ந்துபட்ட வீரர்களின் பீடும்
பெயரும் எழுதி மயிற்பீலி சூட்டி நடுகல் வழிபாடு செய்தனர்.

‘வீளை அம்பின் விழுத்தொடைமழவர்
நாள் ஆ உய்த்த நாமவெம் சுரத்து
நடைமெலிந்தொழிந்த சேண்படர்கன்றின்
கடைமணி உகுநீர் துடைத்த ஆடவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி அதர் தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்’¹⁷⁷

தீ நெறிப்பொருள் தீமை தருதல் :

அறநெறியில் தேடிய பொருள் இன்பம் தரும். அறநெறியல்லா
நெறியில் தேடிய பொருள் துன்பம் தரும். செம்மையான நெறியிருந்து
விலகித் தேடிய பொருள் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பகையாகிக் கொல்லும்
தகைமைத்து.

‘செம்மையின் இகந்தொரீஇப்பொருள் செய்வார்க்கப் பொருள்
இம்மையும் மறுமையும் பகையாவதறியாயோ’¹⁷⁸

இளமை நிலையாமை :

காற்று எப்போது எங்கு இயங்கும் எனக்கூற இயலாது. அதுபோலே வாழ்நாள் எப்படி எங்கு இயங்கும் என வரையறுக்க இயலாது. கோடையில் ஆற்றுநீர் நில்லாதுவற்றும் அது போல வறுமையில் இளமைப் பொலிவு வற்றும்.

‘வளியினும் வரைநில்லா வாழும்நாள்
யாறுநீர் கழிந்தன்ன இளமை’¹⁷⁹

பொய்ச்சாட்சியின் புன்மை:

பொய்ச்சாட்சி சொன்னவர் இருந்த மரம் வாடி அழகிழக்கும்.

‘கரிபொய்த்தான் கீழ் இருந்த மரம் போலக்கவின்பாடி’¹⁸⁰

பொய்மை சொன்னவன் நெஞ்சைச்சுடும்

‘தன்னெஞ்சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்

தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்’¹⁸¹

மடியின்மை:

சோம்பலில்லாதவன் திருமால் அளித்த உலகத்தை எல்லாம் பெறுவான். திருமால் வாமன அவதாரம் கொண்டு மாபலியிடம் மூன்றடி நிலத்தை இரவலாகப் பெறமுயன்று மண்ணுலகையும் விண்ணுலகையும் தமதாகப் பெற்றார்.

‘மடியிலா மன்னவன் எய்தும் அடியளந்தான்
தா அய தெல்லாம் ஒருங்கு’¹⁸²

சோம்பலின்றி உழைப்பவன் செல்வம் நாள்தோறும் வளரும். அதுபோல இளவேனிலில் மரத்தின் கிளைகள் செழித்து வளர்ந்தன. செல்வம் உள்ளவனிடம் சுற்றம் சூழ்வதுபோலச் செழித்து வளர்ந்த மரத்தின் பூக்களில் தேன் உண்ண வண்டுகள் சூழ்ந்தன. மரத்தின் தளிர் மாயவன் போலப் பசுமையாய்க் காட்சியளித்து. தலைவியின் கணங்குபோல் பூந்தாதுகள் சிறந்து விளங்கின.

‘மடியிலான் செல்வம்போல் மரன்நந்த அச்செல்வம்
படியுண்பார் நுகர்ச்சிபோல் பல்சினைமிஞ்றி ஆர்ப்ப
மாயவன்மே னிபோல் தளிர் ஈன அம்மேனித்
தூய கணங்குபோல் தளிர்மிசைத் தாதுக’¹⁸³

மருதத்திணை காட்டும் இசைமைக் கோட்பாடுகள் :

நெல் விதைத்தால் நெல்விளைதல்போல நற்செயல்கள் நன்மை விளைவித்தல், குலமகள் உயர்வு, தன்கிளை செறாத அன்பு. பிறர்துன்பம் கண்டுநகல், தாயின்பிரிவு, தரம் அறியாத்தகவின்மை, மெய்ப் பொருள் உணர்தல், செம்பொருள் உணர்தல், கற்பொழுக்க எழுச்சி, செல்லல் தீர்க்கப் பயன்படுவதே செல்வம் போன்ற இசைமைக் கோட்பாடுகளை மருதத்திணைப் பாக்கள் உணர்த்தும்.

நெல்விதைத்தால் நெல் விளையும் :

நெல் விதைத்தால் நெல்லைப் பெறுவர் புல்விதைத்தார் புல்லைப் பெறுவர். அதுபோல நன்மைசெய்தார் நன்மை பெறலும் தீமை செய்தார் தீமை பெறலும் உலக இயற்கை. பூவால் பூ மலர்ந்த இடம் மணம் பெறல் போல் தலைவியைச் சார்ந்த தலைவன் சிறப்புப் பெறுவான்.

‘வித்தியஉழவர் நெல்லொடுபெயரும்
பூக்களுல் ஊரன்தன்னை
வாழ்க்கைபொலிக என வேட்டோமே’¹⁸⁴

விலைமகளும் குலமகளும் :

பொலிவுள்ள குவளை மலர் போலப் பொலிவற்ற நெய்தல்மலர் விளங்கும். அதுபோல உடம்பைத்தரும் விலைமகளுக்கு உள்ளத்ததைத் தரும் குலமகளும் ஒன்றுபோல உலகத்தில் தோன்றுவர்.

‘பல்இதழ்நீலமொடு நெய்தல் நிகர்க்கும்
தண்துறை ஊரன் கேண்மை
வழிவழிச்சிறக்க என வேட்டோமே’¹⁸⁵

பூத்தலொடு நிற்கும் கரும்பும், பூத்துக்காய்க்கும் நெல்லும் ஒன்றாகா. அது போல பூத்து மகப்பெறாத விலைமகளும், பூத்துமகப்பெறும் குலமகளும் ஒத்த பெருமை உடையர் அல்லர். குலமகளே குணக்குன்று.

‘பூத்தக ரும்பின் காய்த்த நெல்லின்
கழனி ஊரன்மார்பு
பழனம் ஆகற்க என வேட்டோமே’¹⁸⁶

விண்ணகக்கதிரவனைக் கண்ட மண்ணுலகப் பொய்கைத் தாமரை மலரும். அதுபோலத் தலைவனைக்கண்டு தலைமகள் மனம் மகிழ்வாள்.

‘மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண்துறை ஊரன்வரைக
எந்தையும் கொடுக்க எனவேட்டோமே’¹⁸⁷

தாமரையால் பொய்கை அழகு பெற்றது போலத் தலைவியால் தலைவன் மேன்மை பெறுவான். மாமரத்தால் மயில் அழகுபெறும். பெரிய தலைவனால் தலைவி அழகு பெறுவாள்.

‘அலங்கு சினைமாஅத்து அணிமயில் இருக்கும்
பூக்களுல் ஊரன்குளிவண்
வாய்ப்பதாக எனவேட் டோமே’¹⁸⁸

நன்குபூத்த மருதமரக்கிளை சார்ந்து பறவை உறங்கும் அதுபோலத் தலைவனைச் சார்ந்து தலைவி சிறந்து விளங்குவாள்.

‘உளைப் பூமருதத்து கிளைக்குருகு இருக்கும்
தண்துறை ஊரன்தன் ஊர்க்
கொண்டனன் செல்க என வேட்டோமே’¹⁸⁹

வயலில் பூத்த கரும்பைப்போல் கரையில் இருக்கும் வேழக்கரும்பு பூக்கும். கரும்பைப்போல் வேழக்கரும்பு இனிமைதாரது. அதுபோலத் தலைமகளைப் போல விலைமகள் இயற்கை இன்பம் தரமாட்டாள். பொருட் பெண்ணாய் இருப்பாள் தலைவிபோல் அருட்பெண்ணாய் விளங்காள்.

‘கரைசேர் வேழம்கரும்பில் பூக்கும்
துறைகேழ் ஊரன் கொடுமைநன்றும்

ஆற்றுகதில்லயாமே

தோற்கதில்ல எந்தட மென்தோளே' ¹⁹⁰

பொருள் இழந்து நிற்கும் அசைச்சொல் போல் தலைவனைப் பிரிந்து தலைவி பொலிவிழந்து நிற்பாள். வேழ வெண் பூ குதிரையின் பிடரிபோல் பூத்து கரும்பின்பூப் போல் விளங்கும். தன்னைப் போல நினைத்துத் தலைவன் விலைமகளைச் சேர்ந்தான். தலைமகளை விலக்கிய தலைவன் போலத்துயில் மகளும் தலைமகளை விலக்கிவிட்டாள்.

‘பரியுடைநல்மான் பொங்குளை அன்ன

அடைகரைவேழம் வெண்பூப்பகரும்

தண்துறை ஊரன் பெண்டிர்

துஞ்சூர் யாமத்தும் துயலறியலரே’

அன்பெனப்படுவது தன்கிளை செறாமை:

முதலை தான் ஈன்ற பிள்ளையின் மீது அன்பு செலுத்தாமல் தன் பிள்ளையைத்தானே உண்ணும். அதுபோலத் தலைமகன் அன்பு செலுத்த வேண்டிய தலைவியைப் பிரிந்து அவட்குத்துன்பம் தருவான். மனித இனம் தன்னைச் சார்ந்த சுற்றத்திற்கே துன்பம் தருகிறது.

‘தாய்சாப்பிறக்கும் புள்ளிக்கள் வனொடு

பிள்ளை தின்னும் முதலைத் தவன் ஊர்’ ¹⁹¹

பிறர்துன்பம் கண்டு உருகல்:

பிறர்துன்பம் கண்டு இரங்குதல் வேண்டும். தீ சேர்ந்த மெழுகு உருகும். அது போலப் பிறர்துன்பம் கண்டு மனமிரங்க வேண்டும். தலைவன் தீ நெறியில் ஒருநாள் சென்றதற்காகத் தலைவி ஏழுநாள் அழுது துன்புற்றாள். தலைவன் ஒரு நாள் விலைமகளோடு மகிழ்ந்திருந்தான். தலைவி தலைவன் தீ நெறி நினைத்து ஏழுநாள் மனமுருகி அழுதாள்.

‘அம்மவாழிதோழி மகிழ்நன்

ஒருநாள்நம் மில்லவந்தற்கு எழுநாள்

அழுபனென்ப அவன் பெண்டிர்

தீயுறுமெழுசின் ஞெகிழ்வனர் விரைந்தே’ ¹⁹²

தாயின் பரிவு :

ஆமைதன் முட்டைகளைக் கடற்கரையில் குழிதோண்டிப் புதைத்து விடும். தன் முட்டைகளை மனத்தில் நினைத்த அளவு முட்டை களிலிருந்து குட்டிகள் வெளியேறும். ஆமையின் குட்டிகள் தாய்முகம் பார்த்து வளரும். அதுபோலத் தலைவிதலைவன் முகம் பார்த்து மகிழ்வாள்.

‘பால் நினைந்தூட்டும் தாயினும் சாலப்பரிந்து’¹⁹³

‘தீம்பெரும்பொய்கை யாமை இளம்பார்ப்பு
தாய்முகம் நோக்கிவளர்ந்திசினாங்கு
அதுவே ஐயநின்மார்பு
அறிந்தனை ஒழுகுமதி அறனுமார் அதுவே’¹⁹⁴

தரம் அறியாத் தகவின்மை:

தாழ்ந்தவரால் மீனுக்காக உயர்ந்த நெல்லைக் கொடுக்கும் மக்களைப் போலத் தரம் தாழ்ந்த விலைமகள்பால் தகைமை சான்ற தலைவன் சென்று தாழ்ந்த இன்பம் நுகர்ந்தான்.

‘வளைவல் பாண்மகள் வாலெயிற்றுமடமகள்
வராஅல் சொரிந்தவட்டியுள்மனையோள்
யாண்டுகழி வெண்ணெல் நிறைக்கும் ஊர
வேண்டேம் பெரும நிற்பரத்தை
ஆண்டுச் செய்குறியோடு ஈண்டு நீ வரலே’¹⁹⁵

மெய்ப்பொருள் காண்டல் :

சிறப்பற்ற ஆம்பல்மலர் சிறப்புள்ள தாமரைபோல் தோன்றும். அதுபோலப் பொய்யன்பு காட்டும் தாழ்ந்த விலை மகள் மெய்யன்புகாட்டும் உயர்ந்த குலமகள் போல் தோன்றுவான்.

‘எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு’¹⁹⁶

‘கன்னிவிடியல்கணைக்கால் ஆம்பல்
தாமரைபோலமலரும் ஊர்’¹⁹⁷

செம்பொருள் காண்டல் :

உயிருள்ள எருமையும் உயிரற்றபடகும் கருமையாகவே தோன்றும். அதுபோல உயிர் போன்ற அன்புடைய தலைமகளும் அன்பற்ற விலைமகளும் தலைவனுக்கு ஒன்றுபோல் தோன்றுவர். செம்பொருள் அறியாத துறவறத்தார் போல செம்மையான தலைமகளை அறியாத இல்லறத்தானாகத் தலைவன் தோன்றுவான்.

‘பிறப்பென்னும் பேதமைநீங்கச் சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்பதறிவு’¹⁹⁸

‘தண்புனல் ஆடும் தடங்கோட் டெருமை
திண்பிணி அம்பியின்தோன்றும் ஊர்’¹⁹⁹

கற்பொழுக்க எழுச்சி :

களவொழுக்கத்தை வெறுத்த தலைவி வரைவைத் தலைவனிடம் வற்புறுத்துமாறு தோழிக்குக் கூறுவாள். பாசினீரில் தொடும்தோறும் தொடும் தோறும் விலகும். கையால் தொடுவதை நிறுத்தின் நீர்ப்பாசி மீண்டும் ஒன்று சேரும். அதபோலத் தலைவன் தொடும்தோறும் பசலை நோய் நீங்கும். தலைவன் விட்டுப்பிரியும் போது பசலை நோய் மேனியில் வரும். தலைவி மேனியில் பொலிவு நீங்கலால் அலர் ஊரில் ஏங்கும். ஆதலின் வரைவு நீட்டாது விரைந்து வரைந்து கொள்ளத் தலைவனிடம் கூறுமாறு தோழிக்குத் தலைவி கூறுவாள்.

‘ஊருண்கேணி உண்துறைத்தொக்க
பாசி அற்றேபசலைகாதலர்
தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி
விடுவுழிவிடுவுழிப் பரந்தலானே’²⁰⁰

செல்லல் (துன்பம்) தீர்க்கப் பயன்படுவதே செல்வம் :

இன்னது செய்வேன் எனப்பெருமை பேசுதலும், பெரிய ஊர்தியில் ஊர்தலும் செல்வமன்று. செல்வம் என்பது செய்வினைப் பயனால் வருவது. பிறர்துன்பம் துடைத்தற்குப் பயன்படுவதே செல்வம் எனச் சான்றோர் செல்வம் எனும் சொல்லுக்கு விளக்கம் தருவர். பிறர் செல்லல் (துன்பம்) தீர்த்தற்குப் பயன்படுவதே செல்வம்.

‘நெடிய மொழிதலும் கடியஊர்தலும்
செல்வம் அன்றுதன் செய்வினைப்பயனே
சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர்
புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்
மென்கண் செல்வம் செல்வமென் பதுவே’²⁰¹

நெய்தல் திணை காட்டும் இசைமைக் கோட்பாடுகள்:

தலைவனால் தலைவி மாட்சி பெறல், தன்னலம் கருதாமை, சமயப் பொறை போன்ற இசைமைக் கோட்பாடுகளை நெய்தல் திணைப் பாக்களில் காணமுடிகிறது.

தலைவனால் தலைவி மாட்சிபெறல் :

மணல் முத்தின் ஒளிபெற்றுச் சிறப்புறல் போலவும் மலரால் மாட்சிபெறும் நீர்த்துறைபோலவும் தலைவனால் கற்புள்ள தலைவி மாட்சி பெறுவாள்.

‘அணிமலர்துறைதொறும் வரிக்கும்
மணிநீர்ச் சேர்ப்பனை மறவாதோர்க்கே’²⁰³

‘அன்னைவாழிவேண்டன்னை முழங்குடல்
திரைதருமத்தம் வெண்மணல் இமைக்கும்
தண்ணம் துறைவன் வந்தெனப்
பொன்னினும் சிவந்தன்று கண்டிசின் நுதலே’²⁰⁴

தன்னலம் கருதாத்தலைவி:

இரவுக்குறிவரும் தலைமகளை நினைத்துத் தலைவி வலிய தேரால் நசுக்கப்பெற்ற மெல்லிய நெய்தல்மலர் போல வருந்தினாள்.

‘கடுமா நெடுந்தேர் நேமிபோகிய

இருங்கழி நெய்தல் போல

வருந்தினள்’²⁰⁵

சமயப்பொறை:

திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகனையும், சிவனையும் பாடிய நக்கீரர் அகநானூற்றில் திருமாலைப்பாடுவர். நெய்தலில் மீன் அருந்திச் செல்லும் வெண் கொக்கினம் நீலவானில் பறந்துசெல்லும் காட்சி நீலமேக வண்ணனாகிய திருமால் கழுத்தில் அணிந்த வெண்மையான மாலைபோல் காட்சி தரும். சைவக் கடவுளையும் வைணவக் கடவுளாகிய திருமாலையும் பாடிய நக்கீரன் சமயப்பொறை புலனாகும்.

‘நெடுவேள் மார்பின் ஆரம் போல

செவ்வாய் வானம் தீண்டி மீன் அருந்தும்

பைங்கால்கொக்கினம் நிரைபறை உகட்ப

எல்லை பைப்பயக் கழிப்பிக்குடவயின்

கல்சேர்ந்தன்றே’

தொகுப்புரை

- ❖ உலகில் உயர்ந்தோர் இசைந்த புகழுக்குரிய நற்பண்புகள் அனைத்தும் இசைமை சார்ந்தனவே
- ❖ நல்லன கற்றலும், அல்லன ஆற்றாமையும் இசைமை.
- ❖ உயர்ந்தோர் கற்பித்த நன்னெறியாகிய கற்பு ஆண் பெண் இருபாலார்க்கும் பொதுவாகும்.
- ❖ கன்னத்தின் திரை வரும் போது வாழ்வு நாடக அரங்கத்தின் திரை எப்போது விழும் எனக்கூற இயலாது.
- ❖ பயனில் மூப்பு வருமுன் பயனுள்ள நல்லது ஒன்றாவது செய்ய வேண்டும்.
- ❖ இன்றேல் அல்லது செய்யாமலவாது இருத்தலை உலகம் உவக்கும்.
- ❖ மலயமான் திருமுடிக்காரியின் குழந்தைகளைச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் யானைக் காலில் இட்டுக்கொல்ல முயன்ற போது கோவூர்கிழார் அருள் உள்ளத்துடன் அறவுரை கூறிக் குழந்தைகளைக் காத்தார்
- ❖ போர்நடக்கும் போது பிணியுள்ளாரையும், பெண்டிரையும் அந்தணரையும் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு அனுப்பிவைத்தனர்.
- ❖ மாங்குடி மருதானர் எழுவரைவென்ற தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுக்கு நிலையாமையை விளக்க மதுரைக் காஞ்சியைப் படைத்தார்.
- ❖ இகத்தைவிடுத்துப் பரத்தை விரும்பிக் கோயில் தொண்டாற்றும் காதற்பரத்தை மீது தலைவன் உறவு கொண்டான். தலைவி அப்பிழை பொறுத்துத் தன்ம கனைத்தழுவிய பரத்தையையும் மகனுக்குத் தாய் எனப்போற்றினாள்.
- ❖ சமுதாயத்திற்கு உதவும்பொது நன்மைகளை அழிப்பவர் எண்ணற்ற துன்பம் அடைவர்
- ❖ தேரின்மணி யொலி கேட்டுவண்டு தேன்உண்ண இடையூறு ஏற்படும் எனக்கருதித் தலைவன் மணியின் நாவை ஒலிக்காமல் கட்டுமாறு பாகனிடம் கூறினான்.
- ❖ மடியின்மை, புகழ்ச்செயல் செய்தல், பழியஞ்சல், தன்னலம் கருதாமை, பொது நலம் பேணல் போன்ற உயர்ந்த பண்புடையோரால் உலகம் வாழ்வதாகக் கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி கூறுவான்.

- ❖ ஆற்றுதல் துன்புற்றோர்க்குதவல், போற்றுதல் சேர்ந்தாரைப் பிரியாமை அன்பு தன்சுற்றத்தைச் சினவாமை. செறிவு வாக்குத்தவறாமை.
- ❖ தலைவி வறுமைக்காலத்தில் தலைவன் வீட்டில் ஒருபொழுது உண்டு செம்மையாக வாழ்வாள்.
- ❖ தலைவி ஊடல் மறந்து தலைவனோடு விருந்தை வரவேற்றுப் பேணுவள்.
- ❖ பகையை வெல்லாவிடின் மனைவியைப் பிரிவேனாக எனச் சோழன் நலங்கிள்ளி கூறும் வஞ்சினம் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கொள்கையை வலியுறுத்தம்.
- ❖ எலி பிறர் உழைப்பில் விளைந்த தானியங்களைத் தன்வளைக்குள் ஒளித்து வைத்துண்ணும். பிறர் உழைப்பை உறிஞ்சி வாழ்தல் கூடாது.
- ❖ பெருஞ்சித்திரனார் குமணனிடம் பெற்ற பொருள் கொண்டு சுற்றத்திற்குக் கொடுத்துண்ணுமாறு மனைவியிடம் வேண்டுவர்.
- ❖ முருகனிடம் பொன்னும் பொருளும் போகமும் விரும்பாமல் அன்பும் அருளும் அறமும் விரும்புவர்.
- ❖ சமுதாயம் உயரத் தனிமனிதனும் தனிமனித உயர்வுக்குச் சமுதாயமும் உதவ வேண்டும்
- ❖ ஒழுக்கம் உடையவர் இருக்கும் நிலம் நல்லவிளைவுதரும் நல்ல நிலமாகும்.
- ❖ மன்னன் தன்னை மக்களின் உயிராக நினைத்துப் போற்ற வேண்டும்.
- ❖ தாய்பழியஞ்சி இற்செறிப்பு நிகழ்த்துவாள்.
- ❖ நரம்பறுந்த யாழில் நிலையாத இசைபோலப்பொருள் நிலையாது.
- ❖ சாதலும் வாழ்தலும், தீதும் நன்றும், பெருமையும் சிறுமையும் விதியால் அமையும்.
- ❖ ஆவின்பால் கன்றுக்கும் வளர்த்தவனுக்கும் உதவாமை போலத் தன் அழகு தலைவனுக்கும் தனக்கும் பயன்படாது அழிவதை எண்ணித் தலைவி வருந்துவாள்.
- ❖ சிவன், திருமால், முருகன், கொற்றவை, இல்லுறை தெய்வம் முதலிய வழிபாடுகள் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் இறைச் சிந்தனையைத் தூண்டுவனவாக உள்ளன. தெய்வங்களின் வழிபாடுகள் சமயப் பொறையை உணர்த்துவன ஆகும்.

- ❖ நிலத்தின் கிடக்கும் பொன்னும் மலையில் கிடந்தமணியும் கடலில் கிடந்த முத்தும் அணியாக ஒன்றுசேர்வது போலச் சான்றோர் சான்றோரையேசேர்வர்.
- ❖ கபிலர் பாரி இறந்த பின்பு அவன் மகளிர்க்குத் திருமணம் செய்ய மேற்கொண்ட முயற்சி கபிலரின் அருள் உள்ளம் புலனாக்கும்.
- ❖ அணிகலனில் பழுதுவரின் செப்பம் செய்யலாம். பண்பில் பழுதுவரின் செப்பம் செய்ய இயலாது.
- ❖ வன்மையான மலை மென்மையான மலர்களால் அழகு பெறுதல் போல மென்மையான நற்பண்பால் வன்மையான அறிவு பொலிவு பெறும்.
- ❖ தலைவன் பாசறையில் புண்பட்ட வீரர்கட்கு ஆறுதல் கூறுவான்.
- ❖ வேற்றுவரைவு நிகழாமல் தோழி அறத்தொடு நிற்கும் நிலைபழியஞ்சும் பண்பை விளக்கும்
- ❖ ஒருபொழுதும் மறவாமையே உண்மைக்காதல்.
- ❖ மென்மழை நீரால் வன்மையான நிலம் மென்மை பெறும். தலைவன் தலைவியர் உள்ளம் அன்பால் மென்மை பெறவேண்டும்.
- ❖ சேரலாதன் கரிகாலன் விடுத்தவேல் முதுகின்வழி ஊடுருவிச் செல்லப் புறப்புண் எனநாணி வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தமை அவன் மானஉணர்வைப் புலப்படுத்தும்.
- ❖ சிவன்திரிபுரம் எரித்தமை ஆன்மாவின் மும்மல அழிவுணர்த்தும்.
- ❖ ஐந்திணை உணர்த்தும் இசைமைக் கோட்பாடுகள் இவ்வியலில் விரிவாக இடம் பெற்றுள்ளன.
- ❖ புகழுடன் வாழ்வார் செல்வம் வளரும்.
- ❖ மருத்துவன் நோயாளர் விரும்புவதைக் கொடுக்காமல் அவர் நோய்தீர மருந்துகொடுக்கும் அறச்சிந்தனை மேற்கொள்ளவேண்டும்.
- ❖ இல்லறஇன்பத்திற்கு உலகமே ஈடாகாது.
- ❖ முயற்சியுடையோர் புகழும் இன்பமும் பெறுவர்.
- ❖ பாலையில் தலைவியின் சுற்றம் கண்ட தலைவன் போரிடாது ஒதுங்கினான்.
- ❖ பொய்ச்சாட்சி சொன்னவன் வாழ்வு வாட்டமுறும்.

இயல் மூன்று
சங்க இலக்கியத்தில் இசைமை

1. புறம் - 195:6-7
2. குறள் 214
3. மேற்படி 466
4. குறுந் - 8
5. அகம் 303:1-6
6. புறம் - 5
7. மேற்படி 195
8. மேற்படி 46
9. குறள் 76
10. புறம் - 9
11. மதுரைக்காஞ்சி 230-237
12. தகவல் முனைவர் அரங்கராமலிங்கம்
13. அகம் 16:4-19
14. மேற்படி 26: 8-26
15. குறள் 110
16. புறம் 34: 1-7
17. குறள் 1302:1
18. மேற்படி 56
19. கலித்தொகை 9:6-23
20. தொல் 1172
21. குறள் 315
22. திருஅருட்பா
23. அகம் 4
24. நற்றிணை 1
25. குறள் 20
26. மேற்படி 996
27. புறம் 182
28. கலித் 133:5-14
29. நற்றிணை 94
30. மேற்படி 110
31. குறள் 43
32. தொல் 1139

33. குறள் 84
34. மேற்படி 86
35. ஏலாதி 7
36. நற்றிணை 120
37. பெரியபுராணம் திருநகரச்சிறப்பு 36
38. புறம் 20:6-17
39. குறள் 1039
40. மேற்படி 1007
41. புறம் 71:1-6
42. மேற்படி 73:5-14
43. பட்டினப்பாலை 206-212
44. குறள் 1107
45. புறம் 190
46. மேற்படி 163
47. குறள் 66
48. புறம் 188
49. மேற்படி 312
50. மேற்படி 187
51. குறள் 952
52. சிலம்பு - பதிகம் 55
53. புறம் 186
54. கம்பன் - பாலகாண்டம்
55. புறம் 194
56. அகம் 150:1-6
57. குறள் 333:1
58. கலித்தொகை 8:9-17
59. மேற்படி 22:9-17
60. புறம் 192
61. குறுந் 27
62. ஐங்குறு நூறு 488
63. நாற்றிணை 10
64. ஐங்குறு நூறு 372
65. மேற்படி 408
66. தொல் 1006
67. புறம் 335:9-12

68. மலைபடுகடாஅம் 394-398
69. குறுந்தொகை - கடவுள் வாழ்த்து.
70. பரிபாடல் 5:78-80
71. திருமுருகு 1-6
72. தகவல் முனைவர் வீ.சேதுராமலிங்கம்
73. திருமுருகு 234-276
74. தொல் 951:1
75. நற்றிணை வாழ்த்து
76. பரிபாடல் 15:15-16
77. மேற்படி 3:63-68
78. மேற்படி 2:75-76
79. குறள் 2
80. பரிபாடல் 4:10-21
81. ஐங்குறுநூறு வாழ்த்து
82. புறம் :6:18-19
83. நெடுநல்வாடை 167-168
84. அகநானூறு 282:16-18
85. மேற்படி 158:8-9
86. சங்கஇலக்கியப் 200
87. புறம் 106: 1-3
88. கலித்தொகை 39: 20-25
89. புறம் 218:1-6
90. மேற்படி 74
91. மேற்படி 200:6-17
92. மேற்படி 231
93. குறிஞ்சிப்பாட்டு 13-18
94. மேற்படி 61-96
95. முல்லைப்பாட்டு 67-80
96. நெடுநல்வாடை 169-175; 186-188
97. குறுந்தோகை - 1
98. மேற்படி 23
99. மேற்படி 32:1-3
100. குறள் 1316
101. தொல் 1091
102. குறுந் 25

103. மேற்படி 40:4-5
104. குறள் 66:1
105. குறுந் 49:2-4
106. மேற்படி 37:2-4
107. கலித்தொகை 11:6-17
108. ஐங்குறுநூறு 216:1-4
109. மேற்படி 239:1-3
110. மேற்படி 268:1-3
111. மேற்படி 272:1-2
112. மேற்படி 309
113. மேற்படி 444
114. மேற்படி 449:4
115. குறுந்தொகை 167
116. தொல் 1092
117. புறம் 66
118. அகம் 55:10-15
119. மதுரைக்காஞ்சி 202-204
120. மேற்படி 489-492
121. மேற்படி 496-499
122. கலித்தொகை 18:10-11
123. மேற்படி 22:16-17
124. மேற்படி 21:10-11
125. திருமுருகு 266,267,275
126. முல்லைப்பாட்டு 1-6
127. குறள் 266
128. பதிற்றுப்பத்து 74:25-26
129. ஐங்குறுநூறு 214
130. மேற்படி 254
131. மேற்படி 259
132. மேற்படி 262
133. மேற்படி 282
134. நற்றிணை 355:1-3
135. குறுந்தொகை 81
136. மேற்படி 88
137. மேற்படி 292

138. குறள் 34
139. நற்றிணை 136
140. மேற்படி 129:1-4
141. குறள் 231
142. நற்றிணை 217:1-5
143. குறன் 166
144. நற்றிணை 376: 1-6
145. கலித் 38:16
146. மேற்படி 39:11-14
147. மேற்படி 27-36
148. மேற்படி 40:1-7:19-21
149. மேற்படி 51
150. ஐங்குறு நூறு 401
151. மேற்படி 409
152. குறுந்தொகை 126
153. ஐங்குறுநூறு 304
154. மேற்படி 339
155. மேற்படி 377
156. மேற்படி 375
157. மேற்படி 391
158. குறுந்தொகை 79
159. மேற்படி 131:4-6
160. மேற்படி 135:1-2
161. நற்றிணை 179
162. நன்னூல் பொதுப்பாயிரம்
163. புறம் 182: 8-9
164. நற்றிணை 186
165. குறள் 247
166. மேற்படி 55
167. நற்றிணை 193:7
168. மேற்படி 202:1-8
169. அகம் - 85: 6-8
170. குறள் 619
171. மேற்படி 618
172. மேற்படி 616:1

173. நற்றிணை 214:1-2
174. மேற்படி 362
175. குறள் 752
176. அகம் 71:1-4
177. மேற்படி 31:6-11
178. கலித்தொகை 14:14-5
179. மேற்படி 20: 9,13
180. மேற்படி 34:10
181. குறள் 293
182. மேற்படி 610
183. கலித் 35:4-6
184. ஐங்குறு 3:4-6
185. மேற்படி 2:4-6
186. மேற்படி 4:4-6
187. மேற்படி 6:4-6
188. மேற்படி 8:4-6
189. மேற்படி 7:4-6
190. மேற்படி 12
191. மேற்படி 24:1-2
192. மேற்படி 32
193. திருவாசகம் 544:1
194. ஐங்குறுநூறு 441
195. மேற்படி 48
196. குறள் 355
197. ஐங்குறு 68:1-2
198. குறள் 358
199. ஐங்குறு 98:1-2
200. குறுந்தொகை 399
201. நற்றிணை 210:5-9
202. ஐங்குறு 117:3-4
203. மேற்படி 105
204. குறுந் 336:4-6
205. அகம் 120:1-5

இயல் நான்கு

சங்க இலக்கியத்தில் கொடை

‘பனுவலின் வழாசுப் பல்வேறு அடிகில்
வானிற விசும்பின் கோள்மீன் சூழ்ந்த
இளங்கதிர் ஞாயிறு எள்ளும் தோற்றத்து
விளங்கு பொன் கலத்தில் விரும்புவனபேணி
ஆனா விருப்பின் தானின்று ஊட்டி’

(சிறுபாணாற்றுப்படை 241-245)

இயல் நான்கு சங்க இலக்கியத்தில் கொடை

கொடையால் வரும்புகழ் நிலைக்கும். உடலுக்கு ஊதியம் உணவானாற்போல உயிருக்கு ஊதியம் ஒன்றிந்து பிறரை வாழ வைத்தலாகும் இல்லை என வருவோர்க்கு இல்லை எனல் இழிவாகக் கருதப் பெற்றது.

நிலம்தருதிருவின்பாண்டியன், மாபலி ஆகியோர் நிலக்கொடையால் சிறந்த புகழ் பெற்றனர்.

காவிரிபுகும்பட்டினத்தில் அறம் வளர்க்கும் அட்டில் சாலைகள் நிறைந்திருந்தன.

செல்வத்தின் பயன் ஈதல் என்ற கொள்கை சங்க காலத்தில் நிலவியது.

கரிகாலன், பேகன், பாரி, காரி, ஆய் அண்டிரன், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி, நள்ளி, ஓரி, நல்லியக்கோடன், சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை, சோழன்றலங்கிள்ளி செல்வக் கடுங்கோவாழி யாதன், பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, பண்ணன், சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், குமணன், கண்டீரக், கோப் பொருநற்கிள்ளி, கடிய நெடுவேட்டுவன் எவ்வி, தொண்டைமான் இளந்திரையன், இமயவரம் பன்னெடுஞ்சேரலாதன் முதலிய வள்ளல்களின் கொடைத்திறத்தை சங்கப் பாக்களில் பரவலாகக் காணமுடிகிறது.

கொடையால் வரும் புகழே நிலைக்கும். உணவு உடலுக்கு ஊதியம். பிறர்க்கொன்று ஈந்து வாழ வைத்தல் உயிர்க்கு ஊதியம் என்பது வள்ளுவர் கருத்தாகும்.

‘ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு’¹

‘உரைப்பார் உரைப்பை எல்லாம் இரப்பார்க்கொன்
நீவார்மேல் நிற்கும் புகழ்’²

கொடையில் சிறந்த பேரரசர்கள் சிற்றரசர்கள் வள்ளல்கள், அறத்தைவிடை பேசாத ஆய் போன்ற கடையேழ வள்ளல்கள் முதலியோரைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் பரவலாக உள்ளன.

சயாமையை இழிவெனக்கருதல்

பாண்டியன் தலையா லங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் - செழியனை ஐம்பெருவேனிரும் சேரசோழரும் எதிர்த்தனர். அப்போது அவன் கூறும் வஞ்சினத்தால் அவனது பல நற்பண்புகள் வெளிப்படும்.

‘பகைவரை வெல்லா விடின் எனக்குடிமக்கள் கொடியன் எம் அரசன் எனக்குடிபழி தூற்றம் கொடுங்கோவன் ஆகுமி’ என்ற வர் சினத்தால் அவன் செங்கோலாட்சியின் மீது கொண்ட பற்றுப்புலனாகும்.

‘புரவலர் துன்புற்றுஇகழ என்னைவந்து இரப்போர்க்கும் கொடுக்க முடியாதவறுமை வந்தறுக’ என்ற பாண்டியன் வஞ்சினம் அவன் ஈகையின் மீது கொண்ட பற்றைப்புலப்படுத்தும். பண்டைக் காலமன்னர்கள் யாமையை இழிவாகக் கருதினர்.

ஒருங்கப் படேஎன் ஆயின் பொருந்திய என் நிழல்வாழிநர் செந்நிழல் காணாது கொடியதனம் சிறை எனக் கண்ணீர் பரப்பி குடிபழி தூற்றம் கோலேன் ஆகுக.

‘புரப்போர் புன்கண்கூர

இரப்படிர்க்கு ஈய இன்பையான் உறவே’³

நிலக்கொடை

சோழன் நலங்கிள்ளி தன்மீது பகைவர் படை எடுத்து வந்த போது கூறும் வஞ்சினம் நாட்டையே தானமாகக் கொடுக்க முன்வந்த செய்தி காட்டும். என் நல்லடி வீழ்ந்து ஈ என வந்து இரக்குவராயில் நாட்டோடு என் உயிரும் தருவேன்.

‘மெல்லவந்தென் நல்லடி பொருத்தி

ஈ என இரக்குவராயின் சீருடை

முரசுகெழுதாயத்து அரசோதஞ்சம்

இன்னுயிர் ஆயினும் கொடுக்குவன்’⁴

மாபலியின் நிலக்கொடை

மூவுலகம்காக்கும் திருமால் மாபலியின் நிலக்கொடையாகிய நூறாம் வேள்வியின் போது வாமன அவதாரம் கொண்டு தவம் செய்ய மூன்றடி மண் கேட்டார். மாபலியின் குருவாகிய சுக்கிராச்சாரியார் வந்திருக்கும் திருமாலைப் பற்றிக் கூறித்தடுத்தார். வாமனன் கமண்டல நீரால் தாரை வார்த்துக் கொடுக்க மாவலியை வேண்டினார். சுக்கிராச்சாரியார் வண்டு ருவம் தாங்கிக் கமண்டல வாய் அடைத்தார். வாமனன் அருகம்புல்லால்க மண்டல வாயில் குத்த வண்டினது கண்போயிற்று. சுக்கிராச்சாரி சிவனை நோக்கித்தவம் செய்து கண் பெற்றார்.

வாமனன் கையில் மாபலிக் சக்கரவர்த்தி ஊற்றிய தாரைவார்க்கும் கொடை நீர்பட்டதும். வாமனன் நெடுமாலாக வளர்ந்தார் கொடை யாளன் கைநீர்பட்டதும் குறுமால் நெடுமாலாக வளர்ந்தார். கொடையாளன் கொடுத்த கொடை நீர்பட்டதும் வாளாவ வளர்ந்த நெடுமால் மண்ணை ஓரடியாகவும் விண்ணை ஓரடியாகவும் அளந்தார். பின்னும் ஓரடிக்கு மாபலி தன்தலையைக் காட்டினார். தலையை அடகு வைத்தோனும் சக்கரவர்த்தி சொன்ன சொல்காத்தான்.

‘புரப்போர் புன்கண்கூர

இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மையான் உறவே’³

நெடுமால்மாபலியின் தலையின் தன் திருவடி வைத்துத் திருவடி தீட்சை தந்தார். மாபலிச் சக்கரவர்த்தி மூன்று அடி நிலம் கொடுத்து வீடு பேறுற்றார். திருமால் மாவலியின் மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொண்ணாசை என்ற மூன்றையும் போக்கினார். மாபலியின் ஆன்மாவை ஒட்டிய ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலம் வாங்கி ஒளி மிக்க வீடு பேறு தந்தார்.

மாபலியின் கையால் கொடுத்த நீர் பட்டதும் விண்ணுற ஓங்கி நெடுமால் போல மேகம் கடல்நீரை மொண்டு விண்ணில் சென்றது. முல்லை நிலக்கடவுள் திருமால். முல்லைப்பாட்டில் முல்லை நிலக்கடவுளாகிய திருமாலுக்கு மாபலி மூன்றடி மண் நிலக்கொடை கொடுத்த தொன்மச் செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது. சக்கரத்தையும் வலம்புரியையும், திருமகளையும் தாங்கிய திருமால் மாபலி கொடை நீர்பட்டதும் நெடுமலாக வளர்ந்தார்.

‘நனந்தலை உலகம் வளைஇநேமியொடு

வலம்புரி பொறித்தமா தாங்குதடக்கை

நீர்என நிமிர்ந்த மாஅல் போலப்

பாடிமிழ் பனிக்கடல் பருகி வலனேர்பு

கோடு கொண்டெழுந்த கொடுஞ்செலவு எழிலி

பெரும்பெயல்பொழிந்த சிறுபுன் மாலை’⁵

அறம்வளர்க்கும் அட்டில்சாலை

‘வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன்’⁶

என்பர் வள்ளலார் பயிர்கள் உயிர்களையும் குறிக்கும். பயிர்கள் உயிர்கள் உயிர் வாழ்வதற்குரிய உணவுப் பொருள் தருவது. அதை வாடவிட்டால் உணவு கிடைக்காமல் உயிர்கள்வாடும். வள்ளலார் வடலூரில் உணவுக் கொடை நிலவ அணையா அடுப்பு வைத்தார். வள்ளலார் வைத்த அடுப்பு

இரவு பகலாக எரிந்து உணவு சமைக்கப் பெறுகிறது. வந்தோருக்கெல்லாம் வயிறு நிறைய உணவு வழங்கப்பெறுகிறது. அது போலவே கரிகால் சோழன் காலத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அறம் வளர்க்கும் அட்டில் சாலைகள் இருந்தன. இரவு பகலாக உணவு வழங்கப் பெற்றதால் அந்த அறச்சாலைகள் புலிபொறித்த பெரிய கதவுகள் பொருத்தப் பெற்றுப்பா துகாப்புடன் விளங்கின. இரவு பகலாகச் சமையல் நடைபெற்றது. சோறுவடித்தபடி தண்ணீர் ஆறுபோல விதிகளில் ஒடிக்காளைகள் போர் செய் துமோதச் சேரான வீதிகளில் தேர் ஓட எழுந்த வெண்புழுதியால் நீறுபடிந்தயானை போல அறச்சாலைகள் வெண்கோயில் போல விளங்கும். அறச்சாலையில் பொருள்கள் குறைவற்றிருந்தன.

‘புலிபொறிப் போர்க்கதவின்
திருத்துஞ்சும் திண்காப்பின்
புகழ்நிலை இய மொழிவளர
அறம்நிலைஇய அகன்அட்டில்
சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி
யாறுபோலப் பரந்தொழுகி
ஏறுபொரச் சேறாகி
தேர்ஓடத் துகள்கெழுமி
நீறாடிய களிறு போல
வேறுபட்ட வினைஓவத்து
வெண்கோயில் மாசு ஊட்டும்’⁷

செல்வத்துப்பயன் ஈதல்

உலகை ஒருகுடைக்கீழ் ஆளும் உயர்ந்த ஒப்பற்ற வேந்தனுக்கும், இரவும் பகலும் வேட்டை யாடி வயிறு வளர்க்கும் தாழ்ந்த வேட்டுவனுக்கும் உண்பதாகியநாழியால் அளக்கப்பெறும் உணவும், உடையும் ஆகிய இரண்டுமே தனி உடைமை. ஏனைய எல்லாம் சமுதாயத்தின் பொது உடைமை. ஆதலின் செல்வத்தின் பயன் ஈதலாகும். அதனைப்பிறர்க்கு வழங்காமல் தனித்துத் துயக்க விரும்பும் தன்னலம் சமுதாயத்தில் பல தவறுகள் நிகழ்வுவாகும்.

ஈகையால் உலகில் மேடுபள்ளங்கள் சமமாகும். உலகம் பொது உடைமைப் பூங்காவாக விளங்கின் அந்தக்காற்றால் உலகில் சன்மார்க்கம் தழைக்கும்.

‘தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்
நடுநாள் யாமத்து பகலும் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவற்கும்
உண்பதுநாழி உடுப்பது இரண்டே
பிறவும் எல்லாம் ஓரொக்கும்மே
செல்வத்துப்பயனே ஈதல்
துய்ப்பேம் எனினே தப்பு நபலவே’⁸

வள்ளல்களின் கொடைச்சிறப்பு :

‘கொடை அளி செங்கோல் குடியோம்பல்நான்கும்
உடையோனாம் வேந்தர்க் கொளி’⁹

கொடை, இரக்கம், செங்கோல், குடிமக்களைக் காத்தல் என்ற நான்கும் வேந்தர்களின் ஆட்சிதாங்கும் தூண்கள்.

கரிகாலன் கொடைச்சிறப்பு

அண்மையில் ஈன்றபசு அன்போடுகன்றை அரவணைப்பது போலப் பரிசிலர்களை வரவேற்றான். பாசிவேர் போன்ற மாசடைத்த ஆடையை நீக்கிப்பட்டுடைதருவான். தன் அரண்மனை விட்டுச் செல்வோர் கிழிந்த ஆடையொடு செல்லின் தனக்கு அவமானமாகக் கரிகாலன் நினைத்திருக்க வேண்டும். பூக்கமழும் தேன்தருவான். பொன்தாமரை இரவலர்க்குச் சூட்டுவான். பாடினிக்குக் குற்றமற்ற மாலை தருவான். நான்கு குதிரை பூட்டிய தந்தத்தேரில் ஏற்றி 7 அடி உடன் வருவான். நிலையாமை நோக்கிப் புரவலர்க்கு அனைத்தும் தருவான்.

‘பாசிவேரின் மாசொடு குறைந்த
துன்னற்சிதாஅர் நீக்கித் தூய

கொட்டைக்கரைய பட்டுடை நல்கி
 பெறலருங் கலத்தின் பெட்டாங் குண்கெனப்
 பூக்கமழ் தேறல் வாக்குபு தரத்தர
 வைகல் வைகல் கைகவிபருகி
 எரி அகைந் தன்ன ஏடில் தாமரை
 கரி இரும்பித்தை பொலியச் சூட்டி
 நூலின்வல வா நுணங்கரில் மானல
 வாலொளி முத்தமொடு பாடினி அணியக்
 கோட்டின் செய்த கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்
 பால்புரை புரவி நால்குடன் பூட்டி
 காலின் எழடிபின் சென்று கோலின்
 தாறுகளைந்து ஏறு என்று ஏற்றி வீறுபெறு'¹⁰

உறவினரைப் போலப்புலவரை வரவேற்பான்.

நீர்வேட்கை உடையவன் விருப்புடன் நீர் உண்ணல் போல் அருள்
 நோக்குடன் பார்ப்பான். ஈரும்பேனும் கூடிய கிழிந்த ஆடைநீக்கி பரம்பின்
 சட்டை போன்ற ஆடை நல்குவான். பொற்கலன் நிறைய நல்குவான்.

‘கேளல் கேளிர் கேள் கொளல் வேண்டி
 வேளாண் மரபில் வாயில் கேட்பக் கூறி
 பகுகு அன்ன அருகா நோக்கமெடு
 உருகுபவை போல் என்பு குளிர் கொளிஇ
 ஈரும்பேனும் இருந்திரைகூடி
 வேரொடு நனைந்த வேற்றிழை நுழைந்த
 துன்னற்சிதாஅர் துவரநிக்இ
 அரவுரி அன்ன அறுவை நல்கி
 இழை அணிவனப்பின் இன்நகை மகளிர்
 போக்கில் பொலங்கலம்நிறையப் பல்கால்
 ஆரஉண்டு பேரஞர் போக்கி’¹¹

கரிகாலன் பட்டினப்பாலைபாடிய உருத்திரன் கண்ணனார்க்குப் பதினாறு நூறாயிரம்பொன் வழங்கினான்.

பேகன்

பேகன்வானம் பொய்க்காத மலைத்தலைவன். ஆவியர் குடியில் பிறந்தவன் காட்டில்மயில் தோகை விரித்தாட அதுகுளிரில் நடுங்குவதாக எண்ணி மயிலுக்கு விலை உயர்ந்த போர் வையைப் போர்த்தினான்.

‘வானம் வாய்த்த வால்மலைக்க வாஅன்
கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்
பெருங்கல் நாடன் பேகனும்’¹²

பாரி :

பறம்பு மலையை ஆண்டவன். பெரும்புலவர் கபிலரை நண்பராகப் பெற்றவன். சுரபுன்னை மரங்கள் நிறைந்த முல்லைநில நெடுவழியில் முல்லைக் கொடி பற்றிப்படரக் கொழுகொம்பின்றித் தரையில் வாடித் கிடந்தது. அக்கொடி படரத் தன் விலை மதிப்பற்ற தேரை முல்லைக் கொடிக்கு ஈந்து முல்லை நிலத்திலிருந்து குறிஞ்சி நிலத்திற்கு நடந்து சென்றான்.

‘நறுவீ உறைக்கும் நாகநெடுவழி
சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர்நல்கிய
பிறங்குவெள்ளருவி வீழும்சாரல்
பறம்பின்கோமான் பாரி’¹³

காரி

காரிபகைவர் அஞ்சம் வேற்படை உடையவன் குதிரைகளையும், செல்வங்களையும், இல்லை என்று வந்த இரவலர்க்கு இல்லை எனாது கொடுத்தவன்.

‘வாலுளைப் புரவியொடுவை யகம்மருள
 ஈரநன்மொழிஇரவலர்க் சீந்த
 அழல்நிகழ்ந்திமைக்கும் அஞ்சவருநெடுவேல்
 கழல்தொடிக் காரியும்’¹⁴

ஆய்

நிலநிற நாகம் தனக்குக் கொடுத்த ஆடையை ஆலின் கீழ் அமர்ந்த
 சிவபெருமானுக்குப் பக்திலொடு கொடுத்தான். தோளில் சந்தனம்
 பூசியவன். இரவலர்களிடம் இனிமையான மொழி பேசுபவன்.

‘ஆலமர்செல்வற்கு அமர்ந்தனன் கொடுத்த
 சாவம் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள்
 ஆர்வ நன்மொழி ஆய்’¹⁵

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி

புலவர்களிடம் ஈரம் உடையவன். பகைவரிடம்பேராற்றல்காட்டும்
 வேற்படை வீரம் உடையவன். மலைச்சாரலில் பொருந்தி இருந்த நெல்லி
 மரத்தில் அழியாவாழ்வு தரும் வியத்தகு நெல்லிக் கனி கிடைத்தது. அதைத்
 தான் உண்ணக் கருதாமல் ஒளவைக்கு ஈந்தான்.

‘அமிழ்து விளைதிங்கனி ஒளவைக்கீந்த
 உரவுச்சினம் கனலும் ஒளிநிகழ் நெருவேல்
 அரவக் கடல்தானை அதிகன்’¹⁶

அவ்வை அதியமானன் நஞ்சுண்ட நீலகண்டன்போல் நெடிது வாழ்க என
 வாழ்த்தினார்.

நள்ளி

தன்னிடம் அன்புகாட்டும் அனைவர்க்கும் தனது பொருளைவாரி
 வழங்குவான். போர் முனையில் வெற்றிபெறும் ஆற்றலுடையவன்.
 இடைவிடாது மழைபொழியும் மலைகளைக் கொண்டமலைநாடன்.

‘நட்டோர் உவப்ப நடைப்பரிகாரம்
முட்டாது கொடுத்த முனை விளங்குதடக்கை
துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்சு நெடுங்கோட்டு
நளிமலை நாடன் நள்ளி’¹⁷

ஓரி

மலர்கள் பூத்துக்குலுங்கும் புன்னை மரங்களும், சிறிய மலைகளும் நிறைந்த நாட்டைக் கூத்தாடும் கலைஞர் கட்கும் பரிசாகக் கொடுத்தான். காரியுடன் போர் செய்தான். ஓரி எனும் பெயர் கொண்ட குதிரை உடையவன்.

‘நறும்போது கஞலிய நாகுமுதிர் நாகத்து
குறும் பொறை நன்னாடு கோடியர்க்கீந்த
காரிக்குதிரை காரியொடுமலைந்த
ஓரிக்குதிரை ஓளியும்’¹⁸

கழைதின் யானையார், ஓரியின் வானம்போல வரையாது சுரக்கும் வள்ளன் மையைப் புகழ்வார்.

நல்லியக் கோடன் கொடைச்சிறப்பு

இரவலர் வறுமைக் கோலம் நீக்குவான். மூங்கிலின் உட்பட்டையை உரித்தாலொத்த தூயமெல்லிய ஆடையை உடுக்கச் செய்வான். பாம்பின் நஞ்சேறி மயக்கினாற் போன்று களிப்புத்தரும் மதுவைப் பருகச் செய்வான். வீமன் மடை நூலில் குறித்த படி சமைத்த பலவகை உணவுகளை அவனே பக்கத்தில் நின்று பரிசிலரை உண்ணச் செய்வான். வரிசை அறிந்து வரையாது வழங்குவான்.

‘பொருநர்க்காயினும் புலவர்க்காயினும்
அருமனறநாவின் அந்தணர்க்காயினும்
கடவுள் மால் வரை கண்விடுத்தன்ன
அடையாவாயில் அவன் அரங்கடை குறுகி
வாள்மீக் கூற்றத்துவயவர் ஏத்த
அறிஞர் உண்கண் அரிவையர் ஏத்த
வரிசை அறிதலும் வரையாது கொடுத்தலும்’¹⁹

**சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல்
இரும்பொறையின் கொடைச்சிறப்பு**

மதி தண்ணொளியால் உலகைக்காப்பது போல இரும்பொறை கொடையால் உலகைக்காத்தான். இல்லை எனும் சொல்லைப் பிறிதோரிடத்தில் சொல்லா வண்ணம் இரவலர்க்கு ஈந்தான். பிறவேந்தர் தந்ததிறைப் பொருளையும் இரவலர்க்கீந்தான்.

‘இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே உள்’²⁰

என்ற குறளுக்கு இலக்கியமாய் வாழ்ந்தவன் இரும்பொறை. நாட்டை கொடுப்போரும் வாங்கு வோரும் இல்லாத் தேவருலகம் போல் வைத்திருந்தான்.

‘நின்பாடிய வயங்குசெந்நா
பின் பிறரிசை நுவலாமை
ஓம்பாது ஈயும் ஆற்றல் எம்கோ
மாந்தரஞ்சேரல் ஓம்பிய நாடே
புத்தேள் உலகத்தற்று’²¹

சோழன் நலங்கிள்ளியின் கொடைச்சிறப்பு

விறலியர்க்குப் பொற்பூவும், பாண்டியன்மாட மதுரையும், சேரன்வஞ்சியும்பரிசிலாகத் தருவான். அவன் எப்பகுதியைக் கொடுப்பினும் தடுப்பார் எவருமில்ர்.

‘கடும்பின் அடுகலம் நிறையாக நெடுங்கொடிப்
பூவாவஞ்சியும் தருகுவன்ஒன்றோ
வண்ணம் நீவிய வணங்கிறைப் பணைத்தோள்
ஒண்ணுதல்வி றலியர் பூவிலை பெறுகென
மாட மதுரையும் தருகுவன் எல்லாம்’²²

சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியஞ்சேரலாதன் கொடைச்சிறப்பு

தென்னாட்டுச் சேர மன்னன் வடநாட்டுக்கு குல மன்னர்களான பாண்டவர்களும், துரியோதனன் போன்ற நூறு கௌரவர்களும் போரிட்ட குருசேஷத்திரப் போரில் வேற்றுமையின்றி இருவேறு படை வீரர்கள் அனைவர்க்கும் பெருஞ்சோறு வழங்கிப் பெருஞ் சோற்று உதியன் சேரலாதன் என்று அழைக்கப் பெற்றான்.

‘அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூத்தும்மை
ஈரம்பதின் மரும் பொருதுகளத்தொழிய
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்’²³

பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவின் கொடைச்சிறப்பு

பெருங்கடுங்கோ என்ற சேரமன்னன் பாலைத்திணை பாடுவதில் வல்லவன். புலவர்களையும் கலைஞர்களையும் போற்றினான். பாடினாக்குப் பொன் அணிகலன்கள் தந்தான். பாணர்கட்கு வெள்ளிநாரால் தொடுக்கப் பெற்ற பொற்றாமரை தந்தான்.

‘மறம்பாடிய பாடினியும்மே
ஏருடைய விழுக்கடிஞ்சின்
சீருடைய இழைபெற்றிசினே
இழைஎபற்ற பாடினிக்கு
குரல்புணர்சீர் கொளவல் பாண்மகனும்மே
ஒள்அழல் புரிந்த தாமரை
வெள்ளிநாரால் பூப் பெற்றிசினே’²⁴

பாண்டியன் பலயாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி கொடைச்சிறப்பு

முதுகுடுமிப் பெருவழுவதி பல யாகங்களைச் செய்தவன். பகைவர் மண்ணை வெற்றி கொண்டான். பாணர்க்குப் பொற்றாமரை வழங்கினான். புலவர்கட்குத்தேரும் யானையும் பரிசளித்தான்.

‘பாணர்தாமரை மலையவும் புலவர்
பூநுதல் யானையொடு புனைதேர் பண்ணவும்
அறனோ மற்றிது விறல்மாண்குடுமபி
இன்னா ஆகப் பிறர்மண்கொண்டு
இனிய செய்திநின் ஆர்வலர் முகத்தே’²⁵

செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் கொடைச் சிறப்பு :

பரிசிலர்க்கு அருங்கலப்பரிசில் ஏராளமாய் அடிக்கடி வழங்குவதால் செல்வக்கடுங்கோவின் கைகள் வன்மை பெற்றன. பரிசிலர் செல்வக்கடுங்கோ படைத்த ஊன்துவை கறிசோறுண்டு பரிசிலர் கைகள் மென்மை ஆயின.

‘பரிசிலர்க்கு அருங்கலம் நல்கவும் குரிசில்
வலிய ஆகும் நின்தாள் தோய் தடக்கை
புலவுநாற்றத் தபைந்தடி
பூநாற்றத்த புகைகொள் ஊன்துவை
கறிசோறுண்டு வருந்து தொழிலல்லது
பிறிது தொழிலறியா ஆகலின் நன்றும்
மெல்லியபெரும் தாமே நல்லவர்க்கு
ஆரணங்காகியமார் பின்பொருநர்க்கு
இருநிலத்தன்ன நோன்மை
செருமிகு சேஎய்நிற்பாடுநர்கையே’²⁶

சோழன் குளமுற்றத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் சிறப்பு

பாணர்கட்கு வண்டுமொய்க்காத பொன் தாமரை மலர்கூட்டித் தேரும் நல்குவான். விறகு வெட்டப் போனவனுக்குப் பொன்கிடைத்தது போலக் கிள்ளிவளவன் இரவலர் எதிர்பார்த்த அளவிற்குமேல் பரிசில் தருவான். பரிசிலர்க்குத் தேர்களைக் கொடுப்பான்.

‘தேர்வீசிருக்கைஆர நோக்கி
நீஅவற்கண்ட பின்றைப் பூவின்
ஆடுவண்டிமிராத் தாமரை
சூடாய் ஆதல் அதனினும் இலையே’²⁷

‘செல்வை ஆயின்செல்வை ஆகுவை
விறகொய்மாக்கள் பொன்பெற்றன்னதோர்
தலைப்பா டன்றவன் ஈனக
நினைக்கவேண்டா வாழ்க அவன்தாளே’²⁸

பண்ணன் கொடைச் சிறப்பு

பசிப்பிணி மருத்துவன் எனப் பண்ணனைச் சோழன் குளமுற்றத் துத்துஞ்சிய கிள்ளிவன் சிறப்பித்துப்பாடுவான். பண்ணன் மன்னனைப் போல அறச்சாலை அமைத்து வந்தோர்க்கெல்லாம் பசியார உணவளிப்பான். சிறுவர்கள் கையில் சோற்று ருண்டை பெற்று ஏறும்பு முட்டை கொண்டு திட்டில் வரிசையாகச் செல்வது போலச் செல்வர். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சியகிள்ளிவளவன் பண்ணன் தன் வாழ்நாளும் சேர்த்துப்பல்லாண்டு வாழ்க என வாழ்த்தினான்.

பழுமரம் தேரும்பறவை போலப் பண்ணன் வீட்டில் உணவுண்ணும் ஆரவாரம் ஓயாமல் இருந்தது.

‘யான்வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய
பாணர்காண்க இவன் கடும்பினதிடும்பை
யாணர்ப்பழுமரம் புள்ளிமர்ந்தன்ன
ஊனொலி அரவம் தானும் கேட்கும்
பொய்யாஎழிலி பெய்விடம் நோக்கி
சிறுநுண் ஏறும்பின்சில் ஒழுக்கு ஒப்பச்
சோறுடைக்கையர் வீறுவிறியங்கும்
இறுருங்கிளைச் சிறா அர்க்காண்டும் கண்டும்
மற்றும் மற்றும் வினவுதும் தெற்றெனப்
பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்
அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின்ஓமக்கே’²⁹

கண்டரக்கோப் பெருநற் கிள்ளியின் கொடைத்திறம்

கண்டரம் என்னும் பகுதியைக்கிள்ளி ஆண்டான் என்று சான்றோர் கருதுவர். கிள்ளி தன்னை நாடி நாட்டில் வருவோர்க்கு யானைகளும் பல அணிகலன்களும் தருவான். காட்டில் இரவலர்களைக் காணின் மான்கணம் கொண்டு அதன் ஊனைப்பரிசிலர்க்கு நல்குவான். காட்டில் கொடுக்கக் கலன்

கள்இல்லாத போது கையில் அணிந்த பொற்கடகத்தையும், மார்பில் அணிந்த பொன்னாரத்தையும் பரிசிலர்க்கு நாடும் ஊரும் பேரும் சொல்லாமல் நல்குவான். கிள்ளியின் பரிசுகளிலும் உணவிலும் தன்னை மறந்து பாணர்கள் காலையில் பாட வேண்டிய செவ்வழிப்பண்ணை மாலையில் பாடுவர். வன்பரணர்கோப் பெருநற்கிள்ளியைப் புகழ்ந்துபாடுவார்.

‘கறங்குமிசை அருவிய பிறங்கு மலைநள்ளிநின்
அசைவில் நோன்தாள் நசைவளன் ஏத்தி
நாள்தொறும் நன்கலம் களிற்றொடு கொணர்ந்து
கூடுவிளங்கு வியனகர்பரிசில் முற்றளிப்ப’³⁰

‘இழுதின் அன்ன வால் நிணக் கொழுங்குறை
நான் ஞெலி தீயின் விரைவனன் சுட்டுநின்
இரும்பேர் ஒக்கலொடு தின்ம் எனத் தருதலின்
பெறுதற்கரிய வீறுசால் நன்கலம்
பிறிதொன்றில்லை காட்டுநாட் டோம்என
மார்பில்பூண்ட வயங்குகாழ் ஆரம்
மடைசெறி முன்னகக்கட கமொடு ஈந்தனன்
எந்நாமோ என நாடும் சொல்லான்
யாரீரோ எனப்பேரும் சொல்லான்’³¹

‘நள்ளி வாழியோ! நள்ளி நள்ளென்
மாலை மருதம் பண்ணிக்காலை
கைவழி மருங்கின் செவ்வழிபண்ணி
வரவுஎமர்மறந்தனர் அது நீ
புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மையோனே’³²

குமணன் கொடைத்திறன்

முதிரை மலைத்தலைவன் குமணன். அவன் தம்பி இளங்குமணன் குமணன் கொடைத்திறைந்து செல்வம் அனைத்தும் சென்று விடும் என்றஞ்சிக் குமணனை வெறுத்தான். செய்தி அறிந்தகுமணன்

இளங்குமணனிடம் ஆட்சியை ஒப்படைத்துக் காடு சென்றான். வறுமையுற்ற பெருஞ்சித்திரனார். முதிரை மலைநாட்டை அடைந்தார். அங்கு குமணன் இல்லை என்றறிந்து குமணன் இருக்கும் காட்டைத்தார்.

தன் தலைகொணர்வார்க்கு ஆயிரம் பொன்பரிசுதருவதாக இளங்குமணன் பறைஅறைந்தான். குமணன் தன் தலையைத் தம்பியிடம் கொடுத்துப் பரிசுபெறுமாறு வாளைத்தந்தார். பெருஞ்சித்திரனார் வாளை வாங்கிஇளங்குமணனுக்கு அறிவுரை கூறித்திருத்தினார்.

குமணனைப் பெருஞ்சித்திரனார் பாராட்டினார்.

‘பறம்பு மலை யாண்டபாரி, கொல்லிமலை வல்வில்ஓரி, காரி என்ற குதிரை ஊர்ந்து போர்வென்ற மழைக்கொடை மலைக்கொடை மலையமான் திருமுடிக்காரி, கொடும்பூண் எழினி, பெருமலை நாடன்பேகன், மோசி கீரன் புகழ்ந்த ஆய் அண்டிரன், தள்ளாது ஈயும் நள்ளி, என்ற எழுபெரும் வள்ளல்கள்மாய்ந்த பின் எம்போன்ற இரவலரைக் காப்போர் இன்மையின் கொடைத்தன்மை கொண்ட நின்னை நாடி வந்தேன் எனப் பெருஞ்சித்திரனார் குமணன் கொடைத் திறத்தைப் பாராட்டினார்.

பறம்பில் கோமான் பாரியும் பிறங்கு மிசை
கொல்லி ஆண்ட வல்வில் ஓரியும்
காரி ஊர்ந்து பேரமார்க்க கடந்த
மாரி ஈகை மறப்போர் மலையனும்
ஊராது ஏந்திய குதிரை கூர்வேல்
கூவிளங்கண்ணி கொடும் பூண் எழினியும்
அருந்திறல் கடவுள் காக்கும் உயர்சிமை
பெருங்கல் காடன்பேகனும் திறந்துமொழி
மோசி பாடிய ஆயும் ஆர்வம் உற்று
உள்ள வருநர் உலைவுநனிதீர
தள்ளாதீயும் தகைகால் வண்மை
கொள்ளர் ஒட்டிய நள்ளியும் என ஆங்கு
எழுவர் மாய்ந்த பின்றை
அதிரா யாணர் முதிரத்துக்கிழவ
இவண் விளங்கு சிறப்பின் இயல்தோர்க்குமண

இசைமேந் தோன்றிய வண்மையொடு
பகைமேம்படுக நீ ஏந்தியவேலே³³

நாஞ்சில் வள்ளுவன் கொடைச்சிறப்பு :

வள்ளுவன் தன்னிடம் வந்த இரவலரை மறுநாள் வருக என்று சொல்லான். அன்றே ஈவான். போரிடும் காலை அன்றிக் கொடையை நிறுத்தாத தன்மையன். அரிசி வேண்டும் என்று கேட்டவர்க்கு பெரியயானை நல்குவான். கொடை மடம்பட்டவன். நன்குவிளைந்த தினப் புனம் நாடி வரும்கிளி களைப்போன்று இரவலர் நாஞ்சில் வள்ளுவனை நாடிச் செல்வர்.

‘கிளி மரீஇய வியன்புனத்து
மரன் அணி பெருங்குரல் அனையன்’³⁴

‘ஈதல் ஆனான் வேந்தே வேந்தற்குச்
சாதல் அஞ்சாய் நீயே கயிடை
இருநிலம் மிளிர்ந்திசின் ஆங்குஒருதாள்
அருஞ்சமம் வருகுவதாயின்
வருந்தல் உண்டெம் பைதலம்கடும்பே’³⁵

‘அரிசிவேண்டினேம் ஆகத் தான்பிறர்
வரிசை அறிதலின் தன்னும் தூக்கி
இருங்களிறு வளைஇய குன்றத்து அன்னஓர்
பெருங்கன்று நல்கியோனே அன்னதோர்
தேற்றா ஈகையும் உளதுகொல்
போற்றார் அம்ம பெரியோர் தம்கடனே’³⁶

கொண்கானம் கிழான் கொடைச்சிறப்பு

நெருஞ்சிப் பூ கதிரவனை நோக்கி மலர்தல் போல இரவலர் கொண்கானம் கிழான் முகம் நோக்கி மலர்ந்து அவன் கொடுக்கும் பொருள் பெற்றுச் செல்வர்.

கொண்கானம் இரு நிகழ்வுகள் கொண்டது. திறை செலுத்தி விட்டுச் செல்லும் பகைவரும், பரிசில் பெற்றுச் செல்லும் இரவலரும் அக்குன்றில் காணலாம்.

‘பாழ்ஊர் நெருஞ்சிப்பசலை வான்பூ
ஏர் தருசுடரின் எதிர் கொண்டாங்கு
இலம்படு புலவர் மண்டை விளங்குபுகழ்க்
கொண்பெரும் கானத்துக்கிழவன்
தண்தார் அகலம் நோக்கி மலர்ந்தே’³⁷

‘இரண்டுநன்குடைத்தே கொண்பெருங்கானம்
நச்சிச் சென்ற இரவலர்ச் சுட்டித்
தொடுத்துணக்கிடப்பினும் கிடக்கும்
நிறைஅருந்தானை வேந்தனைத்
திறை கொண்டு பெயர்க்கும் செம்மலும் உடைத்தே’³⁸

**பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன்
கொடத்திரும்**

மாறன் பலதேவனைப் போன்ற வலிமை உடையவன். வானத்தன்ன வண்மையன் என்பர் மருதன் இளநாகனார். கொடைவள்ளலை நக்கீரனார் ஞாயிறு போலவும் திங்கள் போலவும் நிலைத்து வாழ்க என வாழ்த்துவார்.

‘இரவலர்க்கு அருங்கலம் அருகாது ஈயா
யவனர்நன்கலம் தந்த தண்கழ்தேறல்
பொன்செய் புகைவத்து ஏந்திநாளும்
ஒண்கொடிமகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து
ஆங்கினிதொழுகுமதி ஒங்குவாள் மாற!
வெங்கதிர்ச்செல்வன் போலவும் குடதிசைத்
தண்கதிர் மதியம் போலவும்
நின்று நிலைஇயர் உலகமொடு உடனே’³⁹

கடியநெடுவேட்டுவன் கொடைத்திறம்

கடலில் வீழ்ந்த மேகம் நீருடன் பெயர்தல்போலக் கடிய நெடுவேட்டுவன் என்ற வள்ளலை அடைந்த பரிசிலர் பெரிய யானையும் தேரும் பரிசிலாகப் பெற்றே மீள்வர்.

‘மான்கணம் தொலைச்சிய கடுவிசைக்கதநாய்
நோன்சிலை வேட்டுவ நோய் இலை ஆகுக
ஆர்கலியாணர்த் தழீஇயகால் வீழ்ந்து
கடல்வயின் குழிஇய அண்ணல் அம்கொண்மூ
நீரின்றுபெயரா ஆங்குத் தேரொடு
ஒளிறுமருப்பேந்திய செம்மல்
களிறின்று பெயரல பரிசிலர் கடும்பே’⁴⁰

எவ்வியின் கொடைத்திறம்

எவ்வியை அடைந்த பாண்மகள் நெல்லின் முகவை கொள்ளாள். நல்ல அணிகலனும் முத்துகளும் எவ்விபாண்மகட்கு அருள்வான்.

‘அவ்வாங்குஉந்தி அம்சொல் பாண்மகள்
பழந்செந் நெல்லின் முகவை கொள்ளாள்
கழங்குறழ் முத்தமொடு நன்கலம் பெறுஉம்
பயங் கெழுவைப் பில்பல்வேல் எவ்வி’⁴¹

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரவாதன் கொடைத்திறம்

பரிசிலர்க்கு நீரில் நனைந்த பறவையின் இறகு போன்ற கிழிந்த உடைகளை நீக்கி நல்ல ஆடை அணிகலன்கள் வழங்குவான் ஊன் பெய்த வெண்சோறு வழங்குவான் வந்த இரவலர் பசிவாட்டம் போக்குவான்.

‘நீர்ப்படுபருந்தின் இருஞ்சிறகன்ன
நிலம்தின்சிதார்களைந்த பின்றை
நூலாக் கலிங்கம் வாலரைக் கொளீஇ
வசை இல் மகளீர் வயங்கிழை அணிய

அமர்பு பெய் ஆர்த்த சுற்றமொடு
நுகர்தற்கினிதுநின் பெருங்கலி மகிழ்வே'⁴²

பரிசிலர்க்கு யானை, குதிரை தேர் ஆகியன நல்குவான்.

‘புலவர் ஏத்தஒங்கு புகழ்நீரீஇ
விரிஉளைமாவும் களிரும்தேரும்
வயிரியர் கண்ணுளர்க் கோம்பாது வீசி’⁴³

தொண்டைமான் இளந்திரையன் கொடைத்திரம்

பாசி போன்று கிழிந்த உடையை நீக்கிப் பரிசிலர்க்கு ஆவி போன்ற
மென்மையான ஆடை வழங்குவான்.

வானில் பூத்தவிண் மீன்போன்று பல கலங்களில் உணவிட்டுத்தாய்
போல் பேணுவான். பொற்றாமரையும், பொன்மாலையும் விறலியர்க்கு
வழங்குவன். சங்குபோன்ற வெண்மையான குதிரைகள் பூட்டிய தேரில்
பரிசிலரை அனுப்பிவைப்பான்

‘பாசிஅன்ன சிதர்வை நீக்கி
ஆவிஅன்ன அவிர்நூற்கலிங்கம்
இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குடன் உடீஇ
வல்லோன்அட்ட பல்லுன் கொழுங்குறை
அரிசெத்து உணங்கிய பெருஞ்செந்நெல்லின்
தெரிகொள் அரிசித் திரள்நெடும்புழுக்கல்
அருகடித் தீம்சுவை அமுதொடு பிறவும்
மீன் பூத்தன்னவான் கலம்பரப்பி
மகமுறை மகமுறை நோக்கி முகமைர்ந்து
ஆடுவண்டிமிரா அழலவிர்தாமரை
நீடிரும்பித்தை பொலியச் சூட்டி
புனை இருங்கதுப்பகம் பொலியப் பொன்னின்
தொடையமை மாலை விறலியர்மலைய
வளைகண்டன்னவால் உளைப்புரவி

துணைபுணர் தொழிலநால்குடன் பூட்டி
அரித்தேர் நல்கியும்⁴⁴

(பெரும்பாண் 468-480)

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் கொடைச் சிறப்பு

தன்படை வீரர்கட்கு யானைகளையும் பொற்றாமரையும் வழங்கினான். விறலியர்க்குப் பொன்வளையல்கள் கொடுத்தான். பாணர்க்கு யானைகள் கொடுத்தான். புலவர்கட்குத் தேரும் குதிரையும் ஈந்தான்.

‘முழவுத்தோள் முரண் பொருநர்க்கு
இலங்குமருப்பின் களிறு கொடுத்தும்
பொலந்தாமரைப் பூச்சூட்டியும்
நலம்சான்ற கலம் சிதறும்⁴⁵

‘விறலியர் வறுங்கை குறுந்தொடிசெறிப்ப
பாணர் உவப்பக்களிறு பல தரீஇ
நாளீண்டிய நல் அகவர்க்கு
தேரொடு மாசிதறி⁴⁶

பாணர்க்கும் புலவர்க்கும் தேரும் யானையும் நல்கினான்

‘இருங்கிளை புரக்கும் இரவலர்க் கெல்லாம்
கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் களிறொடு வீசிக்⁴⁷

(மதுரை 751-752)

தொகுப்புரை

- ❖ பேரரசர்களின் வஞ்சினப்பாடல்கள் அவர்கள் கொடைத்திறத்தை வெளிப்படுத்தும்.
- ❖ பகைவரை வெல்லாவிடின் இரப்போர்க்கு ஈய முடியாத இன்மை உறுவேன் என்று தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் வஞ்சினம் கூறுகிறான்.
- ❖ தன்படை வீர்கட்கு யானைகளையும் பொற்றாமரையும் வழங்கினான். விறலியர்க்குப் பெற்றாமரைப் பூச்சூட்டி வளையல்களும் தந்தான்.
- ❖ சோழன்நலங் கிள்ளி தன்னை வந்து இரப்போர்க்கு நாட்டையும் தருவேன் எனக் கூறுவான்.
- ❖ மாபலிச்சக்கரவர்த்தி தன்னிடம் வாமனனாய் வந்து இரத்த திருமாலுக்கு நிலக்கொடை தந்தான்.
- ❖ கரிகால்வளவன் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் அறம்வளர்க்கும் அட்டில் சாலைகள் அமைத்தான்.
- ❖ தைத்த ஆடை நீக்கிப் பட்டுடை நல்கினான்.
- ❖ பரிசிலர்க்குப் பொற்றாமரைப்பூச் சூட்டினான்.
- ❖ உலகாளும் வேந்தனுக்கும் ஒன்று மில்லாதவேட்டுவற்கும் உண்பதும் உடுப்பதுமே தனிஉடமை. ஏனையஎல்லாம் பொது உடைமை. ஆதலின் செல்வத்துப்பயன் ஈதல் என்பது நக்கீரர் கொள்கையாகும்.
- ❖ பேகன் தோகைவிரித்தாடிய மயிலுக்கு விலை உயர்ந்த பொன்னாடையைப் போர்வையாகப் போர்த்தினான்.
- ❖ பாரி தன்னைப்பாடாத முல்லைக்கொடிக்குத் தேரீந்து முல்லை நிலத்திலிருந்து குறிஞ்சி நிலத்திற்கு நடந்து சென்றான்.

- ❖ காரி இல்லை எனவந்தோர்க்கு இல்லைனாது ஈந்தான்.
- ❖ ஆய் நிலநாகம் கொடுத்த ஆடையை ஆலின்கீழ் அமர்ந்த சிவ பெருமானுக்கு தந்தான்.
- ❖ அதியமான் வாழ்நாள் வளர்க்கும் நெல்லிக்கனியை அவ்வைக்கு ஈந்தான்.
- ❖ நள்ளி பரிசிலர்க்கும் பொருளை வாரி வழங்கினான்.
- ❖ நல்லியக்கோடன் பரிசிலர்க்கு உண்ண உணவும் உயர்ந்த உடையும் தந்தான்.
- ❖ சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் வேற்றுமையின்றிப் பாண்டவர் கௌரவர் படைகட்கு உணவீந்தான்.
- ❖ பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ பாடினிக்கு அணிகலன்கள் தந்தான்.
முதுகுடுமிப் பெருவழுதி பாணர்க்குப் பொற்றாமரை குட்டினன்.
- ❖ செல்வக்கடுங் கோவாழியாதன் கைவாரி வழங்குவதால் வன்மை பெற்றது. பரி சிலர்கை வாரி உண்பதால் மென்மைபெற்றது.
- ❖ சோழன் குளமுற்றத்துத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் உணவை வாரி வழங்கும் பண்ணன் தன்வாழ்நாளும் சேர்த்து வாழ்க என வாழ்த்தினான்.
- ❖ குமணன் கடை எழு வள்ளல்களுக்குப் பின்சிறந்த வள்ளலாக விளங்கினான்.
- ❖ எவ்வி, கொண்கானம்கிழான், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், தொண்டைமான் இளந்திரையன் ஆகியோர் கொடைத்திறமும் புகழ்ப்பெறுகிறது.

இயல் நான்கு
சங்க இலக்கியத்தில் கொடை
சான்றென் விளக்கம்

1. குறள் - 231
2. மேற்படி 232
3. புறம் 72:9-12; 17-18
4. மேற்படி 73:1-4
5. முல்லைப்பாட்டு 1-6
6. திருஅருட்பா
7. பட்டினப்பாலை -40-50
8. புறம் 189
9. குறள் 390
10. பொருநர் 151-167
11. மேற்படி 74-88
12. சிறுபாண் 84-87
13. மேற்படி 88-91
14. மேற்படி 92-95
15. மேற்படி 96-99
16. மேற்படி 101-103
17. மேற்படி 104-107
18. மேற்படி 108-111
19. மேற்படி 207-218
20. குறள் 223
21. புறம் 22: 31-35
22. மேற்படி 32:1-5
23. மேற்படி 2:13-16
24. மேற்படி 11:11-18
25. மேற்படி 12

26. மேற்படி 14:10-19
27. மேற்படி 69:18-21
28. மேற்படி 70 : 16-19
29. மேற்படி 173
30. மேற்படி 148 : 1-4
31. மேற்படி 150 : 5-11; 19-23
32. மேற்படி 149
33. மேற்படி 158
34. மேற்படி 138 : 10-11
35. மேற்படி 139 : 11-15
36. மேற்படி 140 : 5-10
37. மேற்படி 155 : 4-8
38. மேற்படி 156 : 2-6
39. மேற்படி 58 : 17-25
40. மேற்படி 205 : 8-14
41. அகம் 126 : 9-13
42. பதிற் 12: 20-25
43. மேற்படி 20:14-16
44. பெரும்பாண் 468-480
45. மதுரைக்காஞ்சி 99-104
46. மேற்படி 218-219, 223-224
47. மேற்படி 751-752

இயல் ஐந்து

சங்க இலக்கியத்தில் மெய்ப்பாடு

‘தீதுநீங்கக் கடலாடி யும்
மாசு போகப் புனல்படிந்தும்
அலவன் ஆட்டியும் உரவுத்திரை உழக்கியும்
பாவை சூழ்ந்தும் பல்பொறி மருண்டும்
அகலாக் காதலொடு பகல்விளை யாடி’

(பட்டினப்பாலை 99-103)

இயல் ஐந்து சங்க இலக்கியத்தில் மெய்ப்பாடு

பெருமிதம் ஒழிந்த ஏனைய ஏழுமெய்ப்பாடுகளும் இவ்இயலில் விளக்கம் பெறும்.

ஒவ்வொரு மெய்ப்பாடும் நான்கு வகையாகப் பகுக்கப்பெற்று 28 மெய்ப்பாடுகள் இவ்இயலில் எடுத்துக்காட்டுகளுடன் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. கையறு, இடுக்கண், வாழ்த்து, நடுநிலை போன்ற மெய்ப்பாடுகளும் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளன.

எள்ளல், இளமை, அறிந்தும் அறியாததுபோல் இருக்கும் பேதமை, மடமை என்று நான்கினால் விளையும் நகையும், இழிவு, இழப்பு, தளர்ச்சி வறுமை என்ற நான்கால் பிறக்கும் அழுகையும், முதுமை, எளிமை, நோய், துன்பம் என்ற நான்கின் காரணமாகப் பிறக்கும் இளிவரலும், புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம் என்ற நான்கால் பிறக்கும் மருட்கையும், அணங்கு, விலங்கு, கள்வர், இறை நான்கால் பிறக்கும் அச்சமும், உறுப்பருத்தல், குடிகளைத்துன்புறுத்தல், துன்புறுத்தல், கொலை என்ற நான்கில் பிறக்கும் வெகுளியும், செல்வம், புலன், புணர்வு, விளையாட்டு என்ற நான்கு காரணமாகப் பிறக்கும் உவகையும், நாடுவுநிலை, கையறுநிலை இடுக்கண், வாழ்த்து என்ற மெய்ப்பாடுகளும் எடுத்துக் காட்டுகளுடன் இவ்இயலில் விளக்கம் பெற்றுள்ளன.

நகை

‘எள்ளல் இளமை - பேதமை மடானன்
றுள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப’¹

இகழ்தல், இளமை, அறியாமை அறிந்தும் அறியாதது போலிருக்கும் மடம் ஆகிய நான்காலும் சிரிப்பு விளையும்.

என் ளல்

தலைவி தன்னைப் புறனுரைத்தாள் எனக்கேட்ட காதற்பரத்தை தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்பத் தலைவனை எள்ளி நகையாடியனாள்.

‘வயலில் முளைத்தமாமரத்தின் கனி அருகில் உள்ள நீர்த்துறைவாமும் வாளைமீன் வாயில் தானேபோய் வீழ்ந்தது. அதுபோல யாம் அழையாமலே எம்மனைக்குத் தலைவன் வந்தான். தலைவன் எம் மனை வந்து பெருமொழி கூறினான். தம்மனைக்குள் சென்றதும் கையும் காலும் தூக்கத்தூக்கும் ஆடிப்பாவை போலத்தலைவன் தன்புதல்வன் தாய்க்கு அவள் சொற்படி ஏவல்செய்வான்’ என்ற காதற்பரத்தை தலைவனை இகழ்ந்து பேசினாள்.

‘கழனிமாஅத்து விளைந்துகு தீம்பம்
பழனவாளை கதூஉம் ஊரன்
எம்மில் பெருமொழிகூறித்தம்மில்
கையும் கைலும் தூக்கந்தூக்கும்
ஆடிப்பாவைபோல
மேவன செய்யும் தன்புதல்வன் தாய்க்கே’²

இளமை

தலைவன் தலைவியை இயற்கை மணம் புரிந்து தலைவியின் கூந்தலில் பூச்சூட்டினான். நற்றாய் தலைவிக் கூத்தலைவாரும் போது தலைவியின் தலையில் சூடிய பூநற்றாயின் காலடியில் வீழ்ந்தது. தலைவன் காதல்மிக்குத் தலைவிக்குச் சூட்டிய பூதிருமணத்தூதாக நற்றாயின் காலடியில் வீழ்ந்தது என்பதைத் தலைவி இளமைகாரணமாக உணராதிருந்தாள்.

‘முல்லை ஒருகாழும் கண்ணியும் மெல்லியால்
கூந்தலுள் செய்து முடித்தேன்மன் தோழியாய்
வெண்ணெய் உரைஇ விரித்த கதுப்போடே
அன்னையும் அத்தனும் இல்லரா யாய் நாண
அன்னை முன் வீழ்ந்தன்று’³

மடமை :

சோழன்நலங் கிள்ளியின் பகைவர் அவன் ஆற்றல் அறியாது அவன் உள்ளத்தை இகழ்ந்த மடவோராக விளங்கினர். மடமைநீங்கி இருந்தால் நலங்கிள்ளியின் திருவடி பணிந்து அவன் அருள் பெற்று நல்லரசராய் விளங்கிருப்பார்.

‘மெல்லவந் தென்நல்லடி பொருந்தி
ஈனன இரக்குவராயின்சீருடை
முரசுகெழுதாயத்து அரசோதஞ்சம்
இன்னுயிராயினும் கொடுக்குவென் இந்நிலத்து
ஆற்றல் உடையோர் ஆற்றல் போற்றாதென்
உள்ளம் என்னிய மடவோன் தென்னிதின்
துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன்போல
உய்ந்தனன் பெயர்தலோ அரிதே’⁴

பேதமை :

பெண் நாற்றுப் போன்றவாள். நாற்றுப்பாவிய வயலிலிருந்து வேறு வயலில் பறித்து நட்டால்தான் பயன்தரும். அதுபோல ஒரு பெண்ணும் பிறந்த வீட்டிலிருந்து நாயகனாகிய கணவன் வீட்டுக்குப் பயன்தருவாள். பெண் நாற்றுஅன்னாள். அச்சொல்லே நாத்துனாள் எனமருவியது. ஒரு பெண் பிறந்தகத்திலிருந்து என்றேனும் ஒருநாள் பிரிந்து செல்ல வேண்டியவள். இதை நற்றாய் அறிந்தும் அறியாதது போல் பேதை மையோடு தன்மகளை உடன் போக்கில் அழைத்துச் சென்ற தலைவன்தாய் மகளைப் பிரிந்த தன்னைப் போல் பெரிதும் துன்புற வேண்டும் என்று நினைத்து அவலிக்கின்றாள்.

‘மணிக்ஞரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி
பலிக்கள் ஆர்கைப் பார் முதுகுயவன்
இடுபலி நுவலும் அகன்தலை மன்றத்து
விழவுத் தலைக்கொண்ட பழவிறல் மூர்ப்
பூங்கண் ஆயம் காண்தோறும் எம்போல்
பெருவிதுப்புறுகமாதோ எம்மிற்
பொம்மல் ஓதியைத் தம்மொழிக்கொளீஇ
கொண்டுடன் போக வலித்த
வன்கண் காளையை ஈன்ற தாயே’⁵

தன் மகளுடன் பழகிய ஆயத்தாரைக்காணும் தொறும் நற்றாய்
அவலித்துக் கூறுவாள்.

அழகை:

‘இளிவே இழவே அடைவே வறுமைஎன
விளிவில் கொள்கை அழகை நான்கே’⁶

இழிவு, இழப்பு, தளர்ச்சி, வறுமை என்ற நான்காலும் அழகை
பிறக்கும்.

இழிவு :

காவிரிபுகும் பட்டினம் எல்லையற்ற செல்வங்கள் உடையது.
இருப்பினும் தலைவனுக்குத் தலைவியை நோக்கக் காவிரிபுகும் பட்டினச்
செல்வம் இழிவாகத் தோன்றும்.

‘மொழிபல பெருகியபழிதீர் தேஎத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினிதுறையும்
முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங்கூந்தல் வயங்கிழை ஒழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே’⁷

இழப்பு :

பாரி மகளிர் முன்பொரு நிறைமதி நாளில் தந்தையும் பறம்புமலையும் இருந்த போது மகிழ்வோடு இருந்தநிலையையும், தற்போதுள்ள நிறைமதி நாளில் தந்தையையும் பறம்பு மலையையும் இழந்த நிலை பற்றியும் கூறி வருந்துவர்.

‘அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவின்
எந்தையும் உடையேம் எம்குன்றும் பிறர்கொளார்
இற்றைத்திங்கள் இவ்வெண்ணிலவின்
வென்றெறிமுரசின்வேந்தரெம்
குன்றும் கொண்டார்யாம் எந்தையும் இலமே’⁸

வறுமை :

இல்லத்தில் உணவுசமைத்துப் பலநாட்கள் ஆயின. உணவுண்ணாத நிலையில் குழந்தை பாலில்லாத முலைசுவைத்தமும். குழந்தை சோறில்லாக்கலம் கண்டு அழும். அழும் குழந்தையைத்தாய் புலி வருகிறது என் அச்சுறுத்தியும் நிலவுகாட்டி மகிழ்வூட்டியும் குழந்தையின் அழுகையை நிறுத்த முயன்றாள். அப்போதும் அது அழுகை நிறுத்தவில்லை. ‘உன் தந்தையின் முகம் கோபத்தில் எப்படி இருக்குமென்று காட்டு’ என்று தாய் குழந்தையின் பசிக்கொடுமையை மாற்ற முயல்வாள்.

‘இல்உணாத்துறத்தலின் இல்மறந்துறையும்
புல்உளைக்குடிப்புதல்வன் பல்மாண்
பாலில்வறு முலை சுவைத்தனன் பொறாஅன்
கூழும் சோறும் கடைஇ ஊழின்
உள்இல்வறுங்கலம் திறந்து அழக்கண்டு
மறப்புலி உரைத்தும் மதியம் காட்டியும்
நொந்தனளாகி நுந்தையை உள்ளி
பொடிந்தநின் செவ்விகாட்டு எனப்பலவும்
விவைல் ஆனாள் ஆகி நனவின்
அல்லல் உழப்போள்’¹⁰

இளவரல் :

‘மூப்பே பிணியே வருத்தம் மென்மையொடு
யாப்புற வந்த இளிவரல் நான்கே’¹¹

முதுமை, நோய், துன்பம், எளிமை என்ற நான்கால் இளிவரலாகிய இழிவு ஏற்படும்.

மூப்பு :

முதுமையில் தலையில் நரையும் கன்னத்தில் திரையும் தோன்றும். கயல்முள்போன்று வெண்மைநரை உண்டாம். கயல் முள்ளால் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளும். மாந்தர் நரையால் தம்மைக் காத்துக்கொள்ள இயலாது.

‘பல் சான்றி ரேபல் சான்றிரே
கயல்முள்அன்ன நரைமுதிர்திரைகவுள்
பயனில்மூப்பில் பல்சான்றிரே’¹²

நோய் :

தலைவன் பிரிவின்போது தலைவியைப் பிரிவாற்றாமை என்ற நோய் வருத்தியது.

பாலையில் மறவர் அம்புதீட்டும்ஒலி போலப் பல்லி தன் துணையை அழைக்கும் ஒலியைத் தலைவன் தன் உள்ளத்தில் நினைத்துப் பார்த்து மீண்டால் பிரிவு நோய் அகலும்.

‘உள்ளார் கொல்லோ தோழிமுள்ளுடை
பொன்புனை பகழி செப்பம் கொண்மார்
உசிர்நுதி புரட்டும் ஓசைபோல
அங்காற்கள்ளியம் காடிநந்தோரே’¹³

துன்பம் :

பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி தன்தோழிக்கு உரைத்தது.

பிரிவிடை ஆற்றாத என் கண்ணீர் என் இமையைத் தீய்த்துவருத்தும்.
நம்மை உணர்ந்தகாதலர் நம்துன்பம் உணராதிருத்தலை நினைத்து என்
நெஞ்சம் றோம் எனத் தலைவி தோழிக்குத்தன் துன்பம் உரைப்பாள்.

‘நோம்என் நெஞ்சே நோமென்னெஞ்சே
இமைதீய்ப்பன்ன கண்ணீர் தாங்கி
அமைதற்கு அமைந்த நம்காதலர்
அனவிலர் ஆகுதல் றோம் என் நெஞ்சே’¹⁴

எளிமை :

பரத்தையின் பிரிந்த தலைவனை எண்ணித் தலைவி துன்புறுதல்.
வேழக்கரும்பு உண்மைக் கரும்பு போல் பூக்கும். ஆனால் அந்த
வேழத்தட்டை இனிமை தராது. அதுபோலப் பரத்தை இன்பம் தலைவியிடம்
உள்ள இன்பம் போல் சிறக்காது பரத்தை எளிமையாக இன்பம் தருவாள்.

தலைவன் பரத்தையிடம் எளிமையானான். தலைவிக்கு
அரியனானான். ஊரெல்லாம் துஞ்சும். தலைவி துஞ்சாள். வேழக்கரும்
பின்பூ குதிரையின் பிடரிபோல அழகாகக் காட்சி தரும். அது உண்மை
அழகன்று.

‘பரியுடை நல் மான் பொங்குளை அன்ன
அடை கரை வேழம் வேண்பூப்பூக்கும்
தண்துறை யூரன் பெண்டிர்
துஞ்சூர்யா மத்தும்துயில் அறியலரே’¹⁵

பருவங்கண்டு ஆற்றாத தலைவியை எளிமையாக எண்ணி ஊர் அலர்
தூற்றியதால் எழுகளிறு மிதித்த வழியில் கிடந்த ஒருபழம்போலத்
தலைவியின் மனம் குழைந்து வருந்தியது.

‘கருங்கால்வேங்கை ஒண்பூயாணர்
என்னை இன்றியும் கழிவது கொல்லோ
ஆற்றயல் எழுந்த வெண்கோட்டுஅதவத்து
எழுகளிறு மிதித்த ஒரு பழம்போலக்

குழையக் கொடியோர் நாவே
காதலர் அகலக்கல்லென்றவ்வே¹⁶

ஊர்மக்களின் மென்மையான நாவன்மையான கல் போன்ற கடுஞ்சொற்
கூறித் தலைவியின் மனத்தைப் புண்படுத்தியது.

மருட்கை:

‘புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே’¹⁷

இதுவரை காணாத புதுமை, அளவின்மிக்க பெருமை, அளவின் மிகக்
குறைந்த சிறுமை, ஒன்று பிறிதொன்றாகும் ஆக்கம் என்ற நான்காலும்
அறிவான் அமையாத வியப்பு ஏற்படும்.

புதுமை :

ஒருவன் ஒருவனை அடுதல் புதுமையன்று. ஒருவன் எழுவரை
அடுதல் புதுமை. முதியவன் இளையனை அடுதல் புதுமையன்று.
இளையன் பெரிய மன்னர் எழுவரை அடுதல் புதுமை.
தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் மிக இளம்
பருவத்திலேயே இருபேரரசர்களையும் ஐந்து சிற்றரசர்களையும் வென்றான்.

‘ஒருவனைஒருவன் தடுதலும் தொலைதலும்
புதுவன்றே உலகத்தியற்கை
இன்றின் ஊங்கோ கேளலம் திரள் அரை
மன்ற வேம்பின் மாச்சினை ஒண்தளிர்
நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரொடுமிலைந்து
செறியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி
ஒலியல்மாலையொடு பொலியச்சூடி
பாடில் தெண்கிணைகறங்க காண்தக
நாடுகெழுதிருவின் பசும் பூண் செழியன்
பீடும் செம்மலும் அறியார் கூடிப்
பொருதும் என்றுதன் தலை வந்த

புனைகழல் எழுவர் நல்வலம் அடங்க
ஒருநாள் ஆகிப்பொருது களத்தடலே'¹⁸

பெருமை :

கரிகாலனின் மிகப் பெரிய பெருமைகளைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் விளக்கமாகச் சிறப்பித்துக் கூறுவர். கரிகாலன் பெரியமலையை அகழ்ந்தெடுக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவன். ஆழக்கடலினைத் தூர்த்து மேடாக்கும் தன்மைஉடையன். வானத்தை வீழ்த்தவும் வளியாகிய காற்றினை மாற்றவும் ஆற்றல் உடையன். எண்ணற்ற பகைத்தவர் ஊர்களின் அழகு அழிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவன்.

‘அருங்கடி வரைப்பின் ஊர்கவின் அழியப்
பெரும்பாழ் செய்யும் அமையான் மருங்கள்
மலை அகழ்க்குவனே கடல் தூர்க்குவனே
வான்வீழ்க்குவனே வளி மாற்றுவன் எனத்
தான் முன்னிய துறைபோகலின்’¹⁹

சிறுமை:

தலைவன் கூறியபடி வாராது சிறுமை செய்தான்

‘பொய்த்தவன் மலையில்
மேகம் பொய்க்காமல் பெய்யும்
இளமழை ஆடும் இளமழை ஆடும்
இளமழைவைகலும் ஆடும் - என் முன்கை
வளைநெகிழ வாரா தோன்குன்று’²⁰

ஆக்கம் :

காய வைத்திருக்கும் நெல்லைத் தின்னவரும் கோழியைக் கரிகாலன் ஆளும் சோழ நாட்டுப் பெண் கோழியை விரட்டக்கல் காணாமல் தன் காதில் அணிந்த பொற்குழையைக்கல்லாக நினைத்துக் கோழியின்மேல் எறிவாள்.

பொற்குழை கோழிஎறிதற்கு உதவும். கல்லாகப் பொற்குழைகள் சிறுவர் உருட்டும் சிறுதேரினை விலக்கும்.

‘ஆக்கம் பெறும்
அகல்நகர் வியல் முற்றத்து
சுடர்நுதல் மடநோக்கின்
நேரிழைமகளிர் உணங்குணாக்கவரும்
கோழி எறிந்த கொடுங்கால் கனங்குழை
பொற்கால் புதல்வர் புரவி இன்றுருட்டும்
மூக்கால் சிலுதேர்முன்வழி விலக்கும்
விலங்குபகை அல்லது கலங்குபகை அறியாக்
கொழும்பல்குடிச் செழும்பாக்கத்து
குறும்பல்லூர் நெடுஞ்சோணாட்டு’²¹

அச்சம் :

‘அணங்கே விலங்கே கள்வர்தம் இறைஎனச்
பிணங்கல் சாவா அச்சம் நான்கே’²²

கட்புலனாகாமல் தம் ஆற்றலால் வருத்தும் சூர்முதலிய தெய்வங்கள், கொடிய விலங்குகள், கள்வர், அரசன் என்ற நான்காலும் மாறுபட்டு எதிர்த்தல் அமையாத அச்சம் விளையும்.

அணங்கு பற்றிய அச்சம் :

தலைவி தலைவன் நினைவால் வளை நெகிழ் மெலிந்தாள். நற்றாய் தலைவி தெய்வம் தீண்டப்பெற்று வருந்தினாளோ என அச்சம் கொண்டு வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்துவாள். தலைவியும் தோழியும் வெறியாட்டு நிகழ்வுகண்டு அச்சம் கொண்டனர்.

தோழி தெய்வத்துக் குரைப்பாளாய் அறத்தொடு நின்றாள்.

‘கடவுட் கல்களை அடை இறந்தவிழ்ந்த
மறியாக்குவளை மலரோடு காந்தள்

குருதி ஒண்பூ உருகெழக் கட்டிப்
 பெருவரை அடுக்கம் பொற்பச்சூர்மகள்
 அருவிஇன் இயத்து ஆகும் நாடன்
 மார்புதரவந்த படர்மலி அருநோய்
 நின் அணங்கு அன்மை அறிந்தும் அண்ணாந்து
 கார்/நறும் கடம்பின் கண்ணி சூடி
 வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்'²³

விலங்கால்வம் அச்சம் :

இரவுக்குறியில் வந்த தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லியது. புலியை யானை தாக்கிப் பெண்யானையை அழைத்துச் செல்லும். மறைமுகமாகத் தலைவன் தலைவி உறவு பேசும் அம்பல்புலி போலத் தாக்கும். யானையும் புலியும் போர் செய்யும் ஆரவாரம் போல் அலர் பரவியது. விலங்கால் வரும் அச்சம் கூறித்தோழி தலைவனின் இரவுக் குறியை விலக்குவாள். ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி யாகத்தோழிகூற்று இடம்பெறும்.

‘குறுங்கை இரும்புலிக் கோள்வல் ஏற்றை
 பூநுதல் இரும்பிடி புலம்பத்தாக்கி
 தாழ்நீர் நனந்தலைப் பெருங்களிறு அடீஉம்
 கல்லகவெற்பன் சொல்லின் தேறி
 யாம்எம் நலம் இழந்தனமே யாமத்து
 அலர்வாய்ப் பெண்டிர் அம்பலொடு ஒன்றிப்
 தரையில் தீ மொழி பயிற்றிய உரை எடுத்து
 ஆனாக் கெளவைத்தாகத்
 தான்என் இழந்தது இவ் அழுங்கல் ஊரே’²⁴

இறை ஆகிய மன்னனால் வரும் அச்சம் :

கொடுங்கோலாட்சி நடைபெறும் நாட்டில் அடிப்படை தேவையானத் உணவுப்பயனும், உடையும் கிடைக்காமல் இடர்ப்படுவர்.

‘ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூல்மறப்பர்
காவலன் காவான் எனின்’²⁵

உயிர்களைக் காக்கும் உழவுத்தொழிலும், மானம் காக்கும் உடைத் தொழிலும் கொடுங்கோல் ஆட்சியில் நடைபெறாது.

பாலைக்கலியில் கொடுங்கோல் ஆட்சியின் கொடுமைகளைப் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ கூறுவர். மன்னன் கொடுங்கோலால் வரும் அச்சம் பாலைக்கலியில் விரித்துரைக்கப் பெறும். நடுநிலை தவறிய மன்னன் ஆட்சியில் மக்கள் கொடுங்கோல் அச்சம் தாக்க வருந்துதல் போல ஞாயிற்றின் வெம்மை தாங்காத யானை கொம்புகளால் நிலம்குத்தி வருந்தும். இரக்கமின்றிக் கொடுங்கோல் செலுத்தும் ஆட்சி நிலையாது.

‘நடு இகந்து ஓர்இ நயனில்லான் வினைவாங்கக்
கொடிதோர்த்த மன்னவன் கோல்போல் ஞாயிறு
கடுகுபுகதிர் மூட்டிக் காய்சினம் தெறுதலின்
உறல் ஊறு கமழ்கடா அத்து ஒல்சிய எழில்வேழம்
வறன்உழு நாஞ்சில் போல் மருப்பூன்றி நிலம் சேர
விறல் மலை வெம்பிய போக்கருவெஞ்சுரம்’²⁶

கள்வர்:

வழிப்பறி செய்யும் அச்சம் தரும் கள்வரும் மயங்கித்தம் படைக் கலத்தைக் கீழேபோடும் அளவில் பொருநன் இனிமை தரும் யாழிசைப்பான் என ஆறலைகள்வர் பற்றிப் பொருநர் ஆற்றுப்படை கூறும்.

‘ஆய்தினை அரிசி அவையல்அன்ன
வேய்வை போகியவிரல் உளர் நம்பின்
கேள்விபோகிய நீள் விசித்தொடையல்
மணம்கமழ்மாதரை மண்ணிசுன்ன
அணங்கு மெய்ந்நின்ற அமைவருகாட்சி
ஆறலைகள்வர் படைவிட அருளின்

மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவின் பாலை
வாரியும் வடித்து உந்தியும் உறழ்ந்தும்
சீருடை நன்மொழிநீ ரொடுசிதறி²⁷

வெகுளி:

‘உறுப்பறை குடிகோள் அலை கொலை என்ற
வெறுப்ப வந்த வெகுனி நான்கே’²⁸

உறுப்புகளை அறுத்தல், தன்கீழ் வாழும் குடிகளைத் துன்புறுத்தல், வைதல் அடித்தலாலும், அறிவாற்றல் புகழ் முதலியன அழித்துரைத்-தலாலும் வெறுக்கத்தக்க வெகுளிதோன்றும்.

உறுப்பறை :

பசுபால் கொடுத்துத் தாயில்லாக் குழந்தைகளைக் காக்கும். தன் ஊன் பெருக்க பசுவின் பால் கொடுக்கும் காம்புகளை அறுத்து உண்போர் அறனில்லார் என ஆலத்தூர் கிழார் அருளில்லாரைக் கடிந்து உரைப்பார்.

‘ஆன்முலை அறுத்த அறனில்லோர்க்கும்’²⁹

குடிகோள் :

தன்கீழ்வாழ்மக்களைத் துன்புறுத்தல். மன்னர் தம் ஆட்சியில் மக்கள் இன்புற்று வாழ்தலை விரும்பினர். செங்கொலாட்சி செய விரும்பினர். தலையாலங்காலத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் கூறும்வஞ்சினத்தில் நாற்படை கொண்ட பகைவரை வெற்றி கொள்ளாவிடின் என் ஆட்சியில் வாழ்வேவர் செங்கோலாட்சி காணாது எம் அரசன் கொடியன் என்று என் குடிமக்கள் பழி தூற்றும் கொடுங்கோலன் ஆவேனாகுக என்று கூறும் கூற்றில் குடிகளைத் துன்புறுத்தல் கொடியது என்ற கருத்துப் புலனாகும்.

‘உறுதுப்பஞ்சாது உடல் சினம் செருக்கிச்
சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழுவேந்தரை
அருஞ்சமம் சிதையத் தாக்கி முரசமொடு

ஒருங்ககப் படேஎன் ஆயின் பொருந்திய
என்நிழல் வாழ்நர் செல்நிழல் காணாது
கொடியன்எம் சிறை எனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுக³⁰

அலை :

நீர் நீங்கிய நீர் மலர் வாடும். அதுபோலத் தலைவனைப் பிரிந்த
தலைவி வாடினாள்.

‘நீர் நீத்தமலர் போல நீ நீப்பின் வாழ்வாளோ’³¹

கொலை:

பல்யானைச் செல்கெழுகுட்குவனைப்பாலைக் கௌதமனார்
சிறப்பித்துப் பாடுவர். பகைவர்மதில் வளைக்கும் உழிஞைப் போரில்
குட்டுவன் அகப் பாவை வென்றான். அகழிப்போரில் அவனைத்
தடுத்தோர் அம்புகளுக்கு எண்ணற்றோர் இரையாயினர். போர்க்களத்தில்
பிணந்தின்னும் பேய்மகள் இயங்குவள். பிணந்தின்னும் நரிகளும்
இயங்கும்.

‘கடிமிளைக் குண்டு கிடங்கின்
நெடுமதில் நிரைப்பதணத்து
அண்ணல் அம் பெருங்கோட்டு அகப்பா எறிந்த
பொன்புனை உழிஞை வெல்போர்க்குட்டுவ!
போர்த்து எறிந்த பறையால் புனல் செறுக்குநரும்
நீர்த்தரு பூசலின் அம்பு அழிக்குநரும்
ஞாயிறு கோடா நன்பகல் அமயத்து
கவலை வெண்நரி கூ உம் முறை பயிற்றி
கழற்கண் கூகைக் குழறுகுரல் பாணிக்
கருங்கண் பேய்மகள் வழங்கும்
பெரும்பாழ் ஆகும்மன் அளியதாமே’³²

உவகை:

‘செல்வம் புனே புணர்வு விளையாட்டென
அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே’³³

செல்வ நுகர்ச்சியாலும், புலமையால் ஏற்படும் அறிவுமுதிர்வாலும் உள்ள இணைப்பாலும், உள்ளம் ஒத்தாரோடு கூடி ஆடும் விளையாட்டாலும் துன்பம் நீங்கிய உவகை தோன்றும்.

செல்வம்:

காவிரிப் பூம்பட்டினமக்கள் பகலில் பட்டுத்தினர். இரவில் பட்டு நீக்கித்துசில் உடுத்தினர்.

வெண்ணிலவின் பயன் துய்த்தனர். பாடல் ஆராய்வர். நாடகம்பார்ப்பர். பகலில் கடல் ஆடுவர். கடல் ஆடிய மாசுபோகப் புனல் ஆடுவர். காவிரிப் பூம்பட்டினமக்கள் செல்வச்சிறப்பினைக் கடியலுர்த் உருத்திரங்கண்ணனார் பட்டினப் பாலையில் காட்டுவர்.

‘துணைப் புணர்ந்த மடமங்கையர்
பட்டுநீக்கித்துசில் உடுத்தியும்
மட்டுநீக்கி மதுமகிழ்ந்தும்
மைந்தர்கண்ணி மகளிர் சூடவும்
மகளிர் கோதை மைந்தர் மலையவும்
நெடுங்கால் மாடத்துஒள் நெரிநோக்கி
கொடுந்திமில் பரதவர் குருஉச் சுடர் எண்ணவும்
பாடல் ஓர்ந்தும் நாடகம் நயந்தும்
வெண்ணிலவின் பயன்துய்த்தும்’³⁴

புலன் :

பிசிராந்தையார் புலன்பழுத்த அறிவுமுதிர்ந்த தனக்குநரை தோன்றாமைக்குரிய ஏதுக்களை எடுத்துமொழிவார். பாண்டிய நாட்டுப் பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ்சோழனோடு உணர்வார்த்த நட்புக் கொண்டவர். கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்த போது பிசிர்குடியில்

தோன்றிய பாண்டிய நாட்டு நண்பர் பிசிராந்தையார் இங்கு வருவார். அவர்க்கு இடம் இது எனக் குறித்தார். சோழன் கூறியவாறு பிசிராந்தையாரும் வந்தார். அவர்வயாதான நிலையிலும் நரைதோன்றா இளமை யுடன் காட்சி தந்தார்.

நரை தோன்றுவதற்கு அடிப்படைக்காரணம் கவலை. வீட்டிலும் நாட்டிலும் உள்ள சுற்றுச்சூழலாலும், அரசியல் சூழலாலும் ஏற்படலாம். மாண்புடைய மனைவியும், மாண்புடைய மக்கட்பேறும், குறிப்பறிந்து நடக்கும் ஏவலரும், அல்லவை செய்யாமல்காக்கும் அரசும். ஆன்றவிந்தடங்கிய சான்றோர் பிசிரகுடியில் இருத்தலும் தன் நரையின்மைக்கு இன்றியமையா அடிப்படைக் காரணங்கள் என்று புலன் பழுத்த தன் அறிவு முதிர்ந்த உவகை பூக்கும் உயர்கருத்துகளை உரைப்பர்.

‘யாண்டுபலவாக நரையில் ஆகுதல்
யாங்காசியர்என வகைவுதிர் ஆயின்
மாண்ட என்மனை வியொடுமக்களும் நிரம்பினர்
யான்கண் டனையர்என் இளையரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும் அதன்கலை
ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே’³⁵

அகத்திலும் புறச்சூழலிலும் அமைதிச் சூழல் இருந்தால்தான் அமைதியான சன்மார்க்க வாழ்வு அமையும் எனப்புலன்பழுத்த அறிவு முதிர்ந்த கருத்தைப் பிசிராந்தையார் பேசுகிறார்.

பிசிராந்தையாரின் புலன் பழுத்த அறிவுமுதிர்ந்த கருத்துகள் வாழ்வில் உவகை தருவன.

புணர்வு :

இருவர் உள்ளப்பிணைப்பாகும். இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப்பின் தலைவியை நலம்பாராட்டுவான். புறத்துறுப்பாகிய கூந்தலின் இயற்கை மணத்தைக் தலைவன் புகழ்ந்து பேசுவான். தேன்தேர் வாழ்க்கை நடத்தும் அழகுச்சிறகு கொண்ட தும்பியே! நெருங்கிய அன்பு நட்பும், மயில்சாயலும்,

செறி எயிறும் கொண்ட என் தலைவியின் கூந்தலுக்கு ஒப்பான மணம் பலமலர்களின் மணம் நுகர்ந்த நீ கண்ட துண்டா.

சுந்தல் மணம் தலைவன் முக்கிற்கு இன்பம் தந்தது. மயிற்சாயல் மெய்க்க்கும் கண்ணுக்கும் இன்பம் தந்தது. வாய்அழித்தம் வாய்க்கு இன்பம் தந்தது. அவள் வாய்ச்சொல் செவிக்கு இன்பம் தந்தது. தலைவி தலைவனுக்கு ஐம்புல இன்பம் தந்தமையைப் பின்வரும் பாடல் புலப்படுத்தும்.

‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை அம்சிறைத்தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலிய துகெழிஇய நட்பின் மயிலியல்
செறியெற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோநீ அறியும்பூவே’³⁶

விளையாட்டு:

தாய்முலை தழுவிய குழந்தை போலவும், மலை தழுவிய மேகம் போலவும் அலை தழுவி வரும் ஆற்றைத் தழுவும் கடலில் நீராடி மாசு போக ஆற்றில் நீராடுவர். அலையோடு போட்டியிட்டு நீந்தி விளையாடுவர். நண்டு பிடித்து விளையாடுவார் பாவைவைத்து விளையாடுவர்

‘புலவு மணல் பூங்கானல்
மாமலை அணைந்த கொண்மூப்போலவும்
தாய் முலை தழுவிய குழவிபோலவும்
தேநீர்ப்புணரியொடு ஆறுதலை மணக்கும்
தீது நீங்கக் கடலாடியும்
மாசுபோகப் புனல் படிந்தும்
அலவன் ஆட்டியும் உரவுத்திரை உழக்கியும்
பாவைகூழ்ந்தும்பல்பொறி மருண்டும்
அகவாக் காதலொடுபகல் விளையாடி’³⁷

கையறுநிலை:

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி மாய்ந்த போது ஒளவை பாடிய பாடல் கையறுநிலை ஆகும்.

அதியனின் சிதையில் இட்டதீ அவன்பூத உடலை அழிக்கும். அவன் புகழ் உடலை அழிக்காது. அதியமான் புகழ்மாயாது. ஞாயிறுபோன்ற அவன் புகழ்மாயாது.

‘கரிபுற விறகின் ஈம ஒள்ளழல்
குறுகினும் குறுகுக குறுகாது நின்று
விசம்புற நீளினும் நீள்க பசங்கதிர்
திங்கள் அன்னவண்குடை
ஒண்ஞாயிறன் னோன்புகழ்மாயலவே’³⁸

இடுக்கண்:

கோப்பெருஞ் சோழன் வடக்கிருந்து நடுகல் ஆயின போது பொத்தியார் துன்புற்றுப்பாடுவர். பலர் துன்பம் போக்கும் நிழலாக இருந்து கோப்பெருஞ் சோழன் இன்று வெயிலில் நடுகல் ஆனான்.

‘பலர்க்குநிழல் ஆகி உலகம் மீக்கூறி
நிலைபெறுநடுகல் ஆகியக் கண்ணும்
இடங்கொடுத்தளிப்ப மன்ற உடம்பொடு
இன்னுயிர் விரும்பும் கிழமைத்
தொல்நட்புடையர் தம்முழைச்செலினே’³⁹

வாழ்த்து:

பரிசிலர்க்குப் பொன் வழங்கும் பல்சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார்பல்லாண்டு வாழ்வாழ்த்துவர்.

‘எங்கோ வாழியகுடுமி. தங்கோச்
செந்நீர்ப்பசும்பொன் வயிரியர்க்கீந்த

முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப்பஃறுனி மணலினும்பலவே'⁴⁰

நடுவு நிலை

தலைவன் தேன்தேரும் தும்பியினைப் பார்த்துத்தன் தலைவியின்
கூந்தல் மணம் பலமலர்மணத்துக்கு ஈடாகுமா என்று வினவி நடு
நிலையோடு விடைகூறவேண்டுவான்.

‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை அம்சிறைத்தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டதுமொழிமோ
பயிலியது கெழிஇய நட்பின்மயிலியல்
செயிளயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோநி அறியும் பூவே’⁴¹

கையாலு, இடுக்கண், வாழ்த்து, நடுவுநிலை ஆகியவற்றை
மெய்ப்பாடுகளாகத் தொல்காப்பியம் கூறும்

‘கையாறு இடுக்கண் நடுவுநிலை வாழ்த்து’⁴²

(தொல்1206)

காவிரிப் பூப்பட்டின வணிகர் நடுநிலைதவறாது வணிகம் செய்தனர்.

‘நெடுநுகத்துப்பகல் போல
நடுவுநின்ற நல்நெஞ்சினார்’⁴³

(பட்டினப்பாலை 206-207)

தொகுப்புரை

நகை

- ❖ காதற் பரத்தை தலைவனைக்கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும் ஆடிப்பாவை என எள்ளி நகையாடுவாள்.
- ❖ தலைவன் கட்டிய பூ நற்றாய் காலடியில் வீழ்ந்ததைத் தலைவி இளமை காரணமாக உணராதிருந்தாள்.
- ❖ சோழன் நலங்கிள்ளியின் பகைவர் மடவோராக விளங்கினார். மடமை நீங்கி இருந்தால் அவன் அடி பணிந்து அவனருள் பெற்று வாழ்வார்.
- ❖ நற்றாய் தன்னைப் போலத்தன்மகளை உடன்போக்கில் அழைத்துச் சென்றவன்தாயும் துன்புற வேண்டும் என்று பேதமையால் எண்ணி வருந்துவாள்.

அழகை

- ❖ தலைவனுக்குத் தலைவியை நோக்கத் தான்தேடும் பொருள் இழிவாகத் தோன்றும்.
- ❖ பாரிமகளிர் தந்தையையும் பறம்புநாட்டையும் இழந்த துன்பத்தால் வருந்தினர்.
- ❖ நரை திரை தளர்ச்சி கொண்ட முதுமையைப் பயனில் மூப்பு என அவலம் தோன்றக்கூறும்.
- ❖ பாலற்றகுழந்தை அழும்போது நிலவுகாட்டி நயமாகவும் புலி காட்டிப் பயமாகவும் வறுமையுற்ற தாய் குழந்தையிடம் உரையாடுவாள்.

இளிவரல்

மூப்பு :

கயல்முள்ளால் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளும். மாந்தர் மூப்பால் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள இயலாது.

துன்பம் :

தலைவி தன்செஞ்சத்துன்பத்தைத் தோழிக்குரைப்பாள்.

எளிமை :

பரத்தை இன்பம் எளிமையாகக் கிடைப்பினும் அஃது உண்மை இன்பம் அன்று. வேழக்கரும்பு கரும்புபோல் பூத்தாலும் இனிக்காது.

மருட்கை :

புதுமை - ஒருவனை ஒருவன் அடுதல் புதுமையன்று. ஒருவன் எழுவரை அடுதல் புதுமை.

பெருமை :

கரிகாலன் மலையை அகழும் பெருமை உடையன்.

சிறுமை :

தலைவன் தான் கூறிய படிவாராது சிறுமை செய்தான்.

ஆக்கம் :

காயவைத்திருக்கும் நெல்லைத் தின்னவரும் கோழியைப் பொற்குழை கொண்டு எறிவாள்.

அச்சம் :

அணங்கு - தலைவியும் தோழியும் நற்றாய் வேலனைக் கொண்டு வெறியாட்டு நிகழ்த்தும்போது வேலன் மேல் வரும் முருகுந்தெய்வம் நினைத்து அஞ்சுவாள்.

விலங்கு :

தலைவன்வரும் இரவில் புலியை யானை தாக்கிப் பெண்யானையை அழைத்துச் செல்லும். தலைவியின் ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி விலங்கால் வந்தது.

இறை :

கொடுங்கோலாட்சியில் உணவும் உடையும் கிடைக்காமல் மக்கள் துன்புறுவர்.

கள்வர் :

வழிப்பறிசெய்யும் கள்வரும் மயங்கித்தம் படைக்கலத்தைக் கீழே போடும் அளவில் பொருநன் யாழிசைப்பான்.

வெளி

உறுப்பறை:

பசு பால் கொடுத்துத் தாயில்லாக் குழந்தைகளைக் காக்கும். தன் ஊன் பெருக்கப் பசுவின்பால் கொடுக்கும் காம்புகளை அறுப்போர் அறனில்லார்.

குடிகோள்:

‘பகைவரைவெல்லாவிடின் குடிகளைத் துன்புறுத்தும் கொடுங்கோலேன் ஆகுக’ எனத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் வஞ்சினம் கூறினான்.

அலை - துன்புறுத்தல் :

நீர்நீங்கிய நீர்மலர் வாடும். அதுபோலத் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி பிரிவுத்துன்பம் வாட்ட வாடினாள்.

கொலை :

பல்யானைச் செல் கெழுகுடவேன் அகழிப்போரில் அகப்பாவை வெல்லுங்கால் எண்ணற்றோர் கொலை யுண்டனர்.

உவகை

செல்வம்:

காவிரிப்பூம்பட்டின மக்கள் பகலில் பட்டுடுத்தினர். இரவில் பட்டு நீக்கித்துகில் உடுத்தினர்.

புலன் :

பிசிராந்தையார் புலன் பழுத்த அறிவுமுதிர்ந்த தனக்கு நரை தோன்றாமைக்குரிய ஏதுக்களை எடுத்தரைப்பர்.

புணர்வு :

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் தலைவன் நலம்பாராட்டும் போது தன் தலைவியின் கூந்தல் மணத்திற்குப்பல மலர்களின் மணமும் ஈடாகாது எனப்போற்றுவான்.

விளையாட்டு :

காவிரிப் பூம்பட்டின மக்கள் ஆறுதழுதவும்கடலாடியும் மாசுபோக ஆற்றுநீராடியும், அலையோடு போட்டியிட்டு நீந்திவிளையாடியும் நண்டு பிடித்தாட்டியும் விளையாடினர்.

கையறுநிலை :

அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் பூதஉடலை விறகழிக்கும். அதனால் அவன்புகழுடலை அழிக்க முடியாது.

இடுக்கண் :

பலர்க்கு நிழலாயிருந்த கோப்பொருஞ்சோழன் வெயிலில் நடுகல் ஆனான் என்று பொத்தியார் இடுக்கண் உற்று வருந்தினார்.

வாழ்த்து :

பல்சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை 'எங்கோவாழியகுடுமி' என நெட்டிமையார் வாழ்த்துவார்.

நடுவுநிலை :

காவிரிப் பூப்பட்டினத்து வணிகர் நடுநிலை தவறாது வாழ்ந்தனர். தலைவன் தும்பியை நடுவுநிலை தவறாது தன் வினாவிற்கு விடை கூறவேண்டுவான்.

இயல் ஐந்து
சங்க இலக்கியத்தில் மெய்ப்பாடு
சான்றென் விளக்கம்

1. தொல் 1198
2. குறுந்தொகை 8
3. மேற்படி 116: 5-9
4. புறம் 73: 1-8
5. நற்றிணை 293
6. தொல் 1199
7. பட்டினப்பாலை 216-220
8. புறம் 112
9. மேற்படி 195 : 1-3
10. மேற்படி 160 : 17-26
11. தொல் 1200
12. புறம் 195 : 1-3
13. குறுந் 16
14. மேற்படி 4
15. ஐங்குறுநூறு 13
16. குறுந் - 24
17. தொல் 1201
18. புறம் 76
19. பட்டினப்பாலை 269-273
20. கலித்தொகை 41:25-27
21. பட்டினப்பாலை 20-28
22. தொல் 1202
23. நற்றிணை 34:1-9
24. மேற்படி 36

25. குறள் 560
26. கலித்தொகை 8:1-6
27. பொருநர் 16-24
28. தொல் 1204
29. புறம் 34:1
30. மேற்படி 72 : 6-12
31. கலித்தொகை 5:15
32. பதிற்றுப்பத்து 22:4-38
33. தொல் 1205
34. பட்டினப் 106-114
35. புறம் 191
36. குறுந்தொகை 2
37. பட்டினப்பாலை 94-103
38. புறம் 231:2-6
39. மேற்படி 223
40. மேற்படி 9 : 8-11
41. குறுந் 2
42. தொல் 1206
43. பட்டினப்பாலை 206-207

ஆய்வு நிறைவுரை

‘தாமரை புரையும் காமர்சேவடி
பவழத்து அன்ன மேனித் திகழொளி
குன்றி ஓய்க்கும் உடுக்கை குன்றின்
நெஞ்சுபக எறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேல்
சேவலம் கொடியோன் காப்ப
ஏம வைகல் எய்தின்றால் உலகே.’

(குறுந்தொகை கடவுள் வாழ்த்து)

ஆய்வு நிறைவுரை

சங்க இலக்கியங்கள் பண்பாடு விளக்கும் தங்க இலக்கியங்கள். சங்க இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ் ஆய்வு அமைந்துள்ளது.

ஆய்வேடு ஆய்வு முன்னுரை ஆய்வுநிறைவுரை நீங்கலாக சங்க இலக்கியத்தில் கல்வி, சங்க இலக்கியத்தில் தறுகண், சங்க இலக்கியத்தில் இசைமை, சங்க இலக்கியத்தில் கொடை, சங்க இலக்கியத்தில் மெய்ப்பாடு என்ற ஐந்து இயல்களைக் கொண்டுள்ளது.

ஆய்வில் கண்டறியப் பெற்ற உண்மைகளுள் குறிப்பிடத்தக்கன பெரும்பாலும் தொகுத்துக் தரப்பெற்றுள்ளன.

இயல் ஒன்று - சங்க இலக்கியத்தில்கல்வி

சமணத்துறவிகள் சங்கம் வைத்துத் தமிழ்த் தொண்டு செய்தது போலத்தமிழ்ப்புலவர்கள் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆய்ந்தனர்.

பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் சங்கப்புலவர்களின் படைப்புகளாகச் சான்றோர் கருதுவர். சங்ககாலத்தில் ஆண்பெண் இருபாலாரும் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினர்.

ஆசிரியர்க்கு உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் கற்கும் குருகுலக்கல்வி முறை இருந்ததைப் பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனின் புறநானூற்றுப்பாடல் உணர்த்தும்.

வீட்டிலும் நாட்டிலும் கல்வியாளர் மதிக்கப் பெற்றனர். சங்க கால அகத்திணைப் பெயர்களும் புறத்திணைப் பெயர்களும் மலர்களின் பெயர்களைத்தாங்கி இருந்தமை தமிழர்களின் மலர் போன்ற மென்மை உள்ளத்தைப் புலப்படுத்தும்.

கல்வியாளரை மக்களும் மன்னர்களும் மதித்துப் போற்றினர்.

ஆண்களும் பெண்களும் ஆட்சியாளர்களும் கல்வியிற் சிறந்து விளக்கினர்.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி பிசிராந்தையார் அறிவுரைகேட்டு மக்களின்வரிச் சுமையைக் குறைத்தான்.

கோவூர் கிழார் நெடுங்கிள்ளி ஒற்றன் எனக்கருதிச் சிறைப்படுத்திய புலவர் இளைந்தத்தனைச் சிறைவீடு செய்தார்.

இயல் இரண்டு - சங்க இலக்கியத்தில் தறுகண் வீரம்

மன்னர்களின் வீரம் மகளிர் வீரம், யானை குதிரைப்படை வீரம் காலாட்படை வீரம் எனப்பலவகை வீரச்செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் இடப்பெற்றுள்ளன.

மார்பில்பாய்ந்த வேலைப்பறித்துத்தன்னைக் கொல்லவந்த யானையின் மேல் எறிந்து ஒரு வீரன் யானையை வீழ்த்தினான்.

தமையனையும் கணவனையும் இழந்த மறத்தி ஒருத்தி தன் ஒரே மகனைச் செருக்களம் அனுப்பிவைத்தாள்.

சோழன் நலங்கிள்ளியின் பகைவர் தூங்கும் புலி இடறிய குருடன்போல் துன்புறுவர்.

இளஞ்சேட் சென்னியின் யானைக் கொம்புகள் பகைவர் மார்பகம் தோய்ந்து கூற்றெனவிளங்கும்.

பாண்டியன் கூடகாரத்துத்துஞ்சிய நன்மாறன் காற்றொடு கூடிய தீப்போன்ற வலிமை உடையவன்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் கிண்கிணிகளையாத இளம்பருவத்தே ஐம்பெருவேளிரையும் இருபேர் அரசர்களையும் வென்றான்.

அதியமான் பகைவர் புலியின் முன்மான் கூட்டம் போல் அஞ்சுவர்.

பாரியின் பறம்புமலை பற்றுதற்கரியது.

வெண்மலர் மீது அமர்ந்த கருத்தும்பி போல முல்லை நிலத்து வீரன் வெண்மையான காளை மீது அமர்ந்து அதனை அடக்கி வென்றான்.

மார்பில்வேல் ஏந்தி இறந்துபட்ட மகனைக் கண்ட தாய் பெற்ற பொழுதினும் பெரிதும் வந்தாள்.

ஏனாதி திருக்கிள்ளி எண்ணற்ற போரியற்றி விழுப்புண்பட்டவன்.

இயல் முன்று - சங்க இலக்கியத்தில் இசைமை

உலகில் உயர்ந்த சான்றோர் இசைந்து புகழும் உயர் பண்புகள் யாவும் இசைமை சார்ந்தனவே. நல்லன ஆற்றலும் அல்லன ஆற்றாமையும் இசைமையாகும்.

உயர்ந்தோர் கற்பித்த நன்னெறியாகிய கற்பு ஆண் பெண் இருபாலார்க்கும் பொது.

கன்னத்தின் திரை வரும்போது வாழ்வு நாடக அரங்கத்தின் திரை எப்போது விழும் எனக்கூற இயலாது.

பயனில் மூப்பு வருமுன் பயனுள்ள நல்லது ஒன்றாவது செய்ய வேண்டும்.

சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் மலயமான் திருமுடிக்காரியின் குழந்தைகளை யானைக் காலில் இடறச் செய்து கொல்ல நினைக்கும் போது கோவூர் கிழார் அறவுரை கூறி அக்குழந்தை களைக்காத்தார்.

மாங்குடி மருதனார் மதுரைக்காஞ்சியில் நிலையாமை பாடினார்.

சமுதாயத்திற்கு உதவும் பொதுநன்மைகளை அழிப்பவர் எண்ணற்ற துயர் அடைவர்.

சமுதாய உயர்வுக்குத் தனிமனிதனும் தனிமனிதன் உயர்வுக்குச் சமுதாயமும் உதவவேண்டும். தேரின்மணி ஒலி வண்டு தேன் உண்ண இடையூறு எனக்கருதி மணி நாவைக் கயிற்றால் தலைவன் கட்டினான்.

செல்வம் செல்லல் (துன்பம்) நீக்கப்பயன்பட வேண்டும்.

ஆற்றுதல் என்பது அலந்தார்க்கு உதவல். அன்பெனப்படுவது தன்கிளை செறாமை.

தலைவி ஊடல்மறந்து தலைவனோடுவந்த விருந்து பேணிநாள்.

நலங்கிள்ளியின் வஞ்சினம் நலங்கிள்ளி மனைவிமேல் வைத்த அன்பைக் காட்டும்.

முருகனிடம் பொன்னும் பொருளும் போகமும் வேண்டாமல் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உதவும் அன்பும் அருளும் அறமும் வேண்டுவார்.

சாதலும் வாழ்தலும் தீதும்நன்றும் விதியிற்பாட்டது. அணிகலனில் பழுது ஏற்படின் செப்பம் செய்யலாம். பண்பில் பழுது ஏற்பட்டால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது.

செம்புலத்தில் பெய்த மழைநீர் செந்நிறம் பெறுதல் போல அன்பு நெஞ்சங்கள் கலத்தல் வேண்டும்

சிவன் திரிபுரதகனம் ஆன்மாவின் மும்மல தகனத்தை உணர்த்தும்.

புகழுடன்வாழ்வார் செல்வம் வளரும்.

முயற்சி உடையோர் புகழும் இன்பமும் பெறுவர்.

பொய்ச்சாட்சி சொன்னவன் வாழ்வு வேனில் செடி போல வாட்ட முறும்.

பாரி இறந்தபின் கபிலர் பாரிமகளிர்க்கு மேற்கொண்ட திருமண முயற்சி கபிலரின் அருள் உள்ளம் புலப்படுத்தும்.

வன்மையானமலைமென்மலர்களால் பொலிவு பெறல் போல் மெல்லிய நற்பண்பால் வலிய அறிவு பொலிவு பெறும்.

இமைப்பொழுதும் மறவாமை உண்மைக்காதல்.

தலைவன் புண்பட்ட வீரர்கட்குப் பாசறையில் ஆறுதல் கூறுவான்.

வேற்றுவரைவு நிகழாமல் உண்மைக் காதலுக்கு அறத்தொடு நின்றல் துணை செய்யும்.

பொய்ச்சாட்சி சொன்னவன் வாழ்வு வாட்டமுறும்.

இயல் நான்கு - சங்க இலக்கியத்தில் கொடை

ஈயஇயலாமை சங்காலத்தில் இழிவாகக் கருதப்பெற்றது.

சோழன் நலங்கிள்ளி இரந்து கேட்பின் நாட்டையே ஈவதாகக் கூறினான்.

மாபலிச் சக்கரவர்த்தி வாமனனாய் வந்து இரந்த திருமாலுக்கு நிலக் கொடை தந்தான்.

கரிகாலன் பரிசிலர்க்கு உண்ணுண்ணவும் உடையும் தந்தான். காவிரிப் புகும் பட்டினத்தில் அறம் வளர்க்கும் அட்டில் சாலைகள் ஏற்படுத்தி இருந்தான்.

சேரமான் தியன் சேரலாதன் பாண்டவர் கௌரவர் படைகட்கு உணவீந்தான்.

உயர்ந்த வேந்தனுக்கும், தாழ்ந்தவேட்டுவனுக்கும் உண்பதும் உடுப்பதும் தனி உடைமை. ஏனையஎல்லாம் பொது உடைமை. செல்வத்துப் பயன் ஈதல்.

பாரி தன்னைப்பாடாத முல்லைக்குப்படரத்தோர் கொடுத்து காட்டியிருந்து பறம்புநாட்டிற்கு நடந்து சென்றான்.

பேகன் மயிலுக்குப் போர்வை ஈந்தான்.

அதியமான் அவ்வைக்கு வாழ்நாள் வளர்க்கும் நெல்லிக் கனி ஈந்தான். எவ்வி, சேரமானயானைக்கட்சேய் மாந்தரம் சேரல் இரும்பொறை,

நல்லியக் கோடன், பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன், பண்ணன், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் குமணன் போன்ற வள்ளல்களின் கொடைத்திறன் சங்க இலக்கியத்தில் பரவலாக இடம் பெற்றுள்ளது.

இயல் ஐந்து - சங்க இலக்கியத்தில் மெய்ப்பாடு

கல்வி தறுகண் இசைமை கொடை என்ற நான்கு மெய்ப்பாடுகள் நான்கு இயல்களில் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. இகழ்தல், இளமை, அறியாமை, அறிந்தும் அறியாதது போல் இருக்கும் மடமை, இழிவு, இழப்பு, தளர்ச்சி, வறுமை, மூப்பு, நோய், துன்பம், எளிமை, புதுமை, அளவின்மிக்க பெருமை, அளவின் மிக்க சிறுமை, ஆக்கம், அணங்கு பற்றிய அச்சம் விலங்கு பற்றிய அச்சம், கள்வர் பற்றிய அச்சம், மன்னர் பற்றிய அச்சம், உறுப்பறை பற்றிய வெகுளி, குடிமக்கள் துன்புறல் பற்றிய வெகுளி, செல்வம் பற்றிய உவமை, புலன்பற்றிய உவமை, புணர்வு பற்றிய உவமை, விளையாட்டால் நிகழும் உவமை, கையாறு, இடுக்காண், நடுவுநிலை வாழ்த்து முதலிய மெய்ப்பாடுகள் தக்க எடுத்துக் காட்டுகளுடன் விரிவாக இவ்இயலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியச் செய்யுட்களில் இடம் பெற்றுள்ள மெய்ப்பாடுகள் பல ஆய்வில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இதுபோன்று மற்ற இலக்கியங்களிலும் உள்ள பெருமிதப்பண்பை ஆய்வு செய்யலாம். இதுபோன்ற ஆய்வுகள் சமுதாயம் நல்லன உணர்ந்து அல்லன தள்ளி அமைதியான சன்மார்க்க நெறியில் செல்ல உதவினால் அதுவே இவ்ஆய்வின் வெற்றி எனலாம். பெருமிதப் பண்பு பெருகுமாயின் சன்மார்க்கம் ஓங்கும். தீவிரவாதம் நீங்கும்.

துணை நூற்பட்டியல்

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மைத் தரவுகள்

வையாபுரிப்பிள்ளை. எஸ்
1965 (மு.ப.) (ப.ஆ)

சுப்பிரமணியம் ச.வே
1998 (மு.ப.) (ப.ஆ)

சங்கஇலக்கியம்
பாரிநிலயம், சென்னை.

சங்க இலக்கியம்
மணிவாசகர் நூலகம், சென்னை

சார்புத் தரவுகள்

அப்பாதுரை. கா
2003 (இ.ப)

இராமனாதன். அரு
1957 மு.ப. (தொ.ஆ)

இராமலிங்கம். அரங்க
1987 (மு.ப.)

இராமலிங்கம். அரங்க
2009 (மு.ப.)

இராமலிங்கம். அரங்க
2008 (மு.ப.)

இராமலிங்கம். அரங்க
2009 (மு.ப.)

இராமலிங்க சுவாமிகள்
1972 (மு.ப.)

இளங்கோவடிகள்
1995 (மு.ப.)

தமிழ்மண்பதிப்பகம்
சென்னை

விஷ்ணுபுராணம்
பிரேமாபிரசுரம் சென்னை

சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்
ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை

திருத்தொண்டர் வரலாறு
மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை

மெய்ப்பொருள்
அநுராகம் சென்னை

திருவடி
அநுராகம் சென்னை

திருஅருட்பா
சன்மார்க்க ஆராய்ச்சி நிலயம், வடலூர்

சிலப்பதிகாரம்
உமாபதிப்பகம், சென்னை

கிச்சியப்ப சிவாசாரியார்
1971 (மு.ப.)

கடிகாசலம். ந
சிவகாமி. மி.க.
1998 (மு.ப.) (ப.ஆ)

கந்தையா
2003 (மு.ப.)

கணிமேதாவியார்
1995 (மு.ப.)

கம்பன்
2001 (மு.ப.)

கருப்பையா
1990 (மு.ப.)

கோசிலவாணி. சு
2005 (மு.ப.)

சிதம்பரனார்சாமி
1965 (இ.ப)

சிதம்பரநாதன் செட்டியார் .அ
1969 (மு.ப.)

சுப்பிரமணியன். கே
2002 (மு.ப)

சுப்பிரமணியன். ச.வே
1998 (மு.ப.)

சுப்பிரமணிய பாரதியார்
2003 (மு.ப.)

கந்தபுராணம்
கழகம், சென்னை.

சங்க இலக்கியம் கவிதை இயல்
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை

புறப்பொருள் விளக்கம்,
அமிழ்தம் பதிப்பகம், சென்னை

ஏலாதி
முல்லை நிலயம், சென்னை

கம்பராமாயணம்
திருமகள் நிலயம், சென்னை

செவ்வைச்சூடுவார் பாகவதம்
சாருபதிப்பகம், இராமனாதபுரம்

சங்க இலக்கியத்தி தாய் சேய் உறவு
பார்க்கர் பதிப்பகம், சென்னை.

சங்கப்புலவர் சன்மார்க்கம்
இலக்கிய நிலயம், சென்னை.

இளங்கோ இன்கவி
கழகம், சென்னை

திரு. அருட்பாசிந்தனைத் துளிகள்
கைலாஷ் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை

தொல்காப்பியத்தெளிவுரை
மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

பாரதியார் கவிதைகள்
நியூ செஞ்சுரிபுக் ஹவுஸ், சென்னை

சேக்கிழார் 1950 (மு.ப.)	பெரியபுராணம் காசிமடம், திருப்பனந்தாள்.
சேதுப்பிள்ளை. ரா.பி 1944 (மு.ப.)	சிலப்பதிகார நூல்நயம் கழகம், சென்னை
சோமசுந்தரனார் பொ.வே 1962 (உ.ஆ.)	அகநானூறு கழகம், சென்னை.
திருநாவுக்கரசர் 1960 (மு.ப.)	தேவாரம் தருமபுர ஆதினம், தருமபுரி.
திருமூலர் 1994 (மு.ப.)	திருமந்திரம் வர்த்த மானன் பதிப்பகம், சென்னை
திருவள்ளுவர் 2004 (மு.ப.)	திருக்குறள் சாரதா பதிப்பகம், சென்னை
துரைசாமி பிள்ளை ஒளவை.சு 1954 (உ.ஆ.)	புறநானூறு கழகம், சென்னை
நாராயணசாமி நாயுடு தி.சி 1905 (மு.ப.)	திருக்குறள் ஆராய்ச்சி பொதிகைபதிப்பகம், கடலூர்.
பவணந்தியார் 1954 (மு.ப.)	நன்னூல் கழகம், சென்னை.
பீட்டார் தஞ்சை. ம 2003. (மு.ப.)	வள்ளுவத்தின் சீரும் சிறப்பும் பேதுரு பதிப்பகம், சென்னை.
பேராசிரியர் 1975 (உ.ஆ.)	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் கழகம், சென்னை
மாணிக்க வாசகர் 2003 (மு.ப.)	திருவாசகம் கங்கை புத்தக நிலயம், சென்னை

மாணிக்கவாசகர்
1945 (மு.ப.)

ரெங்காச்சாரி. தே.ரா
2000 (மு.ப.)

வரதராசனார். மு. .
1972 (மு.ப.)

வல்லிபுத்தூர் ஆழ்வார்
1922 (மு.ப.)

வையா புரிப்பிள்ளை.ச
2001 (இ.ப.) (ப.ஆ)

ஐம்புலிங்கம். அ
2003 (மு.ப.)

திருக்கோவையார்
கழகம், சென்னை.

ஆன்மிகம் அரிய தகவல்கள்
பாரதி பதிப்பகம், சென்னை.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
சாகித்ய அகாதெமி, புதுடெல்லி

வில்லிபாரதம்
வித்யா ரத்ன அச்சுக் கூடம், சென்னை

புறத்திரட்டு
சென்னைப்பல்கலைக்கழகம்
சென்னை.

சங்க கால வேந்தர்களின் சமுதாயப்பணி
இந்துமதி பதிப்பகம், சிதம்பரம்.

ஆய்வேடுகள்

அனுராதா. ஆர்

**சங்க இலக்கியத்தில் அறக்
கருத்துக்கள் - ஓர் ஆய்வு, பி.எச்.டி.
தமிழ்த்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.
2006**

கண்மணி

**சங்க இலக்கியத்தில்
இறைமையும் இயற்கையும், பி.எச்.டி.
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.
2009 மே**

சின்னப்பன். எம்.

**சங்க இலக்கியங்களில் வாழ்வியல்
கோட்பாடுகள், பி.எச்.டி.
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.
2006**

சீனிவாசன். ஆர்

**சங்க இலக்கிய தோற்றத்தின்
மூக்கியத்துவமும் பொருளடக்கமும், பி.எச்.டி.
தமிழ்த்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.
2006**

சுப்புலட்சுமி. எல்

**சங்க இலக்கியங்களில் மனிதநேயம்
பி.எச்.டி.
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.
2006**

சேஷாத்திரி. என்

சங்க இலக்கியங்களில் உளவியல்

நோக்கு, பி.எச்.டி.

தமிழ்த்துறை,

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.

2006

துர்காதேவி. கே

சங்க தமிழக நகரங்கள், பி.எச்.டி.

2007.

பாலசுப்பிரமணியன். கே.வி.

சங்க இலக்கியங்களில் புறப்பொருள்

பி.எச்.டி.

தமிழ்த்துறை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.

2006

பிரசன்னலட்சுமி .எம்.ஜே.

சங்க காலத்திலிருந்து 9-ம் நூற்றாண்டு

வரையிலான தமிழ்நாட்டில்

பெண்கள் நிலை, பி.எச்.டி.

வரலாற்றுத்துறை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.

2006

பொன்முரளி. ஜே

சங்க இலக்கியம் காட்டும் தமிழர்

போர்முறைகள், பி.எச்.டி.

தமிழ்த்துறை

மாநிலக் கல்லூரி

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.

2006

உமாமகேஸ்வரி. கே.

புறநானூற்று பாடல் நெறி, எம்.பில்.

(மூவேந்தர் பாடல்கள் வழி)

2007

கமலி. தி

**பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் தொழிலியல்
சிந்தனைகள் (சங்க இலக்கியம்), எம்.பில்.
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை
2006**

கவுதம செல்வி. ஏ.

**திருமந்திரத்தில் மனிதநலன், எம்.பில்.
2007**

கலைச்செல்வி. சி

**அறுபடை இலக்கியத்தில் சமூக பொருளாதார
நிலைகளை வெளிப்படுத்தல், எம்.பில்.
வரலாற்றுத்துறை
வள்ளலார் பெண்கள் கல்லூரி, ஈரோடு
1982**

சாத்தகுமாரி. பூ. நா

**பத்துப்பாட்டில் கற்பனை, எம்.பில்.
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை
2006**

சுசிலா. பி.வி.

**புறநானூற்றில் மனித மேம்பாட்டு
சிந்தனைகள், எம்.பில்.
தமிழ்த்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை
2006**

சுப்புலட்சுமி

**கணிமே தேவியார் கூறும் அகமும்
அறமும், எம்.பில்.
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை
2006**

செல்வி. பி.

**சங்க இலக்கிய புறப்பாடல்களில்
அகக்கூறுகள், எம்.பில்.
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை
2006**

நஞ்சுண்டான். டி.ஆர்

**இலக்கியத்தில் விளையாட்டுகள் குறிப்பாக
காப்பியங்களில் 14-ம் நூற்றாண்டு வரை,
எம்.பில்.**

தமிழ்த்துறை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை
2006

பொற்கொடி புனிதா

**சங்கக்கால சமுதாயத்தில் நம்பிக்கைகள்,
எம்.பில்.**

தமிழ்த்துறை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை
2006

மகாலட்சுமி. எம்

**பத்துப்பாட்டில் ஆற்றுப்படை நூல்கள்
ஒரு பொது நிலை ஆய்வு, எம்.பில்.**

தமிழ்த்துறை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை
2006

மங்கையர்க்கரசி. கே

**சங்க இலக்கியத்தில் இல்லற வாழ்க்கை,
எம்.பில்.**

2006

முத்தையா. எஸ்

சங்க இலக்கியத்தில் மறவர், எம்.பில்.

தமிழ்த்துறை,

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை
2006

சண்முகம். ஆர்

**சங்கக்காலத்தில் தமிழின் சமூக வாழ்வு,
எம்.லிட்.,**

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை
2006

பின் இணைப்புகள்

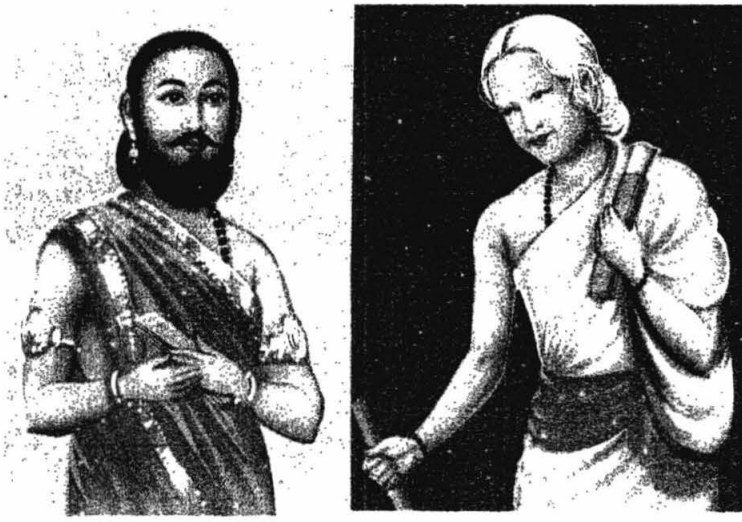
கல்வி

வீரம்

இசை

கொடை

மெய்ப்பாடு